Liviu Andrei

PARAIDIS

literatura de cutit

Liviu Andrei

Para***i***dis. Literatură de cuțit

Coperta şi ilustraţii: Alin Ivan

Redactor: Xenia Karo-Negrea

Editura **Aius Printed** este recunoscută CNCSIS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ANDREI, LIVIU
Paraidis : Literatură de cuţit / Liviu Andrei. - Craiova: Aius Printed, 2011
ISBN 978-606-562-129-9

821.135.1-32

Editura **AIUS** Craiova, 2011
str. Paşcani, nr. 9, 200151
tel./ fax: 0251-596136
e-mail: editura_aius@yahoo.com
www.aius.ro

ISBN 978-606-562-129-9

Liviu Andrei

Para*i*dis

Literatură de cuțit

Cu Sobieski la cârciumă cu o mână de bravi românaşi sparți pe țuică

E foarte târziu şi trebuie să dau textul mâine. Nu-i treabă uşoară să faci un text ca ăsta, mai ales că, pentru o abordare decentă, e nevoie de o ținută, de anumite situări, de un întreg aparat critic care să concureze în găsirea unei înțelegeri adecvate. Ăsta e momentul în care intervin lucrurile pe care nu mi le pot explica. Şi anume.

De ce n-o fi scris el, Liviu Andrei, o proză pe care s-o iei de bună şi s-o interpretezi ca la carte. Adică diegeză, ionic, doric, corintic, punctul zero al scriiturii, urme, sememe, semantică, metempsihoză, genotext, fenotext şi alte asemenea!? Cu desfăşurarea acțiunii, punct culminant, deznodământ. Cu Sobieski la cârciumă cu o mână de bravi românaşi sparți pe țuică. Să fie nevoie de ore petrecute în biblioteci şi zeci de minute de reflecție pentru a putea pătrunde înțelesurile absconse ale prozei sale.

De ce n-o fi pus el mâna să lucreze personajele, să explice arhitectura clădirilor în amănunt sau să omoare cu sapa pentru pământ?! Să aibă procese de conştiință, să dea foc la cărți în numele vreunei roze, să jefuiască babe, să povestească despre zilele fericite din Clichy sau despre coşmarul climatizat... Putea, de exemplu, să descopere scrisorile unei doamne sau să joace într-o horă nebună. Sau să îi sodomizeze caprele Irinucăi.

De ce n-o fi ataşat un metatext la opul de sub lupă. Să fi fost un fel de ars poetica, să se regăsească urme adânci ale unei gândiri despre scriitură. Să poți identifica un fir pe care să-l poți extrage din întreaga țesătură, astfel încât materialul să sufere transformări tragice.

Să fi scris în aşa fel încât să-mi inspire expresii memorabile, precum „Luceafărul poeziei româneşti” sau „Copilul teribil al literaturii române” sau „Ceahlăul nu ştiu cui” (pe-asta cu Ceahlău’ nu mi-o amintesc bine). Să fi luat uşor cartea pe capitole, să-i despic firul narativ în 7, s-o rulez şi să fac un mare joint critic pe care să-l împart, împreună cu nişte salatini şi aperitive de supermarket, în cadrul lansării. Să pufăie invitații idei-idei şi să facă rotocoale-rotocoale.

Să fi propus o manieră plicticoasă, monotonă, tragică, subversivă. Să fi făcut o literatură de folder (sertarul fiind demodat de-acum) care să atragă e-arheologii, e-hermeneuții, e-bola şi alte asemenea grozăvii. Să fie o veritabilă e-book.

De ce n-o fi scris aşa încât să descifrezi tema iubirii, a comuniunii om-natură, cosmosul, tema geniului neînțeles sau a atmosferei sumbre, a introspecției sau a solilocviului? Să fi fost puşi, peste un secol, e-profesorii să facă plan de lecție cu Guştere, Cinci şi fetele din saramură.

Să fi fost o operă atât de complexă, poate mai încărcată decât cartea despre un pendul, încât să aibă nevoie de un studiu introductiv de mari dimensiuni. Să fi abundat de note de subsol, sau de explicații livreşti.

Ce să mai! Să fi pus mâna să scrie calofilist, un adevărat ghepard, zic. Să nu se lase cu una, cu două.

Da’ nu! Nu se putea să fie atât de simplu. Şi nici eu nu puteam fi tipicar, astfel încât să fac un *fill in the blanks* pe modelul de prefață pe care-l țin într-un fişier invizibil, pe partiția cu sistemu’ de operare. Nu se putea.

Cert e că Liviu Andrei nu scrie aşa încât să fie uşor să scrii, la rându-ți, despre cum scrie el.

Tiberiu Neacşu

Ca la noi

Când m-am trezit, am găsit-o dormind cu gura întredeschisă, visând la cine ştie ce păreri despre bărbații care îi aruncaseră rând pe rând în față câte un şeptar şi o păcăliseră să se dea peste cap ca drept pedeapsă. Asta s-a întâmplat chiar când am dat buzna pe uşă şi astfel i-am văzut picioarele scurte şi terminate cu o negreală ştearsă de pe covor, fluturând în aer.

– Opaa! exclamă unul dintre cei trei bărbați, încercând fără rost să-şi îndese maioul, ieşit pe jumătate din pantaloni. Hopa sus!

– Gata! suflă obosită femeia. Ce vă uitați, bă? Ce?! N-ați mai văzut cur de femeie?! Ce te uiți, Othello? Dacă ai văzut ceva... să mănânci tot!

– Jur că îți mănânc chiar tot, dar am nevoie de două felii de pâine şi să stai nemişcată! Nu pot să mănânc hrană în mişcare. Să nu te mişti!

Şi Atilla m-a trimis pe mine după pâine. De fapt îl chema Pascu, dar noi bărbații pronunțam corect şi îi spuneam Otilo, cu accent pe primul *o*. Doamna Veronica îi spunea Othello doar când era beată. Când era trează, îi spunea *bă*. Deşi eram cu un cap mai înalt decât ea, mie îmi spunea Puță. Puță în sus, Puță în jos, Puță fă aia, Puță fă ailaltă. Şi le-am cumpărat o pâine din care am rupt furios un colț şi l-am mâncat repede, aducând acasă doar o franzelă cheală. Speram ca Othello s-o mănânce toată, cu tot cu Doamna Veronica, şi, dacă nu putea, barem să se înece cu ea.

Am intrat cu greu în casă călcând, mai mult intenționat, cizmele şi pantofii de prost gust ai petrecăreților.

– Ia! am spus eu, întinzând restul de pâine către Gagarin, un bărbat apărat de o mustață deasă şi neagră, care se lăudase că a băut cherosen şi nu a avut nimic. Dă-i-o lu' nenea Pascu!

– Neanto Pascu! Bă, Neanto Pascu! Ia pâinea şi începe! Hai, mă, ia-o! îl îndemnă Gagarin, agitându-i pe la nas bucata de franzelă. Vreau să văd cu ce începi!

– Las-o, mă, că doarme! Nu te uiți la ea ce frumos doarme? îi opreşte Costi.

Costi era unchiul meu. El mă îndemnase să vin la liceu în Timişoara şi din cauza lui devenisem Puță. Dar e bine şi aşa decât nimic.

– Şi dacă doarme, ce?! O pun eu să bea şi să stea cu noi, golanii, la cărți. Nu vezi că are ştrampii rupți? se revoltă Gagarin. Ai zis că o mănânci!... Acu' mănânc-o!

– Te-ai îmbătat, Gaga! Bine, mă! Ia cinci mii pentru pâine şi zi merci! spuse Costi aruncând prima hârtie găsită în buzunar spre Gagarin.

Gagarin avea foarte mare grijă de mustața lui. Miercurea şi sâmbăta dimineața baia era sub ocupația lui şi bine păzită sub amenințare pumnului, aşa că nimeni nu avea voie să-şi încerce norocul dacă îl încingea vreo nevoie. De multe ori l-am prins pe Othello pişându-se liniştit în chiuveta de la bucătărie. Se scuza că are piatră la rinichi şi încerca din răsputeri, deşi era adormit, să nu atingă vreo farfurie murdară uitată acolo. Gaga îşi mânjea mustața cu mâncare de fiecare dată când halea şi nu uita să o acopere şi pe ea cu spumă atunci când se bărbierea. După ce-şi netezea obrajii, scotea o forfecuță femeiască pentru pielițe şi îşi ciuntea podoaba greşind-o, apoi se încrunta înjurând-o mocnit de fiecare dată, amenințând că o taie.

– Nu! Nu o tai că am nasu' mare şi îmi stă urât. O mai las. Puță... ăsta... Claudiu! Ce zici?! Să o tai sau să o las? Tu... aşa... ce spui? mă întreba mereu, dacă mă prindea pe lângă baie, în timpul actului de defrişare.

Era oribilă. Şi începea să devină grizonantă. Parcă erau purici de televizor.

– Las-o! Las-o aşa! E mai bine aşa! Şi eu dacă aş avea-o aşa deasă, mi-aş lăsa-o... Zău dacă te mint!

*

Eu spionez. Eu spionez cu ochiul meu cel mic. Când juca şah, Othello spunea *şpion* în loc de *pion*. Nu cunoşteam cauza, dar cert e că nu reuşea să se dezvețe.

– Ți-l iau cu *şpionul* prin en passant! îl amenința pe Gaga.

– Ia-l! replica Gagarin, suflând un fir brun de păr pripăşit pe felia de pâine cu gem, de la care căuta putere şi inspirație să-l termine pe O. Nu reuşi nici cu un suflat şi nici cu două şi se văzu nevoit să se folosească de un deget. Degetul bont se impregnă în gem până la miez.

Viața cu maiştrii e ciudată, dar plăcută. Maiştrii nu aveau ocupații prea studenţeşti, dar ştiau să petreacă tinereşte. Banii sunt o soluție atunci când vârsta nu te ajută. Costi şi compania sunt dovada clară. Cu banii cumperi anii. Dacă aş fi locuit într-un cămin de la Vest, probabil că la ora asta aş fi etichetat libărci cu hârtie de prețuri şi m-aş fi amuzat văzându-le pe la diferite etaje.

Othello s-a trezit agitat.

– Ce-ai bă?!!! îl întreabă Costi. Ce e moaca asta la tine, tavariş?

– Pfuaa! Semn rău! Am visat urât...

– Păi şi tu crezi în căcaturi d-astea?

– Faci mişto de mine?! Presimt că mă duc în jos, la vale... Am visat cioară culegând la vie.

– Graure sau stăncuță? îl şicanează Costi încercând să se păstreze serios.

– Nu. Am visat un țigan culegând la vie. Nu e a bună...

Viața la noi în casă seamănă cu o toaletă de plajă. Miroase a bărbați. Nu a unitate militară sau a transpirație. Doar a bărbați.

Nu ştiu de ce pe fundul vasului cu salată a rămas puțin nisip. Probabil că Gagarin nu spălase bine ridichile sau poate chiar Othello avea pietre la rinichi şi ne lăsa mereu urme de nisip în farfurii. Toate ca toate, dar salata a fost chiar bună. Ne-am bătut şi pe oțetul roşiatic de pe fund, în care eu, mai abil, am aruncat primul un dumicat.

Pleonasm. Othello să vadă piesa Othello. Dar militarilor nu le place teatrul. Mi-era milă de el. Eu şi casetele mele cu hip-hop! I-am stricat capul de redare de la casetofon. Acum e la băutură. Mi-era milă pentru că în timpul crizelor nu putea să se pişe decât pe partea de inspirație oltenească din Rapsodia Română. Când avea o criză mai mică se alina doar cu muzică furajeră.

Nu prea e bine să pleci nemâncat la şcoală. Şi nici nedormit. Cerbul de Costi cred că rage şi acum pe canapea cu scuipatul în colțul gurii. Dar trebuie să fiu fericit că miros a bărbat. Cunosc o mulțime de lucruri bărbăteşti pe care unul de vârsta mea nu le cunoaşte. Cunosc de exemplu reacția plantelor de cameră la băutură. Costi le-a testat pe toate. Nici una nu s-a îmbătat. Doar o singură violetă de Palma s-a ofilit. N-are nimic! Şi-aşa aveam două care făceau flori albe. Ştie cineva că o bomboană scuipată într-o cană de ceramică scoate sunet metalic?! Nu ştie.

Aseară am visat-o pe Doamna Veronica. Nu a fost vis erotic. Ce mai poate constitui erotism în ceva pe care îl ştii ca pe palma ta? Am văzut-o în toate ipostazele. Numai la paralele nu am văzut-o. Mă întreb oare (aşa prosteşte) dacă Nicu Ceauşescu avea vreun poster cu Nadia la paralele pe perete? Cred că ştiu care a fost problema. Am citit câteva poezii căcăcioase d-ale lui Dan Verona înainte să adorm şi de-acolo mi s-a tras. Ve-rona… Vero-nica. Se aseamănă numele. În sfârşit… Ca să mi se ia complet de datul ei peste cap trebuia să o văd tunsă. Şi şoc! Dimineața a venit tunsă scurt şi vopsită. Nu m-a mirat că doar era cinşpe şi cei trei bărbăței ai ei luaseră banii de la armată. Am

tras bine aer în piept şi am simțit cum camera mirosea şi mai mult a bărbați. Oare era de la mine sau de la Doamnă, care purta cercei mari ca să semnalizeze că este femeie?!

– Să mergi cu Iisus!... şi să dormi pe unde vrei!

Asta mi-a zis-o acum o lună când am plecat la şcoală şi i-am deranjat somnul cu cele două becuri de 70 de wați din lustră. Nici să râd nu-mi vine. Bine că nu mi-a zis Puță.

De ce trebuie să aflu totul pe pielea mea?! O presupusă grefieră să corupă trei maiştri militari să stea în cap?! Hmmm! Şi asta doar pentru că ai un tricou cu elefant, al cărui mădular în erecție nu-l deosebeşti de trompă. Ce e aia o PUTRA? Ce trecere… De la băutură la filozofie de filme indiene. În casă la noi armata s-a împăcat foarte bine cu yoga şi pilates, timp de două săptămâni. La finalul celor treizeci de minute de activități zilnice de calmare, picioarele ne miroseau la fel ca şi fundul. A trebuit, deci, să fiu atent CE îmi şterg cu igienica.

A venit vremea să mă satur şi de suferința renală a lui Othello şi de experiențele bahice ale lui Costi şi chiar şi de mustața ciufulită lui Gaga. Nici televizorul nu mă mai sătura. Şi nici nu am ce să văd. O singură chestie mi-a plăcut acum o săptămână când O. ne-a trezit din nou cu arteziana lui ruginită, care s-a învățat să funcționeze doar pe Enescu sau alte ciori muzicale mai recente. Aşa… Cică unii veniseră în savană să filmeze animale pentru un documentar şi au ajuns să le fugărească şi să le împuşte pe toate. Mi-a plăcut mult chestia aia. Mi-a adus aminte de Francis Macomber şi de pramatia de nevastă-sa. Să moară el Francis pentru bulănaşele ei de savană?! …bulănaşele ei cu peri blonzi, prea insesizabili ca să merite epilați. Prost bărbat!

În schimb, eu am primit educație sexuată şi asexuată de la Farmec 16 cu mătase de porumb. Şi nimic nu e întâmplător. Şi Othello obişnuia să bea ceai din mătase de porumb. Dar probabil aşa se măsura prostia parfumului: Coco numărul 5, BUN şi Farmec numărul 16, PROST. Dacă O. ar bea fiertură

de Chanel ar scăpa de piatră. Oricum ar muri până la urmă. Şi ca să vedeți unde bat, trebuie să fiți foarte atenți la detalii. Şi începe tata: *Drumul spre gară era mereu agonizant. Băiatul…* Nu. Paraidisul trebuie să fie la persoana întâi…

Coiosul din Rhodos

Obişnuiam să merg mereu în urma femeilor de la fabrica *Scama*, admirându-le siluetele uniforme de ţărănci sănătoase. Farmec 16 şi şamponul ieftin din părul lor îmi îmbătau nările ori de câte ori bătea puţin vântul. Îşi ţineau cât mai graţios cu putinţă mâinile prevăzute cu degete unsuroase şi unghii murdare, îmbibate de creme poloneze şi chinezeşti. Gesticulau doar cu mâna stângă, căci fiecare dreaptă era mereu umflată şi plină de înţepături de la acele prea mari ale maşinilor de cusut, cumpărate de firma *Seniorei.*

De la ele am învăţat că trebuie să mă tund scurt, pentru că n-am urechile clăpăuge şi că femeile folosesc hârtia igienică şi pentru alte găuri.

Mai toate aceste ţărăncuţe semănau bine între ele. Mustaţa *prima fătare* şi părul de pe mâini, presărat cu fire brune şi lungi crescute din aluniţe şi veruci benigne, erau ceva ce puteai găsi la fiecare. Sufereau intens pentru fiecare telenovelă şi se isterizau după vreun Renato sau Miguel Angel venezuelan sau mexican.

Femeia balcanică de maşină de cusut KET e foarte senzuală, adică se rupe pe tine ca la mondiale. Cele care nu ştiu, stau ca vacile până deprind şi ele tehnica opturilor şi contrelor din cur. Speriate de munca asiduă, prestată pe un salariu de cacao, foarte multe îşi corup bărbatul – un Gigi convertit în Gioni sau Giani – să le toarne un plod, ca să stea doi ani acasă pe banii statului.

Cel mai frecvent nume pentru copilul *scamatoarelor* este banalul Ionuţ. Până la vârsta şcolii, acest Ionuţ este o maşinărie de mâncat snacksuri şi făcut căcat. La şcoală, Ionuţ este răul clasei: îşi bate colegii, dă cu mingea pe şcoală şi rămâne corigent la

matematică. Foarte frumos!!! Îl ține caru'. Mai târziu, Ionuț bagă vastu' la mă-sa şi îi bagă cerceii şi lănțicul la amanet. Ionuț este viitorul soț al Maricicăi, care lucrează tot la tricotaje şi pe care o ține cu apă, paie şi bătaie. În plus, o mai ia şi la țară, la munci. Ionuț nu respectă ciclul femeiesc şi o siluieşte să-şi dea textila jos, dacă e pişcat de băutură şi are chef de puțină tabardeală. *Nu faci, fă, cartofii ăia?! Aşchimodia dreacu'!!! Eşti proastă de mori, ce mama dreacu'! Pişi ochii ca proasta! Semeni cu mă-ta!*

Eu, în schimb, parlesc frumos cu Evelina mea. Ştiu că nu e cine ştie ce de capul ei, dar o țin ca să am ce da la rame. Ea plânge des. O apucă aşa. Eu nu sunt foarte dotat, dar ea are mâna mică şi i se pare mare. Oricum, zice că e mulțumită. *Hmm! Poate zice şi ea aşa…* Oricum o văd după icnit. De când e cu mine a început să-şi cumpere chiloți noi. Ştie că eu sunt mai nerăbdător şi i-o înfig direct pe uscat, cu tot cu chiloți pe ea. Odată a uitat să le rupă eticheta. Nu e bai. Eu nu țin cont de chestiile astea. Îmi place că e blândă şi stă.

*

Tura a doua e cumplită pentru mine. Mă pune să o iau de la serviciu. Cobor în parcare, turez Dacia şi plec spre capătul oraşului unde se află fabrica. Nu e încă doişpe. Stau liniştit în maşină, potrivesc oglinda, mă descotorosesc de băşina care mă chinuie de o jumătate de oră şi aştept. *Uuu! Ce putee! Zici că am băut ceai de dopuri…* Voiam să o trag pe scara blocului, dar m-am temut că nu e fâsâită şi poate mă fac de râs. Oricum toate planurile mele gazoase de pe scară au fost năruite de tanti Gabi – văduvă liniştită, dar încă dornică de călărie – care mă opreşte barându-mi trecerea cu găleata de gunoi.

– Sărumâna! Ce mai faceți?! o întreb eu, aşa, de complezență.

– Ce să fac… Ce băiat mare şi frumos te-ai făcut! He! He! He! Mai ieri erai atâtica!

Îmi gesticulează micimea cu degetele ei grase împodobite cu ojă roşie. Tanti Gabi mă sorbea din ochi. Era genul de

femeie care nu mai are ceas. Lua oricât. Voci mexicane de telenovelă răsunau prin uşa apartamentului ei, iar eu m-am uitat (doar un pic!!!) la decolteul ei lăsat, susținut de un sutien Adesgo, de pe vremea lui Ceauşescu. *Asta e… Uff!* Chiar trebuia să o iau pe a mea de la muncă… *Oarbă şchioapă cum e, dar îmi fac mendrele cu ea!*

– Să treci pe la mine să bem o cafea! încearcă ea să mă tragă spre bârlog.

– Daa… Sărumâna!!! Mihăiță ce mai face?! o întreb eu ca să-i reamintesc că are un băiat cam de o vârstă cu mine.

– E polițist la Otopeni... Cică vrea să se însoare.

I-am reamintit vârsta şi am posomorât-o. Lui Mihăiță al ei, țin minte că i-am dat-o la ochi de vreo două ori. Îl puneam portar şi lua goluri, iar noi golanii suntem ofticoşi la fotbal. *Bunicică mă-ta, Mihăiță!*

Printre un cârd de tricotoare o văd şi pe a mea. E posomorâtă şi are curul zbârcit de la atâta stat pe scaun. Îmi iau puțin ochii de la ea. O țărancă cu picioare puternice şi un *țest* proeminent îmi atrage atenția. Îi dau un claxon Evelinei. Urcă în maşină şi dă să mă pupe. O pup casnic. Îi cam pute gura din cauză că e nemâncată. Nu o întreb cum a fost că ştiu deja. Mă întreabă ea pe mine. Ce să-i spun?! Că am băut două beri, că i-am dat de două ori la cap ca să mă țină mai mult viitoarea tăvăleală cu ea şi că mă gândesc serios să mă joc un pic *de-a ala bala portocala* cu țâțele lu' tanti Gabi de la etajul doi?! Nup!

– Mai nimic. Pe acasă. Mai una, mai alta. D-astea! M-am gândit la tine! i le arunc eu.

O văd că e obosită şi afectată. Mi-e tare frică să nu adoarmă sub mine, dar dacă e caldă merge ş-aşa. Ajungem la mine. Apartament de onanist: fără ghivece cu flori, miros închis, câte o libarcă mare mai traversează în fugă peretele, pahare nespălate, scrumiera plină ochi, unghiile mele tăiate pe covor, coji pe semințe, praf pe mobilă şi cam atât. Ea se bagă la vase. E nebunie în chiuveta aia. O las să le spele. La urma urmei,

d-aia e femeie: să bage mâinile în lighean, să stea la bârfă, să manevreze cu grijă soda caustică, să mă frece la creieri, să plângă din orice şi să mă îmbârlige.

E vremea să ne jucăm de-a mama şi de-a tata**.** Ea peste mine, eu peste ea. În pat nu mai contează educația, înălțimea, limbile străine şi rolul în societate. Contează să ştii joaca. Eu mă forțez, ea îmi povesteşte de serviciu.

– Unu, îhî! auu… Ion Dorin… uhh!... şi-a prins mâna în presă azi!

Eu tac şi fac. Nu mă interesează de Ion Dorin al ei. Şi-a trăit traiu' şi-a mâncat mălaiu'!

– Hîî! …a venit salvarea şi l-a luat!... Avea mâna zdrobită, săracu'…

Nu se opreşte din vorbit. Eu mă forțez mai tare şi măresc ritmul cu riscul de a renunța la plăcere.

– …toc… auu! …tocmai vorbisem cu el cu un sfert de oră înainte…

E imposibilă. Nu pot să mă concentrez. Îmi vine să o iau la omor. Îmi amintesc că şi tata o bătea pe mama şi că eu mă aruncam în vârtejul cazmalelor lui, să nu o mai lovească. Degeaba. Ne lovea pe amândoi. Mărturie stă verigheta lui care s-a strâmbat de la lovituri. Acum îl înțeleg. Nu se abținea să mă lovească şi pe mine pentru că eram parte ŞI DIN EA. Bătea doar jumătatea ei. Cert e că eu nu am lovit-o niciodată pe Evelina, deşi balcanicele mai trebuie lămurite cu câte un dos de palmă din când în când.

S-a oprit. E linişte, dar acum e prea târziu pentru mine. În loc să-i transfer ei circa şapte milioane de celule jucăuşe, a trebuit să le păstrez pentru mine, deşi le-am cam agitat. Dar n-au intrat zilele-n sac…

*

Când ai patru pisici în casă se cheamă că locuieşti într-un felinar. Acolo locuia Petruța. Când intram la ea, mă lovea un damf de şampon ieftin, amestecat cu miros de mâță. Petruța

avea un păr negru şi lung, de care era foarte mândră. De lene sau din cauză că-i lua mult timp să şi-l usuce, Petruța se spăla pe cap doar o dată pe săptămână. Țin minte că m-a lovit o pişare groaznică şi a trebuit să intru la baie imediat după ce s-a dejipat ea. Cada era plină de floace lungi, lipite de marginea căzii cu lipici de jip curvesc. Din grabă, mă golesc mai mult pe lângă closet şi apoi mă uit puțin prin dulăpiorul ei de baie. Văd o ojă ieftină, machiaj chinezesc *jiang-ming*, o perie plină de păr şi coji de scalp, un aparat de ras pentru subraț şi jder şi un săpun ieftin, dar parfumat. Un miorlăit de pisică îmi dă semnalul ieşirii din baie. Mâțele şi mârtanii ei sunt în călduri şi se mai iau la gherănit. Petruța îşi usucă părul cu feonul.

– Vezi că iar te-a inundat ăla de deasupra! o atenționez eu.

Are feonul prea aproape de ureche şi nu mă aude, dar observă că am murmurat ceva. Îmi zâmbeşte scurt, punându-şi la muncă tot chipul ca să mă impresioneze. Reuşeşte. Pisicile se aleargă pe lângă mine. Petruța prinde una şi o răsfață cu feonul. Mâța toarce de plăcere.

Când nu aveam loc de tragere, obişnuiam să o iau în parc cu pătura. Era frumos: aer curat, *cucuuu-cucuuu* de prin copaci, furnicile ți se încâlcesc printre părul de pe picioare, te dor coatele, ea ținându-se de pom, eu cu frică să nu ne ginească vreunul, suntem pe jumătate îmbrăcați, eu am doar ştecherul scos, ea are priza şi tensiunea.

Gata. Strângem pătura şi o luăm la pas pe alee. Lume multă în parc: copii mici care cad în bot şi se julesc, *milfuri*[1] care îi ridică, câini în lesă, căței care miros în cur alți căței, pensionari de armată cu pantaloni cu vipuşcă, puştani de galerie, babe cu frizură à la tanti Nuți, țigănuşi desculți şi negri la bot care poştesc un chiştoc, femei-bărbați cu picioare de broască de la clubul de atletism, şmecheraşi în căutare de țăranci pripăşite pe care să le întrebe *câte animale ai FĂ pe*

---

[1] **M.I.LF. –** Expresie folosită în industria porno: mothers I’d like to fuck.

bătătură şi să le bage la produs, cupluri care se țin de mână şi nu îşi vorbesc şi fetişcane cu funduri nesimțite.

Petruța are o geantă din imitație de piele, eu o plasă în care țin pătura chinezească cu o pisică imprimată pe ea. Iar mă iau gazele. Îmi scapă una mică cu sunet scurt. *Ce mă fac?! M-a auzit asta*... Încep să scârțâi adidasul cât să semene cu pârțul. Mai scârțâi de două ori şi cred că am păcălit-o. Iar mă ia hemoragia de băşini. Rămân în spate şi mă fac că mă leg la şireturi. Scap de încărcătura de sulf. Uşurare. *Stropi, nu jucărie!!!*

Ajung iar în felinar. Băgăm ceva la maț. Ea nu prea ştie să mănânce. Se cunoaşte că e venită de la coada vacii. Eu sunt atent să nu dau peste vreun fir de păr pisicesc prin farfurie. Verific fiecare centimetru cu o furculiță chinezească cu cracii îndoiți. Mi-e cam foame, şi, până la urmă, fac abstracție de acest aspect păros.

Se face seară. Ea îmi cere să ne îmbârligăm acvatic.

– Vrei să ne bălăcim un pic?!

– Dea. Ar merge o baie fierbinte că parcă sunt anchilozat, îi răspund eu la avansurile estruale.

Ne băgăm în cadă. Întâi eu, apoi ea. Eu sunt cu spatele la bateria căzii. Mă cam incomodează, dar suport orice ca să mă descarc. Părul ei acoperă încet-încet toată suprafața apei, ca o pată de petrol. Îi simt pehaşul. Sub pata de petrol se petrec lucruri interzise minorilor, dar deloc ieşite din comun. Am o revelație. Acum observ care e şmecheria. E numai părul de ea. Asta ne agață pe toți cu părul ei ca o păienjănoaică şi îşi face mendrele cu noi. De fapt, ea ne saltă. O văd. E dornică. Are mare nevoie de vitamina P. Mă pune să o spăl pe spate. Îi dau încet părul la o parte şi mi se întrevede o arie cu multe aluniţe şi coşuri coapte, care nu prea au văzut lumina, din cauza pletelor abundente. *Vai de mine şi de mine! Teren minat... Aselenizare.* Ascund totul cu spumă de săpun şi îi înfig colții mei proaspăt plombați în umărul stâng

– Auuu! Vezi că-mi laşi semne! se frichineşte ea.

UMC

Patul ne cheamă. Slăbuț. Nimic special. Ceva cât să fie. Între pupături îmi încâlcesc guma de mestecat în câteva şuvițe d-ale ei, care mi-au intrat în gură. *Bleah!!!* Mă cuprinde scârba. Ea adoarme. Pe mine nu mă ia somnul. Mă tot întorc pe-o parte şi pe alta, dar degeaba. De la container se aud sunete care te bagă în buhuhau. Parcă ar fi zeci de copii de țâță aruncați în ghenă. Nu e nimic. Sunt mâțe în călduri. Mă termină psihic sunetele astea. Am o senzație ciudată, de parcă i-aş fi prins pe ăi bătrâni făcând sex. Dinspre partea ei de pat vine un miros de carbit. *Ce dreacu' caut eu aici lângă paraşuta asta?!* Petruța doarme dusă. Cred că visează tricotaje, telenovele şi bădărani de sat închegați în sergenți majori – d-ăia cu buze uscate şi coşuri pe gât, de la bărbierit. Ăsta e raiul curvesc. Halal rai! *Trebuie să o tulesc d-aici! Pronto!*

Mă îmbrac. Ies pe uşă. Ea nu mă simte. Îmi amintesc că am uitat ceva folositor, dar care nu merită riscul întoarcerii. Bâjbâi pe întuneric şi mă feresc să calc vreo pisică adormită. Pe casă scării pute rău de tot. E un miros oribil de mâncare de cartofi arsă. Nu mă gândesc decât la patul şi la mirosul casei mele. Afară e cancer. Sunt fără titiu. *Să-mi bag ceva în ea de încălzire globală!!!* Ajung, în sfârşit, la mine în țuhaus. Mă benoclez în oglinda de pe hol. Am o moacă de ceferist de P.A.Z. Mă arunc pe canapea şi pun ochii pe o buceagă desfăcută, de doi litri. E boalcă, dar merge. *Pfuaa!!! Moartea căprioarei în trei acte...* Caut ceva futing la televizor, dar nu prea găsesc. Dau pe Planetar şi văd un evreiaş bulangiu printr-o junglă. *Dă-te-n gâtu' mă-tii!* Trec pe Descopery. E ceva interesant: nişte vaporaşe antice trec pe sub coaiele unei statui imense: COLOSUL DIN RHODOS. *Ce taree!* Din păcate, minunea antică a dispărut cu tot cu boaşe, dar eu continui să trăiesc, să parazitez Românica şi să corup țărănci de la Scama. Ăsta sunt eu: Coiosul din Rhodos.

Cocoşu Pitic

Zi tristă. Othello a plecat la Budapesta să se opereze. Pietrele lui de la rinichi deveniseră insuportabil de colţuroase şi trebuia, deci, să ia atitudine. Ne-am gândit o zi, o noapte şi încă vreo două ore la el, şi doar atât. Probabil că merita mai multe gânduri din partea noastră, ţinând cont de veleităţile lui bahice şi de priceperea la şeptică, whist, table şi alte jocuri de societate cazonă. Rămăseseră doar trei. Nu era momentul să fac echipă cu Doamna Veronica la şeptar şi nici ea nu cred că dorea asta.

Şi atunci a venit EL. Beat, cu cămaşa fleaşcă la spate, dar periculos din cale afară la şeptică. Gaga îi spunea Cocoşu Pitic: *Cocoşele*, *lasă aia*! *Fă*, *cutare*! *Bagă-te*! *Taie-l că nu mai are*!

Pe mine nu mă interesa ce avusese el sau dacă o avusese pe Doamna V. Probabil că o avusese. Şi mai mult de o singură dată. Dar acum trebuia să confirme din nou. Nu vorbea mult când era în câştig. Vorbea doar când chita lui de bani se subţia. Abia atunci începeau poveştile. Avea ceva oriental în vrăjeală. Parcă vorbea un pahar de bragă şi nu o gură. Spunea însă numai bălării despre tot felul de *bijoux indiscrets*. Un nas mare ca o lunetă îi potrivea desluşit figura, făcând cuvintele să prindă un ecou de boltă palatină.

– Şi unde rămăsesem?! Băăă! Voi îmi luaţi toţi banii! spuse el râzând. Îl mai ştii, Costi, pe Ciobanu?

– Care Ciobanu?!

– Socru-mio!… Fostul, adică.

– Aşa… Ce e cu el?

– Nimic. E rudă cu socru-to, nu?!

– Bă, dai odată sau nu?! îl repezi Gaga nerăbdător.

– Şi cum vă spuneam, continuă Cocoşu Pitic, când am băgat divorţul judecătoarea m-a întrebat dacă am lovit-o vreodată pe nevastă-mea…

– Şi ce i-ai zis, Cocoşel? îl întrebă Doamna Veronica vădit curioasă.

– Nu m-am adresat decât nevesti-mii! Şi i-am zis: *Făăă! Tac-to avea două fete de lemn… Şi a zis că-mi dă şi mie una… Şi m-a mințit! Erați toate de carne. Şi tu şi soru-ta! Cărnoase până la culme amândouă!*

– Păi şi ce te-a deranjat?! îl întrebă Costi nedumerit. De când e lumea şi pământul trebuie să bagi carne în carne…

– Bă, tu nu înțelegi că eu chiar am crezut în omul ăla?!... Am crezut că ea e din lemn… Din santal, din alun, din soc, din corn… Dar nu era decât carne. Şi ştiți ce e culmea?! Când prunul guşat nu mai dă prune pentru țuică îl tai şi îl bagi în sobă, nu?!

– O fi şi ca tine, dar dă odată cartea aia la masă! îl repezi din nou Gaga, de data asta şi mai nervos.

– Culmea e că eu tot cu toporul am vrut s-o dobor! explică Cocoşu. Dar nu m-a lăsat inima. Am ş-aşa prea multe sirene tatuate pe mine! Mi-a ajuns pârnaia! Să mai facă şi alții! Dar nu le doresc… Cât timp e Ucrain sau chiar şi Beniamin, pe care l-au adus acum (ha ha!) e viață la Codlea! Bomboane avicole ne ziceau ăştia! Trăiam în mirosul de păsărime de la Avicola şi d-aia. Când ieşeam la muncă la câmp ne ziceau bomboane agricole… Aşa cică ne-a zis Mizil atunci când a venit să viziteze celula în care stătuse el şi cu Ceaşcă pe timpul arestării. Cică ruşii i-ar fi scăpat… Dar dreacu' ştie!

– Cocoşele! Bagă punct dacă ai! sări Doamna Veronica, entuziasmată de mâna favorabilă.

– Bag şi virgulă! Bagă tata, acuşica!

Ce oameni… Ce casă… Un loc în care nicio păsărică din cuib – cu toată indiferența ei ciripită – nu poate să rămână sănătoasă. De multe ori mă sileau să rezist în asemenea leagăne de stări încât nici dicționarul vechi al lui Breban, cu numeroasele lui previziuni – de multe ori prea sumbre – şi cu tot tuşul lui şters, nu-mi mai era de ajuns pentru a mă readuce la locul în care gândurile mă lăsaseră. Poate că Othello simțea, cu tot cu bisturiul din

rinichi, că un nou Jean de Velours dorea să-i ia locul din casă. Dar poate ar trebui să fiu mai vigilent la această galină pitică. Poate că povestea şi mirosurile lui au un rol în dezpuricatul meu mental, de care Dumnezeu se ocupă personal.

– M-ați lăsat în curu' gol! Nu mai am niciun ban! se plânse Cocoşu învins. Oameni răi! Sunteți mai răi decât animalele!... De ce nu m-ați oprit, bă? Nu ați văzut şi voi că sunt beat?! Mi-e cu neputință să vă privesc fără bani în buzunare! zâmbi el ironic. Adevărate macarene cu miros de ghenă… Dar e mai bine aşa! Acum barem nu mă mai gândesc la nimic insalubru!

– Nici măcar la mine, Cocoşel? îl întrebă Veronica pe un ton caustic.

– Nici măcar! Ce vezi tu, când te uiți la mine?!

– Parcă eşti un cerşetor… Cerşetor de Severin.

– Aşa e! se băgă Costi. Ce județ e ăsta, Caraş-Severin?! Ar trebui să i se zică Cerş-Severin că parcă sunt prea mulți care întind mâna în el. Păi nici nu ies bine pe stradă şi imediat sare unu' şchiop la mine… De Reşița vorbesc acum... Şi îmi zice subtil:

– *Capo! Capo! Patroane! Dă-mi şi mie un leu, mânca-te-ar Raiul!*

– Cred că era vorba de raia, nu de Rai! adaugă Cocoşu, mulțumit de aducerea aminte. Raiale şi căni roşi cu puncte albe. De un kil, nu?!

– *Păi ce să faci tu cu un leu*, *mă*? continuă Costi.

– *Dă-mi şi mie un ban, trăi-ți-ar! Dă-mi, pupa-ți-aş coadele, să-mi lipesc şi eu picioru' ăsta la loc!*

– Şi i-am dat… Ce dreacu' era să fac?! mărturisi Costi. Cine face cărțile? Cocoşele?! Parcă tu tre'ie să le faci…

Cocoşu împărți cărțile cu o îndemânare ofițerească şi se grăbi să şi le ridice pe ale sale. Concentrarea lor prostească mă făcea să cred că aia e ziua în care toți oamenii se muşcă de nas, în loc să se sărute. Nici nu vreau să mă mai uit. Parcă sunt toți la vârsta la care merg cu mamele lor la piață să cumpere ceva într-o

pungă albastră. Privirile lor se-ntâlnesc, se înjură în gând, smulg o piersică nespălată din punga albastră şi măsoară cu ochii sânii celeilalte mame prinsă de mâna copilului advers. *Ăsta e la altă şcoală… E un prost. E doar un purtător temporar de giardia care suge lapte de proastă.*

– Ne-au dat piele, Veronico! Cine dreacu' m-a pus să vin eu cu tine la ăştia?! se isteriză Cocoşu.

– Pentru voi, bărbaţii de MAT, e o plăcere să vă consideraţi nişte nebuni inofensivi! se agită Doamna V. Vă tot împingeţi în mine încercând să mă mirosiţi, în loc să conştientizaţi că de fapt vouă vă pute gura cel mai rău. Îmi aduceţi aminte de corul şcolii, de dinţii spoiţi şi de mirosul gurii de corist, după o trei ore de repetiţii. Indezirabile creaturi… Bleahh!!!

– Ce e anormal în faptul că am şi eu o vârstă? întrebă Cocoşu intrigat. O să intrăm cu toţi în stadiul de ramolire aşa că trebuie să ne mai lăsăm şi noi icrele din când în când.

Rânjetele şi entuziasmul reapărură printre combatanţi. Rămăsese stabilit, deşi nimeni nu dorise să menţioneze: Cocoşu se potrivea perfect cu acest stil de viaţă. De acum încolo, Othello îşi avea locul ameninţat. Trilurile Cocoşului

Pitic trebuiau să anunţe mereu răsăritul soarelui şi tot el trebuia să calce – dar numai pe nervi – singura găină şi singurul ligament din acest apartament de cuci.

*

Costi povesteşte la băutură. Azi nu mănâncă pahare, dar măcar bagă dume interesante. Gagarin, Othello şi Cocoşu Pitic îi sorb fiecare cuvânt. Domna V. trage şi ea cu urechea. Costi îi tot scuipă printre vorbe, dar ei râd şi îi suportă precipitaţiile.

– Şi zici că nu te-ai însurat în biserică?! deschide Gaga un subiect, profitând de finalul unei crize de râs a lui Costi.

– Nu am vrut! Nu contează că eram militar. Nu mi-a interzis nici dreacu'! Ce?! Ţie ţi-a impus cineva? Era o modă. Părerea mea o ştiţi... Pentru mine popa e doar o carte de joc. Una mare! Careu de popi.

– Eşti pus pe ei, tăticu'! îl provoacă Cocoşu.

– Eu?!? Istoria se ţine de hârca lor, nu eu! Eu doar vorbesc. Canoanele bisericii opreau pe proşti să nu verse sânge, dar ei ucideau duşmanul cu măciuca. Cum vine treaba asta? Să omori găina ca pe porc?! Ştiu eu cum e cu ăştia.... He he!

– Bagă pe popeşte! îl întrerupe Othello.

– *Şi văzând acestea Domnul i-a pedepsiiiit!* De ce?! *Pentru că au făcut Sodomie şi Gomorieeeee... Bărbat cu bărbat şi femeie cu femeieeeee...*

Râsul e general. După fiecare râs toţi atacă un recipient. Fiecare ce are. Cine are pahar, bea din pahar. Cine nu are, atacă sticla.

– Miroşi bine azi! o complimentează Cocoşu pe Doamna V.

Ştia el de ce spune asta. De obicei Madam Veronica compensa mirosul crud al hainelor cu mult parfum ieftin, cumpărat de pe tarabă, de la ruşi. Toţi ştiam că e *o putoare*. Aşa o denumea Costi după patru coniace şi o amestecătură. Când se spăla în cadă, arunca şi două-trei perechi de chiloţi şi sutiene, pe care le săpunea înainte să-şi umezească părul. Uneori se mai spăla cu ele pe spate. Prin urmare parfumul de Kişinev era metoda ei de a înlătura feromonii închiloţaţi.

Povestea ei e una banală. S-a ghidat tot timpul după dictonul *nicio curvă n-a ajuns rău*. Nu trăia pe picior mare, dar nici rău nu-i era. Păcătuia cu orice pantalon, dar avea nevoie o scuză, un motiv, ca să-şi desfacă picioarele. *Am fost beată.* Niciodată nu invoca plăcerea drept pretext. *Plăcere?! Interesul… Mă interesează cât ai INTERESUL de mare… Ohoo! Balşoi Napoca, grande cazzo, bătrânească bătută. Dă-i uşor şi adânc că nu ne grăbeşte nimeni!*

Necazul ei se trăgea din familie. Copil fiind, se trezea mai mereu în zvâcnirile sexuale ale părinților cu care împărțea acelaşi pat. *Uşo-ooo-o-or!* Asculta cu interes, prefăcându-se că doarme. Ruşinea era ceva neînsemnat. Se dezvolta rapid. Era cea mai înaltă din clasă. Ajunsese foarte repede să împartă sutienele şi chiloții cu mă-sa. Examenul de maturitate şi l-a dat când a tupănit-o prima dată pe a bătrână.

– Nu vezi, fă, că eşti sifilitică!?! Eşti nebună la cap! Chioralio! Huoo!

– Să pleci de la mine din casă, baragladino! Eşti sămânța dracului! Nenorocito! Du-te unde vezi cu ochii! PUTOAREO!

Atât i-a trebuit. Veronica s-a aruncat cu totul în bărbați. Până s-o diclească Papa, un milițian libidinos, se îmbrăca doar cu ce zbura vântul de pe sârmele de rufe ale gospodinelor. Trăia bine cu Papa. Îl lăsa să dea şi el o bucă din când în când.

Reprezenta ramura *cu durere-n cur* a societății comuniste. Făcea plăcerile milițienilor cu grade mari, se punea martoră la procese în care nu cunoştea niciun inculpat şi dădea cu ciocul la securitate când o cardea vreun străin. Fuma kentane, bea cafea bună, avea liber la chiuretaje. *Mi-a plăcut să mă port*.

Revoluția a prins-o vânzând de plăceri, oameni şi pâine. Când s-a închis brutăria a dat o tură prin străinătate. *Mare căcat nu e nici p-afară! Dacă ştii să faci bani, faci ş-acia.* Alde Costi au racolat-o uşor sau, mai bine zis, ea i-a dibuit pe ei. Singura problemă pe care a întâmpinat-o a fost cu Rocsanda, o altă penală care pusese şi ea ochii pe militari. *Făă, te jumol de*

tot, ai auzit?! Ai toată Timişoara la cherem şi vii să te bagi peste mine, fă?! Vezi că mă-nfig în tine una-două! Ia uite-a dreacu'!!! Nu mai vorbi cu mine că mă scuipi! Jegoaso! Râgâi a cardan! Nu-mi arunc nici mucii pe una ca tine, fă! Să nu te mai prind că vorbeşti cu Costi!

E foarte important pentru o haimana să țină la băutură. Antrenamentul nu se dobândeşte uşor. E nevoie de sute de mahmureli ca să-ți subțiezi sângele şi să devii rezistent. Madam Veronica era specialistă. Curvismul ei devenise unul spiritual tocmai din cauza rezistenței ei la alcool.

– Merci din puf, Cocoşel! răspunde ea aprecierii. Complimentul nu-ți garantează nimic, dar pentru mine e binevenit! Mă întăreşte. Ştiu că tu nu prea vorbeşti serios decât atunci când e vorba de lovele şi datorii, dar mie îmi place la nebunie golănia ta. Eşti membru fondator al Societății Galanteriei Golăneşti.

Cocoşu se simte flatat. Ştie că madama e o doveditoare, dar l-a prins cu garda jos şi l-a cam fermecat un pic. Încearcă să o dregă cu o oltenească modificată. *Golan sunt, golan îmi zice-eee! Golan sunt peee... un m-oi ducee-e-e-ee.. tam-tam- diriram... Pam- pam!*

– Ho, Batore! Parcă ragi, să-nnebunesc! sare Gagarin, ca să se bage şi el în discuție.

Cocoşu nu-i răspunde. *Te bagi şi tu ca musca-n lapte, labăstein!* Îi răspunde doar Doamnei V.

– Garantează, nu garantează, hai să mai încingem o carte cu ăştia! Piele scrie pe ei!...

Jocul merge. *Taie, bă! Na cartoafe, na puncte, na trefle şi jaleți!*

Hotel Cucu

Să stai să-ți plângi propria moarte o jumătate de zi, să te îmbărbătezi în cealaltă jumătate şi apoi să nu mai mori. Când o să crezi că vei muri altă dată, iar o să plângi cel puțin două ore, apoi iar o să te îmbărbătezi şi a doua zi o sa te consternezi în fața faptului că te trezeşti şi eşti încă viu.

Am cunoscut odată un dirijor de la Sibiu care şi-a plănuit minuțios înmormântarea. A angajat chiar şi o cântăreață care să-i triluie Otcii Ciornăe în timp ce coşciugul se lasă purtat în mormânt pe sforile de paraşută. A aşteptat o săptămână şi n-a mai murit. Apoi mi s-a confesat: „Sunt un bou! Şi Svetlana asta e cea mai mare curvă pe care am întâlnit-o! Mă crezi că nu am încredere să o las să bea apă din cănile mele?! I-am zis: Te duci la Chişinău la tine şi te spovedeşti şi te grijeşti. Eu din cauza ta nu pot să mor! Eşti prea spurcată să produci moarte! Într-adevăr, ai o voce de vrabie proaspăt ouată, dar miroşi a cerneală …*ciernială* cum îi ziceți voi! Şi a plecat sepia… Mi-au rămas de la ea doar trei de *bine* sacadați, pronunțați mai mult din complezență, la fiecare orgasm mărturisit al meu, din săptămâna aşa zisei morți a mea: *ghini… ghini… ghini…*

– Eşti prost, bă! l-am certat eu. Trebuia să te porți mai cuviincios. Eşti un om al muzicii şi nu ştii nimic despre muzica vieții!... Ai chemat o lăutăroaică să te colinde în timp ce zbori alene, uşor, ca o unghie tăiată din carne, spre locul numit Iadul Muzicii.

– Păi…

– Păi… Nimic! l-am întrerupt eu. Şi acolo… Stai să mai iau o gură! …şi acolo vei întâlni toți fătălăii creatori, toți derbedeii creației, toată torcida morală a lăutăriei: țambale, clarinete şi, bineînțeles, fetele cu tinerețea scurtă pe care le-ai mințit că

nu eşti însurat. Domne!!! Pe piept îți atârnă harta fizică a Groenlandei din fire albe şi ție îți arde de Luminițe ruseşti.

– Şi dacă am, ce?! Nu am şi eu dreptul la iubire? Mereu am iubit ieftin. M-am zgârcit. Măcar acum să mă lăfăi şi eu în scumpeturi. Auzi?! Sub bagheta lui Paul Voicu… Şi în bagheta lui… Nimic. E moartă. Abia aştept să-mi spună cineva: *Voicule! Bagheta ta… S-a oprit şi nu mai vrea!*

– Păcat de ea! am spus eu râzând.

– Păcat! Eram bun, băă! Dirijam o uvertură cu o țigară aprinsă! Şi tot mai rămânea un fum din ea! Ce vremuri!... Micul Haydn… Aşa mi se spunea odată. Dar de ce-ți spun eu ție, bă? Ne cunoaştem cumva?! Ştiu ce poreclă ai… Eşti cumva *Subsemnatul* ?

– În niciun caz. Sunt de la Direcția Mărfuri. Am cântat şi eu în Orchestra Armatei.

– Ai cântat şi tu… Spune-le, bă! Crezi că mi-e frică? Nu mi-e frică.

– De ce?

– De ce?! Pentru că stau la etajul patru şi am igrasie. La mine în Sibiu securiştii nu pot să urce până la patru pentru că sunt prea graşi. Curg apele de pe ei. Se pun în fața camionului cu salam, îl opresc şi înfulecă. Cum vedeam pe unul mirosind a tobă, era clară treaba. Dar tu eşti agil ca o pisicuță, domnule Ukaz! …sau Caucaz. Mănânci plante, ai?!? E bine. E bine, să ştii! Gheara florei a pierdut teren, dar va învinge…

– Eşti beat! Şi cum spuneam… În Iadul Muzicii vei mai fi tu, Haydn, Chopin şi Carl Orff! O să vă amestece Dracu ca pe plastilină şi nara ta dreaptă o să ajungă lângă premolarul 21 al polonezului.

– Nu o să-mi rămână în mormânt decât 17 oase mari, 64 mai mici, dar vizibile şi 3 pietre calcaroase, scăpate prin încrețire de rinichii mei puturoşi. Le simt înțepăturile ori de câte ori mă încearcă vreo fărâmă de somn. Şi de fiecare dată trebuie să mă milogesc de ele ca de nişte bivolițe îndărătnice să mă lase

măcar să adorm. Dacă reuşesc să adorm, s-a terminat cu chinul. Durerea se transformă în vis şi înțepăturile şi poticnirile din rinichi se transformă în ciupiturile Svetlanei. Şi eu o rog, o înjur, ba îi mai ard şi o scatoalcă – blândă ce-i drept – dar ea tot de aceeaşi zonă sensibilă se agață. Şi îi spun:

– Dar de obraji de ce nu mă iei? De unde ai ghicit tu că tocmai acolo mă doare?! Cine ți-a spus? Şi ea râde. Şi când râde scoate la iveală nişte dinți danteşti şi drepți, care nu se potrivesc deloc cu simetria ei estică şi parcă e din ce în ce mai urâtă.

– *Ce-mi dai să-ți spun?* mă întreabă ea.

– Îți dau ce vrei!… Numai de mi-ai măcina bolovanii ăştia din mine. Dar ce să macini tu?!... Nu mai macini nimic… Acum doar macerezi! i-am zis eu. Aşa am cunoscut-o de la un lipovean: Svetlana – moară de bărbați. Şi tot nu-mi spui?! o reped eu. De unde ştii ce mă doare?

– *Eşti prost la femei! D-aia! Şi de câte ori eşti gol şi te ridici din pat şi apoi te întorci vijelios – ca un veritabil lac de sudoare – şi încerci să te căzneşti deasupra mea, ceva se aprinde în tine. Parcă e un cremene, o scânteie şi când te înțeapă te schimoseşti ca un copil înfometat la o țâță acră. Şi atunci când eşti cel mai adânc în mine, mă străduiesc să ajung acolo cu palma dreaptă şi să strangulez cu mâna mea licuriciul ăla blestemat, care-mi distrage atenția de la plăcere şi îmi deranjează şi mie ochii.*

– Şi avea dreptate. În partea stângă, aia mare o măcina pe cea mică, pentru că aşa devenise mică. De la măcinat. Acum nu prea mă mai doare. Piatra mică a devenit satelitul celei mari şi gravitează în jurul ei. Mişcarea ei de revoluție e aproape insesizabilă pentru rinichiul meu.

– Ai dreptate, domnu' Paul! Te-ai îmbătat, dar ai dreptate! Dar oare aşa o fi şi cu Pământul? În ce dreacu' de rinichi om sta noi?! Ce animal sau ce ființă secretoasă ne-ar folosi nouă planeta pentru drenajul şi selecția urinei?

– Sincer… Nu ştiu! Şi nici dacă aş şti nu aş fi sigur că ştiu... Şi cu ce scop mă întrebi? Băăă! Să nu mă crezi prost! Crezi că nu îți ştiu porecla? se răsti muzicianul.

– Nu asta era problema. Pe mine mă interesează dacă ființa pe rinichiul căreia parazitează planeta noastră e bărbat sau femeie. În niciun caz nu vreau să ajut o femeie să se pişe.

– Nici nu ar avea nevoie. Oricum la ele uretra e foarte scurtă.

– Nici despre asta nu este vorba. E vorba despre logică. E vorba despre locul în care trăim. De exemplu, noi acum stăm în oraşe femei. Ce e Timişoara? E femeie, nu?! Ce e Craiova?! De Constanța nici nu mai vorbesc... E femeie, nu?! Brăila e curvă şi deci tot femeie… Şi mai sunt...

– Am înțeles. Mi-e foarte limpede şi clar acum. Sunt femei, adică de genul feminin. O Craiovă, două Craiove... O Securitate, două Securități. Pe când Bucureştiul... Bucureştiul e bărbat în toată regula. Ce-i drept, mai jigărit un pic, dar e bărbat… Dar stai?… Păi şi când sunt între localități, unde sunt? În femeie sau în bărbat?!

– Eşti în femeie. Nu ai cum să scapi, am confirmat eu.

– Păi cum?! Ies din Timişoara şi nu mai sunt în femeie, nu?!...

– Eşti în România şi prin urmare tot în femeie eşti…

Visul unui țigan în blugi

– Te-ai îngrăşat ca un porc! Ți-a mers bine văd…

– Am fost acolo… Şi erau mult mai negri decât noi! Aiii! Şi ce cuvinte porcoase şi sentimentale aveau!... *Ai mama ness?! Ai mama ness*… Şi după… *Todos los negros tomamos cafes*… La ei nesu' e un zeu. Mama Ness. Toți negroteii se băs şi beau *uno, dos, tres… cafes.* Ce bine era! Te uiți la plasă, nebuno! Fâşâie ca vântul cubanez prin mațele mele înfometate. Dar ce vă spun eu e o porcărie! Pune, fă, maică, o strachină cu fasole că nu mai pot! Şi ție, Grați, ți-am adus o fustă de blugi… E timpul să-ți razi tuleiele de pe picioare şi te afişezi la bulanele goale!

– Ce miroase aşa?! Puți a tutungeală!

– Put. Dar put a ceva bun. Cât am muncit la depou am adunat şi chiştoace. Am amestecat tutunuri multe… Am fumat ca şarpele. Buneee! Că tot ziceam de şarpe… Am văzut şerpi, tată, nu jucărie! Şerpălăi! Crocodili! *Şopârlache mai baro*! *Baro baro*, nu jucărie!

– Păi şi muncă?!

– Muncă?! Am muncit, cum dreacu' să nu… M-am dus la depou şi am zis: *Jo mapel Cătălin*! Şi ăla de acolo zice:

– *Catain*? *Que*? *Catain? No lo se*!

– Cătălin, bă! Kasturi pe țigăneşte! Kasturi! Kasturi… Trabajo! Trabajar! Şi el îmi ridică mâneca stângă să-mi verifice vâna. Nu m-am încordat că n-am putut fiindcă mă strângea tare al dreacu'.

– *Muy bien! Work tomorrow*! *Five A. M.*

– Eiem! Eiem! îi răspund eu bucuros că am găsit de muncă. Şi ca să aştept eiemul gagiului am dormit exact în locul în care m-a căutat la muşchi. Noaptea e tare urâtă şi neagră în

cerul gurii la ei acolo. Nu mai râde, Grați! Şi tu, mă-ta?! Ce te uiți la mine?! Nu am furat nimic. Nici măcar sentiment n-am furat! *Soy central*. Aşa spun ei! Câini cu zgardă, curele, câini fără zgardă – toți se spălau cu limba pe blană ca felinele în fața mea. *Şopârlachii* în schimb se spălau pe ochi cu limba lor bifurcată şi prindeau muşte şi fluturi lângă neonul prăfuit, care le spurca ochii. Pe la miezul nopții s-a umplut portul de d-alde mine, dornici de *trabajo*. *Baro* toți şi tari în *canci*. Şi puțeau a caramele mucegăite... Ar fi muncit şi pe sfertul plății pe care o primeau. Fluturii colorați au fugit de lângă neon, *şopârlachele* s-o fi băgat şi el printr-o crăpătură, dar ei tot acolo să aştepte eiemul ca şi mine. Şi vă spun sincer că n-am închis un ochi până nu m-am gândit la fasolea lu' asta bătrână!

– Ete, na! Ia de bagă la maț! Primeneşte-te!

– Mulțumesc, fa! Dă să mă primenesc! Şi să mă trăsnească Bărbosu[2], că sunt cu lingura-n mână, dacă băşinile din cafeaua lor nu put mai rău decât mau' lu' Vergilă. *Mama nesului*...

– *Toma guapo! Cigarra*?

– Nu! Ăăă… No! Trabajo eiem!

– *Work*?

– Aha! Orc! Orc! Şi ce muncă grea am băgat în prima zi! Plata bunicică. Cu banii câştigați am fost la tratament.

– La ce?!

– Bun făsuiul! Bun şi pentru burtă şi pentru ştoacă! Seara am fost la balcon. Aşa se cheamă la ei barul. La balcon *locomodora* stă şi ne aşteaptă sprijinită de fierul forjat. Vântul înfundat şi parfumat de mirosul peştelui nevândut şi uitat în soare îi răscoleşte fusta de velură, delectându-ne ochii împăienjeniți de cărat lăzi şi bănicioare imense, pline parcă cu humă umedă. Fiecare *Don Tomàs*[3] se uită în sus pofticios. Caută să observe cât mai bine fiecare centimetru de carne şi tot ceea ce se mai poate. Îi inspectează buzele inegale de sub fustă şi se gândeşte că el de fapt pentru asta munceşte şi nu

---

[2] Aici cu sensul de Dumnezeu.

[3] de la **tomar** – a bea.

pentru buzele etern egale care îl aşteptă oricum gratis acasă. Chiar şi în balcon câte un *şopârlache* crescut, năpârlit de solzi şi îngrăşat în acea cameră (a intrat şi n-a mai ieşit!!!) stă şi pândeşte câte o muscă grasă de grajd. Când gagiul intră la *Belén* în cameră îşi agață senioreşte haina peticită în cot, în singura agățătoare întreagă a cuierul vechi de lemn. Cuierul cade dezechilibrat de haina grea şi ponosită. Câteva monezi se rostogolesc din buzunar. Banul cu valoarea cea mai mică se rostogoleşte până ajunge sub pat. Acolo arcurile zbârnăie susținut sub greutatea celor doi sexuatori. *Şopârlachele* prinde tăunul de aripă şi îl striveşte apoi pe tot cu un fâşâit de pungă murdară. *Belén* se preface, îi pipăie subtil buzunarul cu bani şi râde mulțumită. *Negroul* nu rezistă mult. E obosit. Eiemul l-a terminat! Ar dormi acolo de obosit ce e. Ce dacă o să apară şi altul... La cât de obosit e, nici nu o să-l simtă. Nici pe el, nici pe ceilalți şaişpe care stau la rând. Dar *locomodora* mânuieşte maceta şi cuțitul la fel de bine ca plăcerea.

– *Puedo*?… *Sleep here*?!

– *Go! Finished! Gooo!!! Come tomorrow! Next!* Don *Tomàs* pleacă împleticit şi observă descumpănit că şopârlachele a lăsat urme de găinaț în buzunarul lui. Înjură şi pleacă spre port să aştepte iarăşi eiemul! *Belén* aeriseşte camera şi întoarce cearşaful pe dos. Alt *negro* murdar intră nehotărât şi se aşează pe pat. *Locomodora* cască obosită. Se uită în sus la tavanul curat. *Şopârlachele* a avut grijă ca niciun păianjen să nu-şi lipească pânza de pereții ei. E prima oară când transpiră pe ziua de azi. Înseamnă că bărbatul s-a cam codit de la muncă şi nu e îndeajuns de obosit.

– *What's your name, guapo*?

– *Marciano Baptista…*

– *Who's your boss, guapo*? *Franklin*?

– *No! G.B. Ross!*

– Durează prea mult. O bucățică din varul tavanului îi cade în ochiul stâng. Se vede treaba că Soledad de la etajul doi e pusă pe fapte mari. Lucrează susținut ca maşina lui Watt.

– *Gebediah Ross?!*
– *Yeees! Seňor G.B.Ross!...*

– Bărbatul pleacă liniştit după o oră de stat. Şopârlachele îl iartă, dar *locomodora* nu-l iartă. În fiecare sâmbătă Seňor Ross trece şi el pe la *Belén*. Săptămâna asta G. B. va afla că Marciano este un muncitor leneş. Vorba umblă repede ca un peşte chior şi astfel niciun eiem nu-l va mai primi vreodată la *trabajo*! Cel puțin nu cu numele ăsta! Şi de asta sunt eu, Grațiela, plin de fasole în burtă! Pentru voi sunt!...

Portocale cu gust de spital

Grasu îmi provoca dureri îngrozitoare ori de câte ori câte un cornet de-al lui îmi atingea pielea. Şi fiindcă avea ţeava cea mai mare, răcea foarte repede din cauza suflatului. Pentru mine, dar şi pentru ceilalţi, Grasu reprezenta un animal de povară. Risca să treacă de la Grasu la Macarauski.

Mâinile lui unsuroase îşi lăsau grăsimea pe turul pantalonilor noştri de trening, de fiecare dată când ne împingea de fund să furăm ţevi de plastic din instalaţia electrică a fostei puşcării. Şi i-am făcut şi lui o rotativă. Cu toate că ştiam că o să am o adevărată colecţie de zgaibe pe corp, de la noua lui armă, măcar l-am scăpat de răceală. Mi-era foarte clar deşi eram doar un *cioc de undiţă* că suflătorii au talent. Însă Grasu nu s-a apucat de saxofon sau altceva. S-a apucat să deseneze.

Îmi amintesc şi acum de ultima zi când l-am vizitat la spital. Mai avea încă unghiile murdare de cărbune de viţă. Parcă nici când l-au îmbăiat de tron nu l-au putut curăţa bine. A intrat în pământ cu mâinile umbrite. Şi la spital ca la spital… Grasu sorbea borcane cu compot şi suporta băşinile moşilor din salon. Noaptea, şi moşii tresăreau speriaţi în somn, când Grasu trăgea câte o *mitralieră.*

Unghia de la inelarul mâinii drepte tot nu şi-o tăiase. O numea Doina şi o folosea – împreună cu bătătura galbenă de lângă ea – pe post de gumă de şters. Scrijelea foaia doar atât cât să nu se rupă şi uneori chiar reuşea. Dacă iau cele două desene pe care le am înrămate în bucătărie, sigur găsesc câteva găuri. Mi se pare că desenul acela făcut după Repin are vreo trei. O gaură e în balalaica unui cazac şi una cred că e chiar în coasta ăluia mare care râde. Oricum le-a ascuns bine.

Din cauza lui nu mai respir nici bine. Mi-a spart nasul. Nu m-am supărat, că e semn prietenesc.

Deşi a murit de trei ani, încă îl mai aud:

– Băăă! Nu mă mai pune, mă, să mă descalţ! Oricum nu-mi put picioarele... Mie tot timpul îmi miros picioarele a pufuleţi! Hai să te învăţ cum să faci!... Îi iei o zi şi îi laşi. Noaptea îi dai jos… Şi tot aşa... După trei zile ai obţinut pufuleţi. Pufuleţii sunt ultimul stadiu.

– Mdea… O să fac şi eu aşa… Ce dracu să fac?! Bolborosii eu nemulţumit.

– De margarină vrei să ştii? Tre' să-i ţii opt zile! Şi mai contează şi încălţămintea! E o întreagă filozofie, oricum… Poziţia pantofilor puşi la uşă… Aşezarea lor… Totul influenţează cursul vieţii locatarilor respectivei locuinţe. Dacă o gheată sau cizmă are o gaură în ea, proprietarul are dureri. Dacă e udă, proprietarul va petrece o noapte transpirată.

– Gras! Eşti chiar tare, bă! De ce nu le pui pe hârtie?

– Bă, io pe hârtie pun doar căcatul! Şi când sunt beat rămân neşters! Ce mă iei pe mine cu d-astea?! Pe hârtie se pune căcatul şi subsemnatul… când dai nota explicativă!

– Bă, totuşi…

– Totuşi, ce?!? mi-o tăie el violent. Ţii minte că prin '94 era la modă cornierul şi platbanda?! Acum e termopanul.

– Şi mâine?!

– Mâine o să fie termocentrala. În fine… Mă dor rău rinichii... Şi plămânii… Numai săptămâna trecută a scos doctoru' Tucaliuc un borcănaş cu apă, de la ăsta drept…

– E aşa de aiurită viaţa asta…

– Este. Păi ce mă?! Tu ce-ai făcut?! C.F.R.-ul te-a mâncat! Şi tac-to a fost ceferist şi acum şi tu… Mai ai să-ţi pui paleta aia de impiegat pe nas şi să faci echilibristică!...

– Deh, bă… Ce dracu' să fac?!... Ceasu' gării, ceasu' ţării! Şi a ta ce mai face? îl întreb eu, ştiind că e inevitabil ca discuţia să ajungă şi pe tărâm femeiesc.

– Face. Ştii ce nasol e să stai cu baba în casă?

– Eeee! Era bună când ai luat-o!...

– Era. Ştii dintele, ăla al ei, de care mă îndrăgostisem eu? Ăla de jos, care era în spatele celorlalți…

– Îl țin minte. Ce e cu el?

– Acum e galben. Şi pute… Pute rău de tot! Şi totuşi am luat-o! M-am gândit că moare înaintea mea… Şi acum boala asta o să mă dea dracu’.

Grasu începu să tuşească de parcă încerca să-mi spună ceva prin glasul tusei. Şi mintea mea îi cerea o nouă şi iar nouă tuse. Chiar până la sânge dacă se poate. Atât de magnific era glasul din tuse. Dehh…

Acum că a murit, cred că zace pe fundul apei ca un sirenoi bătrân şi ciupe sirenele de cur. Şi ce mai sirene!... Toate în chiloții lor de solzi, cu părul lor pubian împrăştiat prin apă fără ruşine. Şi Grasu se uită la ele, se scobeşte în urechea dreaptă, îşi şterge cleiul de solzii lui mărunți, apoi îşi înmoaie degetul şi în urechea stângă.

– Nu mai tuşi, că mă omori! îi zic eu.

– Glasul… Paharul pe *english.* Tuşesc bine, nu?! Vă place Brahms? Nu, nu-mi place! Mie îmi place carnea macră… Pecia! Specia! Carnea specială…

– Specialitatea casei!

– Aia! Să vezi ce-mi zice baba! …babă bună cu o țâță strâmbă. De patru ani nu i-a mai ieşit sfârcul drept afară. Cred că în locul ăla îi intră şi scame… O să suflu eu diseară că n-am mai suflat de mult. O mai cânta dacă suflu în ea? O mai da lapte?

Eu râd ca prostul. Râd de morți şi de vii, dar Grasu râde de solzii lui. Şi la cât de indiferent era, cred că solzii lui erau din piatră ponce.

– Şi ştii ce-mi zice baba?!... *Gră-su-țu-le! Vreau să-mi vorbeşti cu vocea ta adevărată! Nu râde, Gră-su-țu-le! Ştii care e vocea ta adevărată?! Vocea plămânului. Se aude în tine atunci când tuşeşti...*

– Şi i-ai dat? întreb eu

– I-am dat.

Grasu m-a părăsit, adică ne-a părăsit într-o zi prea caldă de primăvară, când plămânul lui drept întrecuse rinichiul în boală. Mă gândeam că a doua zi o să mâncăm amândoi o ciocolată cu alune. Să o rupem strâmb şi el să ia partea mai mare. M-am pomenit plângând de îndată ce am văzut patul de spital GOL. Şi astfel am ajuns să mănânc singur toată ciocolata. Oricum, cred că Grasu ar fi refuzat sigur o asemenea ispită. Lui nu-i plăceau eşarfele şi găozarii...

– Nu mănânc ciocolată pentru că îmi vine scârbă de temple şi rugăciuni în genunchi, şi, în plus de asta, ciocolata îmi aduce aminte de foc. Şi ce ți-e şi cu lumea asta!... Când cădeam cu turcii la fotbal le dădeam şase şapte… Acuma ciuciu! Băgăm în noi ciocolată turcească…

Am tras uşor de uşa sertarului lui Grasu şi am găsit o portocală. Am decojit-o repede şi am mâncat-o. De atunci pentru mine portocalele au gust de spital.

– Pune mâna şi emancipează-te, bă! Viața e plină de graşi şi de proşti… Dar ştii pentru ce plătesc eu?!... Pentru animale plătesc. Strigă la mine toții câinii şi toate pisicile fără ochi pe care îi aruncam îi pungi de plastic la fiecare nouă fătare. Şi nu opream decât unul… Crede-mă! Chiar mă strigă…

Dacă aş şti să bocesc probabil că aş boci. Multă lume bătrână la Grasu la pomană. Şi pe la spital era mult bătrânet.

Acum am început şi eu să tuşesc frumos, dar am observat un lucru pe care Grasu nu îl accepta niciodată… Am observat că oamenii bătrâni şi săraci de la țară vin în oraşele mari doar când au nevoie de spital. De spitalul municipal…

Samuraj[4]

Când Bog a creat bărbatul, l-a creat după chipul şi asemănarea etichetelor de ciorapi turceşti. Când s-a hotărât să creeze şi maiştri militari a venit la noi în apartament şi a furat o găleată cu miros de bărbați. Atunci ne-a surprins pe toți în toată plenitudinea noastră aşa cum suntem: periculoşi la şeptică şi plini de păr.

Când Bog ne-a trecut pragul casei, Costi mânca o halbă pe Zoran Paunovici.

– Nu m-am tăiat niciodată! Şi nici nu o să mă tai! Eu am dezbrăcat în curu' gol două femei măritate cu ajutorului trenului! mărturisi Costi mestecând la ciob. A venit moşu' grăbit cu sarsanalele pline… S-a oprit ca negustorii, s-a uitat la cer…. Drezina a piuit ruseşte – că doar aşa ştie ea să sune – pentru ca noi, cei de pe terasament, să nu înțelegem şi să nu ne ferim din calea ei.

– Păi şi l-a tăiat? a întrebat Othello curios.

– I-a tăiat un picior. Mare bărbat!... Înalt, rumen, nu salcot ca mine... Şi pe când Bog era ocupat să tundă bros copiii de la cămine, eu rupeam fustele de pe Cerasela şi Victorița şi îl legam pe moş la ciot. Sângele țâşnea, rupea garourile improvizate, ele se dezbrăcau fâşie cu fâşie şi până la urmă le-am lăsat în curu' gol. Au luat rata şi au plecat. Victorița… Cerasela… Victorița… Cerasela… Curugorela…

– Tragică poveste! interveni Gaga. Şi omul?!

– Crezi că mă interesează?! Ți-am demonstrat dezbrăcarea trenului… Eee! Uite că am reuşit să mă tai, spuse Costi mânios pe halba colțuroasă.

– *Demasiado corazon,* băieți!... *Demasiado!* îndemnă vocea femeiască. De unde vii, Pu… ăsta… îîî… Claudiu?

---

[4] Pronunțat **Samurai**.

– Vin de unde voi nici nu gândiți că am fost…

– Păi şi unde-ai fost? mă întrebă Othello neliniştit.

– Ai fost pe țeava tunului, mamă?! Cum e pe țevuşcă?

Toți izbucniră într-un râs violent, încât eu am avut destul timp să mă uit la fiecare în nări şi să încep să le urăsc nasurile şi mamele şi tații şi cazacii de pe Don şi pe cei Zaporojeni, dar şi pe cazacii din centrul Pinocchio. Zoran Paunovici cânta nestingherit în boxele de la combină şi Samuraju' lui îmi zăpăci iar mintea.

– Am fost într-un magazin de bube…

– Şi ce ai cumpărat? Zgaibe? mă iscodeşte rânjind Doamna V.

– Pâine. V-am adus pâine.

– *Demasiado* pâine! murmură Gaga.

Râsul începu iar să se lege ca o mămăliga subțire şi să se taie treptat pe spinarea Samurajului, ca o maioneză spumoasă.

– Băăă! mă bruschează madama. Aici ai şansa să evoluezi! Ce faci, tu, cu liceul?! Ce faci, tu, cu facultatea?! Aici ai şansa să scapi de mimă. Ce am eu între craci e mai tare decât Salamanca!

– *Demasiado* Salamanca… *Demasiado* Sorbona, adăugă Gagarin, nesătul de râs.

– Aici ai şansa să devii *samurai*, se băgă Costi.

– Nu, nu vreau! Nu mai suport melodia asta!

– Păi şi ce vrei tu să te faci, copile? Ia, uimeşte-ne!

– Vreau să mă fac Porto-Franco...

– Bun! sări şi Othello, proaspăt dus la toaletă. Eşti mai *demasiado* decât noi toți. Nu vrei la tanti Veronica la… SORBONA!... Nu vrei să te faci nici samurai… Nu vrei nici pe dreacu'!

Am ieşit din apartament obosit de jocul lor prostesc, *demasiado* scârbit de Sorbona sau Scorbona, cum or fi gândit-o ei. Şi iar Paunovici… Şi iar Doamna Veronica când se dă peste cap în curu' gol…

Parcul cu cerbi

– Pe undeva, norii au ceva în comun cu oamenii. Norii produc fulgerul, tunetul, ploaia şi alte nervozităţi, pe care numai un fuzelaj le poate ocoli.

– Păi şi care e asemănarea?! îl întreabă Doamna Veronica pe Costi, că să mor dacă mă prind de şpil!

Othello o priveşte nedumerit, clipind mai des decât o făcea de obicei.

– Frumoasă bluză! Stă ca un macrameu pe tine!

– Când doi nori se lovesc, se întâlnesc sau ce dreacu' or mai face, se produce fulgerul. Îţi taie ochiul într-o clipă… Peste cinci secunde sau şase, vine tunetul. Ştiu asta pentru că obişnuiam să număr când eram copil. Şi dacă eu mă bat cu maiorul Safta şi el îmi trage una în boaşe, apuc eu să-l mai sugrum?!... Ziceţi, mă! Apuc sau nu?!

– Nu! i-o tăie Gagarin.

– Ba da. Pentru că şi aici durerea vine tot după cinci-şase secunde...

– Nu e o explicaţie plauzibilă! reia Gagarin. Mi-ai demonstrat că norii au ceva în comun cu bărbaţii… Dar cu femeile cum rămâne?!

– Nu mai rămâne nimic! continuă Costi. Toate femeile din viaţa mea au loc într-o căruţă. Stau cam înghesuite, dar au loc…

– Aşa… Visează, Costinele, visează! rânjeşte Doamna V.

– Căruţa e plină de ele… Diii! Huaiii! Biciul loveşte spinarea calului din care praful sare electrizat. Eu stau şi ascult muzica hulubelor şi sparg nuci cu altceva decât cu pumnul. Le sparg cu altă carne.

– Unde ne duci, Costi? mă întreabă femeile.

– V-am iubit pe toate şi de aceea vă fac onoarea de a vă căra pe toate la țară, ca pe o mobilă veche…

– Bine, bine! Că visezi, am înțeles… Dar de ce le duci chiar pe toate? Nu ai oprit nici măcar una?! îl întrerupse Gaga.

– Diii! Ia, calu, iaa!!! Biciul loveşte din nou spinarea mârțoagei. Praful a dispărut de mult. În schimb, pielea biciului – făcută dintr-o altă piele de cal – e udă şi încleiată de o spumă albă şi vâscoasă. Femeile sunt grele. Toate au mâncat bine. Dacă toate şi-ar face nevoile simultan am uşura atelajul cu cel puțin treizeci şi cinci de kilograme.

– Opreşte-te puțin! Trebuie să ajung neapărat până la baie! interveni Othello. Până mă întorc… visează!

Se făcu linişte. Othello trase apa mai devreme decât de obicei şi reveni să asculte continuarea.

– Şi?! Bagă restu'!

– Răbdare! *Am spart deja şapteşpe nuci. De ceva timp nu mai lovesc calul cu biciul. Când îl simt leneş, arunc în el cu câte o coajă.*

– Şi măcar din ce lemn am fost? mă întrebă ele.

– Din corn, lemn câinesc şi gârniță.

– Şi din cireş nu a fost nimeni?

– Nu. O să vă duc la Leamna, frumoasele mele călărețe de bărbați! Chiar nu v-ați dat seama?!

– Tiranule! Vrei să ne dai foc? Ne-ai mințit că eşti Burattinno şi…

– Şi de ce le-ai mințit? se grăbi Othello.

– Răbdare. O să spun vouă pentru că şi voi iubiți M.I.G.-urile. Ceauşescu avea căprioare în curte în centrul Bucureştiului. Şi Maurer avea… Şi eu am vrut şi eu…

– Ce?!

– Vă spun în vis. *Şi ele mă roagă să le las. Mă amăgesc cu tot felul de promisiuni, dar degeaba.*

– Dacă ne dai drumul… ți-o arătăm toate în acelaşi timp!...

– Şi ai cedat? îl întreabă Veronica râzând.

– Nu. Nici de-al dreacu'! Şi astfel am reuşit să am şi eu parcul meu cu cerbi.

Ipsilante Vigilante

Cuptorul ardea pâinile turceşti centimetru cu centimetru, punct cu punct, până ce strigătele noastre – ale celor care stăteau la coadă – se opreau pentru vreo cinci minute. Ne opream pentru a ne păstra energia spre a o folosi la înghesuit pe alții.

Mă trimiseseră după pâine. Mâinile mele transpirate jupuiseră toată culoarea de pe plasa cu Marlboro, pe care o cocoloşeam în palme şi pe care o desfăceam apoi ca pe un evantai de celofan, pocind figura fumătorului notoriu imprimat pe ea. Priveam insistent o alună mare din ceafa unui moş, simțind că şi ea mă priveşte pe mine cu la fel de multă curiozitate.

– *Am să sug toate vitaminele din acest om şi chiar după ce el o să moară, eu tot voi mai trăi vreo zece-unşpe zile*!...

Fioros neg! Dar un lucru era cert: la cozi poți învăța foarte multe lucruri. De fapt, şcoala vieții înseamnă şcoala cozii. Nici Othello, nici Costi, şi nici chiar Doamna Veronica nu pot conştientiza mai bine decât mine filozofia şi folclorul progresist al unei cozi. Acolo auzi şi vezi tot. Un bărbat grizonant se ceartă cu femeia. Femeia îşi potriveşte basmaua şi strânge involuntar în pumnul strâng două bancnote de zece mii, mult mai cocoloşite decât punga mea. Strecurată printre bancnote – căci trei pâini fac douăzeci şi una de mii – stă stingheră o monedă de o mie de lei. Supărarea femeii o face să strângă şi mai mult pumnul şi astfel mia împunge ca un cuțit tocit Linia Vieții sau Saturnu'. Palmele ei obişnuite cu munca aplecată, cu detartrantul şi cu şters patru copii mici la cur din '71 şi până în '78, când Radu al ei – acum mare *Antiprinor-Şăf la Ai-Ti*, cum se laudă

ea la tanti Cezarina de la etajul unu – s-a pişat pentru ultima dată în pat, resping atacul banului zimţat.

– Costică, eu plec! Plec şi vă las! Plec în lumea largă…

– Făăă! Dacă pleci tu, îşi revine casa!...

Trebuie doar să ciulesc bine urechile şi pot să acumulez mai mult decât Kasim Abassah, trăgând mahmur din narghilea. Amanta din dreapta mea – pe care eu cu gândul la Kasim am denumit-o Zobeida – îşi priveşte schimonosită leucoplastul care-i acoperă ineficient (*infertil* – aş fi spus acum un an) o bătătură marinărească, provocată de chinezăria de lac care-i împodobeşte piciorul. Zobeida transpiră din toţi porii. Transpiraţia i se încheagă în trei stropi vizibili cu ochiul liber, fiecare dintre ei stând cuminte la rădăcina câte unui fir albinos de mustăcioară, în adâncitura de deasupra buzei de sus. Îşi face vânt cu mâinile mimând un evantai, afişându-şi cu ocazia asta şi manichiura la zi. Eu o miros liniştit şi mă străduiesc să trag în mine fiecare dâră de parfum pe care corpul ei, veşnic în estru, îl aruncă spre toţi bărbaţii care stau concentraţi spre următoarele lăzi cu pâine. Turcul îşi primeşte înjurăturile de rigoare pentru că angajaţii lui *nu coc pâinea aia în Paştele mă-sii odată*. Zobeida îşi vede de semnalele ei olfactive şi eu de *sniff*. O muscă ne dă târcoale, dar din păcate ea nu o vede. O văd numai eu. Se aşează pe ceafa moşului prefăcându-se că forează. Se opreşte inertă de parcă ar juca *mim* cu mine. Nu-mi mai dau seama care e musca şi care e aluna goliatică a bărbatului. *Dacă de fapt moşul avea doi negi*? mă interoghez eu şi îmi reproşez că nu am fost atent. Urât din partea lui să ne dezvăluie asemenea estetici. Insecta zboară sătulă de sărătură (poate şi-a mai luat şi acasă pentru ăia mici) de pe grumazul lui… *n-am fost atent cum îl cheamă* (îmi pare rău!!!). O simt cum respiră, cum se umflă cu tot cu hainele de pe ea, dar nu am auzit-o încă vorbind. *Dacă le-aş avea, aş da două califate pentru ea*… Pun pariu că are o voce normală… Ba nu! Are o voce spartă… Revin la ce gândeam. *Dacă aş fi Claudiu Al*

Rashid şi aş avea două califate de Mogoşoaia… Mă întrerup din nou din gândit. Nu-mi vine să cred! Bog a făcut-o să vorbească… Îi răspunde unei foste (posibil activă încă) sifonărese CeKa, care s-a reprofilat, după revelionul din ’94, pe aruncatul apei din cadă de la balcon peste progeniturile din fața blocului, care joacă *Fete, filme sau băieți* sau care se chinuiesc să-l facă pe 5, sărind coarda.

– *Fată, nu pot să-l fac pe 5*!

– *Ce minți, fată?... că erai abia pe la 4*…

Dar s-au întâmplat acum prea mult timp lucrurile astea. Şi probabil că o să le spun când o să fiu la fel de periculos la şeptică precum Costi. Hai mai bine să-i auzim vocea Zobeidei, că doar ea e cea care ne interesează, nu?!

– Nu pot să mai stau cu el! E în cadru’ *armatii* şi are bani, ce-i drept! Dar mă-sa…

– Ce e? Ce grad are? o întreabă sifonăreasa (*probabil e bun de fie-mea... că oricum stă cu prostu’ de Nicu, care e bleg şi duce porumbei jucători la concurs şi de care râde lumea pe stradă întrebându-l când taie porcul*). Ia bani mulți, nu?

– E sergent major…

– Şi?! Ce are? o iscodeşte iar bătrâna.

– Ce are?! Nu are nimic. Nici nu bea şi nici nu fumează. Dar e leneş şi se taie mereu când se bărbiereşte…

– *Proastă eşti*, *fa!* îşi spune sifonăreasa. Aha! Ce să-i faci, mămică?... Bărbații ăştia…

– Nu mai spun că m-aude lumea! Doar mizerie şi farfurii murdare… Chiar aşa… să nu poți, tu, să-ți speli ciobul ăla din care mănânci?!

Nu avea o voce rea, dar nici Zobeida nu puteam s-o mai numesc. Îl jignesc pe Kasim dacă o fac.

Cele mai penetrante discuții sunt însă sechelele milităreşti. Aduceri aminte despre caporalul pitic, ce le mâncase zilele timp de trei luni şi despre EA, după care – omul tânăr fiind – a suspinat în fiecare noapte, calmat de porția de bro-

mură, din obligatoriul ceai de tei. EA e aceeaşi ființă pe care acum o înjură cel puțin o dată pe zi. Din mâncarea ei a făcut ulcer şi din cauza supărării provocată de copiii *ei* – care îi mănâncă toată pensia – stomacul îl țăcăne şi mai tare. Probabil că omul va drăcui diseară la masă şi pâinea după care a stat la coadă două ore şi jumătate. Povesteşte cu foc, îl mai înjură şi pe turc din când în când, dar măcar are cui să-şi spună oftul.

– Îl mai ştii, mă Lişiță, pe comandantul ăla… cum mă-sa îi zice… ăla… Vătafu?...

– Îl ştiu, Cornele!… Ăla care a dat-o pe nevastă-sa în curu' gol afară pe uşă, nu?

– Ăla. Mi-era dor de Anica. Şi m-am dus la el, am ciocănit la uşă la comandament şi i-am zis:

– *Domnu' comandant am şi eu o… o fată*! Vreau să *mă duc şi eu la ea o zi… că dacă nu… fug*!… Şi el m-a întrebat:

– *De unde eşti*, *mă*?

– *Din Urzica… să trăiți*!

– *Băăă*! sări el râzând. *Nevastă-mea e din Puțuri…. Numai curve pe acolo*! *După mine… poți să faci ce vrei*! *Du-te*! *Dar vezi cum vii cu plasa aia goală*! *Găină cu gâtul gol vreau*!

– Am avut învoire o săptămână, bă, Lişiță! Vezi ce înseamnă curaju'?

– Ce să-ți fac, mă? Se vede că nu l-ai ascultat! Ştia el ce ştia…

– De, bă!... Ştiam eu că o să se schimbe aşa? Am fost un domn cu ea… Şi ocheam bine… Trăgeam cu puşca pe spate şi tot nimeream ținta… Am satisfăcut-o şi pe ea şi am reuşit să-mi satisfac şi stagiul militar.

Într-un sfârşit rândul mă ajunge şi pe mine. Pâinile proaspăt scoase din cuptor îmi fac praf punga cu Marlboro, trecând prin ea ca printr-un unt foarte fin. Le-am cules cum am putut de pe bitum, folosind tricoul pe post de mănuşă, am suflat țărâna pe fiecare în parte şi am început apoi să le mănânc

şmechereşte marginile, din plictiseală, ca de obicei. Se pare că sunt ars puțin pe braț de la o pâine, dar lucrul ăsta nu mă face decât să mă gândesc la alte cutume despre care auzi la o coadă turcească. La relația femeie-farmacie.

Bineînțeles că această relație ipohondrică este una specială. Nu că femeile ar suporta durerea mai greu decât bărbații, dar plăcerea de a primi două aspirine drept rest, nu e de ici de colo.

Oricum, sper ca pâinea turcească, cu punctele şi fierbințeala ei, să mă ajute ca să o pot da şi eu peste cap, măcar o dată, pe cea care m-a poreclit Puță.

Un actor Rabbit

Nu respir bine pe o nară. Ieri parcă am respirat numai pe stânga… Acum văd că îmi merge bine dreapta. Nu are nimic. Nici nu vreau să mă obosesc gândindu-mă. Doamna Ceci, actrița cu care împart camera din teatru, nu a mai dormit aici de două luni. O văd mereu prin teatru, nervoasă înaintea fiecărei repetiții, mişcându-se de colo până colo, căutând bărbați pe care să-şi verse nervii. Da! Şi era să uit... Şi ce lucru extrem de important era să uit!… Poezia ei țigănească… Ritualul ei.

Scenograful o strigă cu o voce pițigăiată.

– Sesi?! Cecille!

– Uşurel! Vin acum! Acuşica! Stai să mă termin!...

Şi doamna Ceci îşi continuă nestingherită meditația țigănească.

– *...tangherap de undi scai... Îîîî! Te cunosc de undeva... Hîîî! Suzuki cantara...* Gata! Vin acum! confirmă ea satisfăcută.

Doamna Ceci e mult mai femeie decât era Doamna Veronica. Şi parcă e mult mai bine că am scăpat – cel puțin în timpul somnului – de influența celor patru entități ale şeptarului. Doamna Ceci e ceea ce se poate numi o *Madame*. Măcar atunci când se joacă Rossini. Ea ştie ce fel de marfă sunt. Îmi cunoaşte lipsurile. Îmi cunoaşte până şi surplusurile.

– Ce miroase aici, Mirciulică? mă întreabă ea, continuând să adulmece camera, căutând să se edifice de una singură de unde provenea mirosul neplăcut, înainte să apuc eu să răspund.

– Am uitat să aerisesc… Îl deschid acum!... răspund eu fâstâcit, cu o mână deja pe tocul ferestrei.

– Sper că… cu fete, da?! Da, Mirciulică?! Singurătatea e mai rea decât bătrânețea, să ştii! Hai că plec! Ai grijă să nu te răneşti, Puck!

– Unde? întreb eu confuz.

Mirciulică mai merge, dar Puck în niciun caz. Nu o să-i mai permit. Poate nu e chiar aşa de *Madame* precum o credeam. *Madame Butterfly*… Madame Fluturoasa mai bine! Dar nu-mi permit să i-o spun cu voce tare. Oricum, e bine şi în gând.

– În suflet! Şi să uzi şi florile! mă edifică ea.

Şi a plecat. Stagiunea e *fermée*, *zu*, *chiuso* – ca la tren. Geamul e deschis. Țambalul[5] Fluturoasei miroase exact ca ea. Mda… Parcă are şi un iz de scenă cu blană lustruită cu ciorapi de damă. Am jucat alături de ea săptămâna trecută. Eu eram un miciman. Rol mic. Ea superbă. Fără farmec, cam spoită de aproape, dar de la cinşpe metri SUPERBĂ.

Ultima oară când a dormit în cameră nici nu s-a obosit să se mai demachieze. Oricum şi-a şters fața de cearşaf în timpul somnului ei tulburat. Bine că a plecat la Celije[6]. Barem ştiu că timp de două luni nu mai există riscul să o aud sforăind. A sforăit îngrozitor atunci. Poate că şi ea tot pe o singură nară respiră.

Trei purici altoiți am prins odată la ea pe pat. Sugeau fondul de ten şi pudra rămasă pe fața de pernă şi pe cearşaf. Ce să facă şi ei săracii? Eu eram cam băut în ziua aia şi, prin urmare, fără sânge prielnic pentru mațele lor microscopice. Nu degeaba s-a văitat Narcisa că o mânca ceva. Sigur nu erau mai mulți de trei…

Ne-am nimerit pe patul ei alaltăieri. Aşa am apucat încârligați în focul dragostei. M-am uitat cu ochiul de la spate şi am văzut că al meu era plin de foi, firimituri şi ce dracu' mai lăsasem din comoditate. Pe al Doamnei Ceci era un pix mov.

[5] Aici cu sensul de **pat** cu arcuri de fier.
[6] Pronunțat **Țelie** (3 silabe). Oraş în Slovenia.

L-a spart Narci cu coccisul sau poate cu buca. Aaa! Nuu! Eu m-am aşezat primul… Şi ea peste. Eram la rând să fac pe sublocotenentul.

Mă uitam la Narci cum doarme. Nu sforăia. Nu am obosit-o îndeajuns după câte se pare. Vai de tine, Clau! Nu mai eşti în stare de nimic!... Cred că trebuie să mai dau o raită şi pe la Hotel Cucu. Sfaturile lui Costi mi-ar prinde bine! Şi parcă are şi ceva bani să-mi dea. Aproape că uitasem complet de ei.

Vine şi dimineața. Narcisa pune apă la flori cu lingura, exact aşa cum am instruit-o. M-ar ucide Fluturoasa dacă i-aş usca bonsaiul.

– Uşoor! Mai lasă-l un pic, să nu-i acoperi complet rădăcinile! îi explic eu grijuliu, cu o voce neobişnuit de groasă.

– Ştiu, ştiu! Lasă-mă că doar nu am trei ani! mă potoleşte ea.

– Se zice trei ANIŞORI! Mi-e cam foame, să ştii! mă plâng eu între două reprize de căscat. A mai rămas vreun pateu… ceva?! Nici vreun ştrudel d-ăla?!

– Nimic! Nimica şi deloc. Îți dau şi din cap pentru confirmare dacă doreşti! mă înțepă şi ea cu vorbe în stomacul şi aşa vătămat de ghiorțăieli. Ce urât eşti astăzi!

– Şi ce?! Mă doare-n paişpe! Sunt actor! Un actor grăbit chiar… şi de la trei orgasme nocturne proaspăt sosit!

– Da?! se miră ea. Ce eşti sau ce vrei să fii astăzi mi-e indiferent! Dacă speli pe jos în teatru şi saluți actorii nu înseamnă că eşti şi tu de teapa lor! mă demolează ea.

– Dar câştig mai bine decât ei. Mănânc mai bine decât ei, nu?! Şi am făcut şi figurație acum trei luni! Şi la urma urmei… Ce pisicii mei?!... Că tot vorbeai de urâțenie… Alege-ți tu ce vrei să fiu! Depinde de percepție. Uită-te bine la moaca mea! Ce sunt?!? Un chinezoi odihnit sau un european nedormit, cu ochii umflați?!

– Ce vreau să fii acum, în momentul ăsta?! Hmmm! Vreau să fii un căcat cu ochi… Poți?! Termină cu prostiile astea! încercă ea să mă calmeze râzând.

– Nu am la ce să mai sper de la tine! Bine zicea Gagarin ce zicea… Degeaba îi spui unei babe de plaja Kokomo, că ea tot în țărână vrea să-şi frece jipul de pe picioare…

Acum îmi era şi mai clar că maiştri militari avuseseră dreptate în multe privințe, dar pentru mine, cel de atunci, totul reprezenta doar un şotron cazon desenat cu o cărămidă în formă de Puță.

*

Camera se-nvârte cu mine. Asta nu găteşte, e indiferentă la tot. Chiar şi la băşinile mele pe care până şi mie îmi vine greu să le mai suport de la un timp de vreme. Aduc un iz lăuntric de om bătrân, de parcă m-aş hrăni tot timpul cu chitanțe de asociație de locatari sau aş împrumuta pentru haşdoio ceaşca comună de Mocca a celor două țigănci – colege de breaslă – care mătură Electrecordul. Parcă una a ajuns chiar redactor muzical… Acum poate e mare sculă feminină pe la Radiodifuziune, dar nu e asta e baiul. Treaba nasoală e indiferența ăsteia. Acum nici măcar nu se sinchiseşte să mă mai privească. Dar oare merit?! Poate nu merit…

Când Bog vrea să umilească populația masculină de pe plaiurile Mioriței, ne aduce câte o basculantă rătăcită cu fete EXPORT MOLDOVA. Şi toți stăm cu sacii de testosteron atârnați de gât precum viespii, care doar ce au făcut piața prin flori, şi îi mai şi purtăm cuviincios ca pe nişte mănuşi de box folosite. Şi în final ne lipim – ca un ac de siguranță de un magnet – de cel puțin una. S-ar putea să fie cel mai bine aşa. Acasă stă ghemuită în pat A NOASTRĂ; la piață, în metrou sau tramvai găsim femeile-TANC – femei cu conformații bărbăteşti şi din cauză cărora după treizeci şi cinci de ani nu ai loc în pat. Şi au mai rămas doar femeile ELTON JOHN. Un tip subtil de femei. Şi ca să nu mai lungesc… îmi aleg una. Una singură.

Mințile noastre vorbesc. Începe telepatia…

– Cum te cheamă, Suflete? încep eu.

– Narcisa.

– Se vede. Eu sunt al doilea, nu?

– Exact. Vezi că ai temele deja făcute. Să nu mai pierdem timpul…

– Şi primul cine a fost? continui eu, cunoscând deja răspunsul.

– Vrei să pierdem timpul?! Bine… La fel ca pentru toate! mă lămureşte ea curăţându-şi o unghie. …băiat blond cu mucii verzi, descendent pe linie masculină al priapicului Ştefan Babanu şi pe linie feminină al fetiţei sultanului Mehmed al II-lea, şi anume vestitul agă, Dimitrie Cantemir.

– Şi cum îl striga sultanul? întreb eu consternat.

– Cum altfel?! Cu mult respect… Ca la Kişnev. Adică „Dânsa”.

M-a doborât. Foarte înfiptă. O moldoveancă de casă, pregătită încă de mică să atace ziarele, televiziunile şi birourile luxoase. Dar acum a greşit ţinta. Eu sunt un om integru care are privilegiul să doarmă iepureşte şi să-şi facă nevoile în aceeaşi budă cu actorii. E limpede ca bună ziua că aiurez din cauza foamei. Abia aştept să vină Doamna Ceci şi să fiu iarăşi micimanul ei. Până atunci mă mulţumesc cu această aptitudine specială primită de la cele două ursitoare ale mele.

– Făăă! Eu zic să fie voinic ca Fulgencio Batista! îmi urează prima.

– Eu… Eu vreau să fie focos… Să fie ca un mini-dragon de Shanghai! mă pricopseşte şi a doua.

Se pare, însă, că am fost receptiv doar pe jumătate. Probabil că de aia nu respir bine pe o nară…

Ne jucăm Cuțitaş?!

– Vrei să te fac un Cuțitaş? îl întreb eu pe Cocoşu, ştergând lama briceagului plină de pământ, de un smoc gras de iarbă.

– Jucăm, bă! îmi răspunse el plictisit! Nu plecăm acum, nu?!

– Nu! răspund eu. Pe cât jucăm?

– Pe o… Pe mă-ta! Nu am luat banii! Ş-aşa m-a chelit Gagarin la table!...

Era o tehnică ieftină. În realitate, Cocoşu voia să joace considerându-mă uşor de dovedit. Avea un stil bătrânesc, vagabonțesc de a mă deruta ca să îmi pierd concentrarea.

– Stai, bă, liniştit! E parc, e bine, e şmecherie, e harneală. Altul ar ucide să îl doară tot timpul în carici, aşa cum ne doare pe noi.

Pe locul unde noi lingem câte o bere la doză fusese o mică crescătorie comunistă de fazani, păuni şi găini de carne. Aşa că noi jucam Cuțitaş pe un maldăr de căcat păsăresc întărit de trecerea anilor. Nici urmă de miros. Ne băgăm la joc. Ne înțelegem să jucăm pe datorie. Între golani datoria e sfântă. Curățăm repede cei treizeci şi ceva de centimetri pătrați de care aveam nevoie pentru a înfige briceagul de armată în pământ. Îl înfigeam şi eu şi el. Eu mai mult cu stânga, el mai mult cu dreapta. Puneam briceagul cum se pune: pe pumn, pe antebraț, pe palmă. Găurisem cam mult petecul de găinaț întărit. Briceagul nu se mai înfigea bine. Cocoşu da relaxat. Eu, în schimb, dam cu sete. Mă tot gândeam la moartea lui Othello. Păcat de el. Neînsurat, ne nimic. Dormisem o singură noapte la Murony, dar îmi fusese de-ajuns. O. fusese bogat. Aveau bibilici în curte. Cred că sarmale din ele aveam să mâncăm.

Mă-sa nu a schițat niciun gest. Nici nu părea supărată de moartea lui. Aseară tocmai îi fătase vaca. Othello cel bătrân nu se s-a sfiit să spargă buba în care era băgat juncul cu o unghie special lăsată mai mare.

Deocamdată sunt în câştig. Cocoşu propune să ne mutăm pe alt petic. În disperarea de a o da la pace cu mine, se grăbeşte. Nu e obişnuit să piardă. Începe să înjure briceagul de morți şi de vii. Îl curăță de pământ cu două-trei suflături puternice şi rupe cu grijă câteva buruieni care ne-ar putea incomoda la înfipt. Eu mă liniştesc, îmi văd de bere şi îmi odihnesc brațul. Ştiu că m-am specializat în jocuri golăneşti. Rup un fir de iarbă şi mă fac că îl mestec. Îl termin şi scuip cotorul. Încep altul. Ştiu că asta îl enervează. Îmi scarpin barba, mă uit la unghii ca să par cât mai degajat. Îl văd că fierbe. *Ia, uite al dreacu'! Mă câştigă Puță ăsta!*

– Cin' te-a-nvățat, bă, Cuțâtaş? Vii cu mistrețuri d-astea de căcat la mine… Cât am să-ți marc până acum? mă ia el cu texte.

– Nuştu. N-am făcut socoteala. Facem la final.

Se eschivează. Îşi masează tâmplele apoi îşi suflă mucii pe nara stângă şi trage un scuipat.

– Nu mai joc, bă! Azi sunt generos. Oricum te-am lăsat să mă câştigi. E bine pentru moralul tău să bați profesionişti ca mine.

E fript. Nu merg mai departe cu harneală că nu poți să ştii ce e în căpuțul lui. Poate i se năzare de tupăngeală. Văd două bambine. *Bune! Îți vine să-ți bați copiii cu cureaua de la ceas.* E un moment bun să schimb subiectul.

– Ce zici, meştere, de găuroaicele ăştea? îl întreb eu făcând semn din bărbie.

Se uită şi el. Le ANAL-izează. *Le-aş lua o dată pe cadru, să moară Braşovu'! Bunicele, bunicele!*

Timpul pare mort. Țânțărimea începe să ne sugă. E deranjant. Hotărâm să ne tragem spre o bericioaică la halbă, d-aia cu sare. El propune, eu accept. Cocoşu îşi scutură pantalonii şi îmi cere să arunc un ochi spre fundul lui.

– Ia vezi, bă! Mai am ceva?

Era bine. Nicio urmă de noroi, verzeală sau vegetație uscată. Eu bag briceagul la ciorap că poate dau de vreun polițai prost şi intru în căcat degeaba.

Cocoşu era genul de curvar de modă veche care se cufureşte zgomotos şi are început de chelie. Succesele femeieşti îi creaseră impresia că poate face orice fustă din cuvinte. *Le parlesc un pic despre floricele, o limbă în ureche şi gata treaba.* Intrăm într-un bar răcoros: lume puțină şi o barmaniță obosită, pripăşită probabil de pe la țărănoaia. *Decât la sapă sau la tricotaje, mai bine la măciucă.* Angajarea se face pe o crăceală scurtă cu patronul. Dacă i se pare mai răsărită când o vede prestând molcom la umbra burții sale păroase, şeful îi face şi carte de muncă. *Lucrăm legal, fata mea! Nu ne jucăm acilea, să ştii!*

Comandăm doi țapi de bere. Cocoşu o analizează pe fătucă. *Moamăă!... Se taie bilete la ea la uşă. E terminată. Brunetă, breton şi pistrui, da' scula nu ştie carte…* Berea are un gust chior. Halba e cam jegoasă. A lui Cocoşu e şi ciobită. Nu îl deranjează. Nu e pretențios. Probabil că nici nu a observat. Stă cu geană pe peizancă. Ea îl ignoră. *E sătulă de de-alde d-ăştia.* Îşi vede de clătitul paharelor şi scrumierelor.

Din când în când se mai aude câte un clichet de sticlăraie care îl nelinişteşte pe Cocoşu. Nu-l interesează ce-i spun. N-au trecut nici zece minute şi el tot caută pretexte de agățat. I s-au umflat venele la tâmple. Goleşte repede halba ca să aibă motiv să ajungă la bar şi să intre în vorbă cu haimanaua. Pune halba

pe tejghea. Nu se abține. Se uită fățiș în decolteul ei. S-ar gudura cu nasul acolo ca un cățeluș parfumat, refugiat între cracii curvelor singure.

– Schimbă-mi şi mie halba asta că e accidentată, zău! o roagă el zâmbind.

Ea continuă să facă pe indiferenta. *Ştiu io ce vrea ăsta. Fir-ați ai dreacu' de moşorogi! Mi-ați mâncat sufletu'!* Îi umple altă halbă. *Ia uite, bă, la ea ce face pe îndoliată!* Cocoşu apelează la un şiretlic.

– Domnişoară! Cât mă costă toată treaba? Îmi zici şi mie?!

Ea îşi ridică privirea. Face repede socoteala gândind în aer.

– Două sute… Mmî-mmî-mî… Două sute zece de lei! răspunde ea cu o voce răguşită.

Cocoşu e lovit. *Uaaa! Ce glas de dihanie are! E mare japiță! Are un glas de țeavă de eşapament. Zici că a băgat în ea numai Carpați, Mărăşeşti şi Anghelescu. E flautistă mare*. Se face că se caută de bani. Plăteşte cu cea mai mare bancnotă pe care o are. Scoate şi suta de dolari pe care abia o luase de la un țigan care dă bani cu camătă şi o mută în buzunarul celălalt. Țărăncii i se luminează ochii. Banii o dau pe brazdă.

– Nu am rest să vă dau… Mărunt n-aveți? întreabă ea încurcată.

– N-am, da' lasă că ne descurcăm noi, Fericirea mea! îi răspunde el rânjind. Mai stăm ce mai stăm şi dacă nu… Nu e problemă… Trec diseară când pleci că poate faci vânzare până atunci.

Barmanița înțelege şi îl atacă cu feromoni. Începe să-i caute părți bune ca să-şi justifice vânzarea corporală de mai târziu. *Nu e chiar aşa de bătrân… Lasă că nu mă omoară. De bărbați din ăştia am io nevoie, nu de pârliți… Cu ăştia fac io treabă*.

Cocoşu revine la masă. E mulțumit că încă îi merge vrăjeala.

– Gata, bă! Am pus-o de o frigare de buci cu arzoaica asta! La noapte o trag la saltea… Să vedem unde dreacu' o cantonez că nici bani nu prea mai am şi asta nu e d-aia de stă şi la boschete.

Nimic surprinzător. Era de așteptat că o să-i cadă în plasă. Despre Cocoșu sunt câte ceva de zis. Nu a fost mereu așa. Duritatea sorții și femeile cărora le-a dat sănătate în oase l-au făcut să devină ceea ce e: un combinator. Prima și singura femeie pe care a iubit-o a fost cu adevărat specială. Andrada ERA tipul de femeie care te cucerește fără să vrea; tipul de femeie care îți amintește de mama care te-a făcut și care a cărei piele miroase a tango. ERA o doctoră foarte pricepută. Învățase încă din facultate să trateze țigaretele cu diferite substanțe pentru a le transforma în droguri veritabile. *Mamă ce tutunoase mai făcea aia! Din trei fumuri erai caput!* ERA mai chimistă decât Ceaușeasca când venea vorba de preparat și amestecat prafuri și prăfulețe dătătoare de senzații. *Ce păcat că ERA…*

Când a venit revoluția ea s-a tirat în afară. N-a prins-o luna martie în țară. Cocoșu nu știe și nici nu bănuiește unde ar putea să fie. *Poate că e moartă, dreacu' s-o ia!* L-a părăsit fără veste, iar el rămas cuprins de viciile pe care i le insuflase și care le animaseră relația. Cocoșu s-a lăsat foarte greu de droguri. E Rac. Racii scapă foarte greu de vicii. Marea majoritate mor de pe urma lor. De când i-a plecat Andrada, Cocoșu a început să urască foarte tare femeile. *Le urăsc la boala sângelui.* A frânt și el multe inimi *numai așa, de-al dreacu'*. A lăsat multe borțoase în urma lui. Progeniturile lui cresc pe la alții sau prin case de copii. Nu are remușcări. Ba din contră.

– Și cam asta e viața, bă, Claudiule! îmi vorbește el, privindu-și senin spuma din halbă. Vrem nu vrem, ăsta e adevărul. Trăim cu toții în același căcat dumnezeiesc al speranței. Unii trăiesc la marginea rahatului, alții în mijlocului lui, iar cei mai privilegiați stau agățați de cojile de roșii din el.

Ăsta e Cocoșu Pitic. E genul de oportunist dispus să se bage în orice combinație căcăcioasă și în orice joc murdar. Nu-i place să piardă. Așa cum a acceptat să îl fac un Cuțitaș așa poate accepta orișice ofertă divină, păgână sau diavolească. La cât își iubește clasa golănească, Cocoșu ar accepta să joace

Capră-Nouă şi cu Dumnezeu şi chiar ar încerca să trişeze, doar pentru a câştiga.

– Sunt individualist nu egoist, cum spun ăştia. Ție se pare ție că eu nu dau?! Când e de dat, DAU! Am şi eu momentele mele… Mă gândesc că decât să halesc un tort cu toată lumea, mai bine mănânc un căcat de unul singur.

Plec la veceu. Mă pregătesc mental înainte de a intra pentru că ştiu ce miros de zgău mă aşteaptă. Intru. Clorul mă face să lăcrimez. Grăbesc pişarea. Lângă mine se goleşte un negricios care-şi flutură scula brună ca un rahat de urs. E genul care se pişă cu pantalonii în vine. Țigănetele îşi ridică o sprânceană şi se uită duşmănos la mine. Mă ia cu d-ălea din fundu' grădinii.

– Ce te benoclezi, bă, aşa?!

Nu-i răspund. Sigur are vreun şuriu pe undeva. Pun pariu că e vreun puşcăriaş care caută scandal din lipsă de ocupație. Întrerup pişarea chiar dacă mă cam stropesc şi o întind înapoi la masă. Cocoşul e la tejgea. Dă cu vrăjeală în țărancă pentru a-şi consolida îmbulinatul prestabilit. Încerc să-l trag deoparte şi să-i zic că țiganozaurii din bar ne-au cam pus gând rău, dar el îmi face semn să-l las să-şi facă numărul. Nu mă risc. Îl salut şi plec.

Cocoşu a rămas să-şi facă ce ştie el mai bine, adică să-şi vândă bălăriile verbale ca pe o marfă scumpă. Ulterior am aflat că s-a riscat fără cauciuc şi s-a ales cu probleme serioase de basculă. *M-a luat valu' frate! Am dat cu capu' gol ca Ilie Dumitrescu şi HAȚ! ...mi-a compostat belengheru'. Asta e. Am stat o perioadă pe bicarbonat.*

Nu l-am mai văzut de o bună bucată de vreme şi nici nu-mi doresc. Mai bine lipsă. Dacă vreau să dau de el ştiu eu unde să-l găsesc. Ştiu şi eu, ştiu şi necazurile.

Zmei cu fustă

O lovitură puternică, dar nedureroasă la cap mă trezeşte brusc. Nu e nimic anormal în lipsa durerii – tresărind în somn, am dat cu capul de zid. Mirosul de vespasiană al saltelelor mă lămureşte în privinţa locului în care mă aflu. Nu mi-e greu să mă ridic. Priveliştea e cam înghesuită, însă nu insuportabilă. Cel puţin treizeci de paturi frumos (sau poate de frică) aranjate îmi infirmă teamă că aş fi la spital. Da… Dar de ce mă dor toate oasele? Sau or fi muşchii?! *În nici un caz muşchii, pentru că tu eşti gras şi ai doar muşchi lipidici*! mă tachina Narcisa. Nu e la spital. Nu e mirosul spitalului. E… Dap. Văd că e imprimat destul de desluşit, cu litere de-o şchioapă pe o zeghe lăsată pe un pat alăturat. E oficial… Sunt la penitenciarul din Deta. Singurul lucru bun e că sunt aproape de Timişoara. Trebuie să vină cineva în curând să mă viziteze. Dar cine ştie… Poate apuc să ies înainte de vizite.

În spatele meu, trei bărbaţi chei scobesc o lubeniţă lunguiaţă cu dungi, care pârâie de coaptă ce e, la fiecare întâlnire cu o lama improvizată din plastic albastru de brichetă chinezească. Doar unul taie din ea. Nu e manierat. Îşi taie lui primul. Felia e instabilă. Se roteşte cel puţin o dată când e despărţită de felia-mamă.

– Bună, bă! E bună rău! A băgat nevastă-ta ţuică la greu! A băgat cre'că cu aia de o sută de mililitri! Mdea. Uite! A mea are şi gaură de seringă în ea! explică unul, înlăturându-şi cu bobârnacul sâmburii negrii de pe miez.

– Tu ce te uiţi, bă? mă întreabă unul.

La zdup tre' să fii dur, că altfel ţi-o iei în cur! Bună vorbă… Hai s-o folosesc!

– Nu mă uit! Privesc!

– PRIVEŞTI?! Buun. Lasă că diseară o să te privească Ucrain în ochi!

Nu mi s-a părut un nume chiar aşa de neobişnuit. Ucrain?! Dacă stau să mă gândesc e o simplă poreclă. Şi la urma urmei, porecla e mai nevinovată decât omul stigmatizat care o poartă. E plină lumea de Venuşi, Loredani, Lavini şi alte prenume feminine transformate special de mame pentru băieţeii lor frivoli, trecuţi de foarte mititei prin neplăcuta experienţă a fimozei.

Ucrain?! Din cunoştinţele mele cumulate cu intuiţia benefică a secundei ăsteia, provenită din frica mea de penitenciar, Ucrain ar trebui să fie şeful camerei.

– Nu mă mai beli, mă? De ce te uiţi aşa insistent? mă chestionează încă o dată acelaşi bărbat, probabil învins de alcoolul vaccinat în lubeniţă.

Prefer! Deci am dreptul să am o opţiune. Eu... Ce interesant... Prefer urina saltelei în locul mustrărilor acestor beţivani, care probabil s-au chinuit să fure o vacă ori şi-au înfipt degetul în fundul unui vier, ca să-l fure *pe silent*. Mai mult ca sigur că pentru o vacă au căzut la zdup. Mi-e un pic de teamă, dar mai bine îl aştept pe acest Ucrain. Poate că el este mai dezgheţat.

În sfârşit am adormit. Îmi dau seama după miros. Miroase bine la mine în vis. Eu sunt singurul care bese aici. Sunt singurul care scuipă şi care se taie la gură cu paharul. Nu am visat mare lucru. Doar banalele mele călătorii cu un tramvai arhi-aglomerat, o conserva cu vatman ticsită de moşi supăraţi pe cruditatea mea vizibilă cu ochiul liber. Nu înţeleg de ce sunt supăraţi pe tinereţea mea. E cald în tramvai. Mai mult de jumătate din călători dau mai mult de jumătate din pensie pe medicamente, care şi ele sunt compensate, şi deci cumpărate la jumătate de preţ. Simt şi cred că simt bine! Un moş, care seamănă izbitor cu Anuşavan Salamanian mă urmăreşte cu privirea şi încearcă – pe cât poate el de subtil – să sufle boala lui la mine în gură. Nicio lege nu interzice asta. Trebuie să mă mut din loc sau să încerc

să-mi mut măcar privirea. Gata! Sunt foarte aproape de mâna pistruiată a unei femei. Cunosc mirosul. E TIX! Are încă vlagă bătrâna. Desluşesc şi capete de bancnote cu valoare mare la ea în pumn. Şi cam atât.

Mirosul de băutură distilată a dispărut din celulă, parcă înlăturat de un spray mirific, o adiere plăcută asemenea unui vânt scurt făcut cu o mişcare bruscă a uşii de la baie, de o curvă proaspăt spălată.

– Nu mai trage în tine! Nu îți face bine! E Deo-spray! îmi spune o voce caldă, dar îndeajuns de coaptă să mă poată speria şi să-mi ia gândul de la pişarea ce îmi tulburase somnul.

– Deo-spray?! strâmb eu din nas, în semn de mirare.

– Da. Deo-spray. Nu prea ți-a plăcut latina… Deo-spray. Adică sprayul zeilor.

– Şi la ce mă ajută pe mine acest spray? Mă ajută cumva să ies de aici? întreb eu curajos.

– Ai noroc că sunt calm! …că altfel diseară băgau băieții organismul în tine.

Un fel necunoscut de frică m-a cuprins strâns. Şi la moartea lui Othello mi-a fost frică, dar atunci eram necopt şi acum e vorba de altceva. E frica aceea de bărbați. Nu e frica de pumn. E altfel de frică. E o frică sexuală. O frică mai ruşinoasă decât orice stigmat pus pe sufletului unui mascul. Cum să-i explic acestui om care foloseşte acelaşi spray cu al lui Dumnezeu, că el confundă virtutea cu disciplina... Cu siguranță că ăsta e Ucrain. Bărbat bine, dar totuşi să mă feresc de el până ies şi să încerc să nu mă mai gândesc că sunt aici la Deta, pe strada Vasile Alecsandri numărul 3. Vasile Alecsandri?! Ghiftuiți cărțologi şi puşcăriofili… Faceți, Nea', un studiu, că dacă mă gândesc bine cam toate corecțiile şi puşcăriile intra-orăşeneşti sunt pe strada Vasile Alecsandri!...

*

E a treia zi de când STAU aici. A început să mă mănânce capul. Mâine o să mă bag la spălat. Nici Ucrain şi nici sprayul

lui nu m-au mai deranjat de atunci. Se aude pe aici că deputatul Berbecaru e cu noi în celulă. Trebuie să-l aleg probabil dintre cei netunşi la zero.

– Dă-mi şi mie o țigară! îmi zice un deținut cu bube coapte pe față.

– N-am! răspund eu.

– Minți, bă! Te-am cercetat ieri când erai la masă… Mai ai trei…

– Le-am fumat!

– Nu aveai cum! Stau de atunci cu geana pe tine.

– Păi mai am doar una… Să i-o dau lu' Ucrain sau să ți-o dau ție?...

– Nuuu!... Nu mai vreau! sare el speriat. Ziceam şi eu aşa… ce dreacu'!

I-am dat o țigară, totuşi. Putea să mă prindă în ofsaid altădată şi să mi-o dea la ochi. A luat țigara şi m-a măsurat o clipă cu privirea – negăsind cu siguranță altă preocupare – în timp ce scotocea sub saltea după foc.

– Danke, bă, Claudiu! Te am în vedere pentru pomu' de Crăciun!

Mâine trebuie să mă spăl neapărat pe cap. E prea mare mâncărimea. Şi mă omoară şi programul ăsta inutil: somn, mâncat, somn, stat, privit, somn, mâncat. Parcă sunt într-un banc vechi. Nu într-un banc cu peşti Piranha, ci într-un banc în care eu – după moarte – mă reîncarnasem într-un iepure dintr-o crescătorie din Scorniceşti.

*

Indiferent de fapta comisă, Poliția te cam ia din pat pe la şase dimineața. Cam atunci se schimbă tura. Te ridică cei din tura a treia şi îți iau amprentele cei din tura întâi, adică cei care lucrează pe zi sau la opt ore.

Au bătut normal la uşă, civilizat, scurt, bătrâneşte. Am deschis, mi-au expus grăbiți problema, iar eu am decis, la fel de grăbit, că ar fi bine pentru mine să nu mă împotrivesc în niciun

fel. Pe unul dintre el îl ştiam. Mă-sa fusese femeie de serviciu la Facultatea de Electrotehnică din Timişoara şi se zvonea prin căminul politehnist că el ar fi intrat în Poliție pe datul ei cu curu'.

Sincronizarea a fost perfectă, ca în Biblie. Cele trei echipaje din tura a treia au adus la secție – cam în acelaşi timp – câte un individ antisocial. Unii pe mine, alții pe altul şi unii cu mustață pe un țăran desăvârşit, în toată plenitudinea cuvântului, un om modern al satului învins de bătături, muncă şi alcool şi blestemat parcă de Dumnezeu să doarmă cu sapa în pat. Însă noi nu mergeam la răstignire, ca în scripturi. Mergeam la *chestionare*.

Pe mine şi pe țăran ne-au băgat în acelaşi birou. De celălalt nu mai ştiu nimic. Primul pe care l-au pus să scrie declarația a fost țăranul. Omul a apucat cam stângaci pixul cu carbură fină pe care polițaiul i-l întinsese.

– Scrie, bă! îi spune omul legii.

– Nuştu!

– Nu ştii?! Benee… Cum îți zice lumea? îl întreabă alt polițist mai zelos.

– Mie?! Arapu', că sunt mai negru aşa…

– Uite ce e, bă, Hara… pulă… O să scriu io şi tu o să te semnezi aici! Dea?!

– Ce să fac?! întreabă omul nedumerit, vădit stânjenit că polițaiul îi pocise atât de rău porecla.

Se uita fix degetul arătător cu care polițistul ținea hârtia. Se gândea poate să sară la el şi să-l descărneze cu dinții, ca o ştiucă înfometată, dar ceva îl oprea. Ştiu ce era. Era frica de bătaie. Amândoi auzeam cum în celălalt birou în care în duseseră pe al treilea, cineva se ruga de altcineva *să nu mai dea*.

– Să te semnezi, bă! Să te iscăleşti…

– Aaaa! Aha! Da', şăfule! Mă iscălesc, cum să nu!

Îmi amintesc doar frânturi din ceea ce murmura polițistul în timp ce îi încropea declarația lui Arapu': *furt rulmenți… Întreprinderea de Mecanică Fină...* Apoi l-au luat şi inevitabil a venit şi rândul meu.

– Tu?! Eşti vinovat, nu?!

– Nu, răspund eu.

– Pe dreacu'! Ai băgat o fată în spital şi ai mai şi fugit de la locul accidentului!

– Nu am fugit! M-am urcat şi eu cu ea în salvare…

– Păi de ce?

– Nu-mi era bine. Îmi venea aiureală de la stomac…

– Mdea. Vezi că te acuză şi alde mă-sa…

– Ştiu.

Nu era nimic nou. Polițaiul încerca doar să mă sperie. Credea că nu ştiu că mă acuzase şi a bătrână. Exact la poarta spitalului femeia a venit la mine ca o albină gonită din roi şi mi-a țipat în față.

– Bă, mamă! Eşti un nenorocit! Un… un golan!

Nu i-am răspuns. Am vrut să dau să plec, dar ea se tot înfigea în mine şi mai pornită, căutându-mi privirea.

– Ai văzut-o cum e? Bă, mamă, bă! îmi zice ea între două tuşituri scurte. Mai bine o regulai bine decât să o poceşti în halul ăsta!...

Semăna cu fie-sa. Prea multe alune. Poate că şi asta m-a atras spre progenitura ei, că doar toți bărbații ştiu din născare că femeile cu alune proeminente pe față au un libido impresionant.

*

Îmi părea rău şi de mine, dar, fără să ştiu de ce, îmi părea rău şi de Arapu'. Măcar el furase din prostie. Eu, însă, căzusem la închisoare din cauza femeilor. Probabil că de asta dorise şi Ucrain să mă cunoască. Bănuia că fusesem peşte. Nici pe departe. S-a convins singur că sunt peşte, dar altfel de peşte. Cu toate că nu aveam să stau mult la Deta, eram peştele de care balta lui mocirloasă avea mare nevoie. Frica de muncă şi foamea de carte mă făcuseră să am mai mereu o lanterna aprinsă în burtă. De aceea eram calea lui spre lumină.

– Spune-mi de ce plăcere ți-e dor? m-a întrebat Ucrain într-o zi.

Trebuia să fiu sincer cu acest raket[7] pocăit.

– Păi… Aveam o plăcere cam neobişnuită când eram mic. Mi-e dor să stau în cadă, să bag capul la fund în apa călduță şi să ascult pentru câteva secunde bâzâitul ştirilor de la televizorul din dormitor.

Am crezut că-l surprind. Dar mai degrabă plăcerea mea i s-a părut cam banală.

– O să ți-o îndeplinesc! Dar o să trebuiască să te mulțumeşti cu o albie. Vrei neapărat la ştirile de seară?

– Da. Tu ce vrei în schimb? îl întreb eu surprins.

– Vreau să-l întrebi pe senatorul Berbecaru care e *Regula celor nouă F*…

Atât mi-a zis. Două zile nu m-a băgat în seamă. Eu ştiam deja această regulă. Nu avem nevoie de Berbecaru ca s-o aflu. Dar poate că Ucrain o ştia şi el şi credea că Berbecaru – din curiozitate – o să vrea să o afle.

Înainte să-l abordez pe Berbecaru şi să-mi câştig albia, l-am căutat pe Arapu'. Am ajuns la concluzia că nu se merită să fii câtuşi de puțin discriminant în puşcărie. Țigani, român, țăran coclit… e tot ăl drac. De aceea l-am căutat pe Arapu'. L-am căutat ca să mă salute cu palmele lui bătătorite şi să-i admir neglijența cu care îşi purta câteva fire crescute în popul nasului.

L-am găsit calm. Băieții avuseseră grijă să-i mai amintească încă odată ce nasol e la pârnaie. Probabil că dăduse şi el, dar la ce bun…

– Mă mai ştii? îl întreb eu.

– Dea. De la…

– Da, îi tai eu vorba. De acolo…

Nu a trebuit să-mi spună el nimic. Eu doream doar să-i simt mâinile. Ştiam că pătimise. Şi pentru asta îi inventasem deja o poveste asemănătoare poate cu cea reală. Din cauza sărăciei, de mic, mă-sa îl trimitea duminica la biserică să mănânce de pe la babe, colivă, colaci şi turte, ca nu-i mai dea

[7] Raket (rachet) – mafiot ucrainian.

ea de mâncare. Se furişa pe sub altar privind pantofii murdari ai preotului. A învățat multe în biserică. Femeile veneau pline de flirt cu câte un pui fript la preotul libidinos zicându-i: *Ia părinte, ia! ...şi din păsărica mea*! Şi el le răspundea la fel, ascuns: *Vai de capu' satului de sula bărbatului*!

Dar să nu uit de albia mea în care o să stau scufundat cu fundul în afară şi o să aud ştirile din biroul comandantului închisorii. Salutul lui Arapu' m-a liniştit. Nu-mi vine în minte nici Ucrain, nici obsedantul NOI pe care ni-l înfigeau în creiere la facultate: animale de pe la *noi*, cum a scris la *noi* Ion Coteanu. Vreau doar să mă gândesc la lucrurile rele pe care le-am făcut împotriva statului român. Am fost un distrugător. Se pare că penisurile deformate pe care eu le-am desenat pe băncile lăcuite ale Universității de Vest au atins culmea nocivității.

– Domnul senator Berbecaru!...

– Eu, în persoană, îmi răspunde el.

– Şi eu… Şi eu v-am votat.

– Şi ce?! Bravo!

– Şi nimic. Am nevoie de un răspuns.

– Spune repede!

Închid ochii, îmi vine în minte o albie nouă, albastră şi gura mi se desface.

– Ştiți cumva care e *Regula celor nouă F*?

– Da. Cum dreacu' să n-o ştiu?! Toată lumea o ştie. Dar din păcate nu mai e valabilă. Mai eram eu la bulău dacă mai era valabilă?!

A ştiut-o! Am scăpat de la Deta! Adio Ucrain, adio Arapule! Bun-venit albia mea albastră!

Fraților Faceți Formele! Formele Fiind Făcute, Furați Fără Frică!

Military Guştere

Noaptea mă chinuiau visele altora. Sau poate credeam eu că sunt ale altora. Visam ţigănci de toate soiurile, fete de bulibaşă, ţigănci grase, visam evreice sefarde, evreice aşkenade, legionărese codreniste cu portjartieră, prostituate, roxelane tinere, fete pistruiate cu nas acvilin, muieri parfumate care depun bani la bancă, negrese cu părul afro. Visam tot. Nu-mi era ruşine. M-am visat rostogolindu-mă chiar şi peste surorile Dosa, urâtele cartierului. Să sar din pehaşul uneia într-al alteia şi să trec prin cultura mondială forând FEMEIA.

Cam asta visez eu şi nu mi-e ruşine. Azi au trecut fix două săptămâni de când Safta Ionuț, băiat bărbos cu nume de familie femeiesc, a plecat voluntar în armată. Curtea unității arăta ca o puşcărie cu borduri proaspăt văruite şi măturată cu mături de nuiele. Pentru că atunci când se bătea cu cineva el îşi strângea adversarii de ouă, îl poreclisem Guştere. Eu ştiam de la Florică a lu' Platu (bunicul meu longilin stil Pantera Roz) că *guşterele sare la coaie*. Porecla soldatului era susținută şi de o bâlbâiosâsâială cruntă, care începuse să ne cam molipsească pe toți. Prima atingere. O palmă tare la suprafață, ca o budincă uitată pe masă, îmi strânse palma mea fină de onanist matinal de ocazie. *Toți băieții se scoală cu noaptea în CAP.* Mirosea a ceva cunoscut. Mirosea a Gaga, mirosea a Costi şi a Othello. Ei însă aveau parfum de lichior Marasco în sânge. Asta îi făcea să fie speciali şi îi înzestra cu un alb neobişnuit al dinților. Din cauza alcoolului, gingiile lor se retrăgeau încrețite până aproape de os, revenind milimetru cu milimetru în perioadele de reveneală.

Guştere avea o rană supurândă pe gât, exact sub Mărul lui Adam.

– E de la po-porumb! Ne-au... Ne-au luat la cules! explică Guştere afectat.

Durerea din picioare ne obligă să ne aşezăm la o masă îndoită şi ruginită de tablă, destinată soldaților. Guştere înlătură cu o briză de suflat urât mirositor firimiturile de la o vizită soldățească anterioară. La câțiva metri de noi, altă masă, alt Guştere, altă vizită. Soldatul se năpusteşte ca o gravidă pofticioasă asupra unui castron cu salată de roşii. O femeie cu basma, ce pare a fi mă-sa, îi vorbeşte şi îi mângâie părul țepos, dar el o nu o priveşte şi se concentrează asupra castronului. Pe niciunul dintre cei vizitați nu-i mai interesează veştile de acasă. Toți sunt chitiți pe haleală. Plăcerea de a întinge în zeama de la salată e cel mai intens orgasm soldățesc. Nici iubitele nu au vreo şansă în fața salatei. Fiecare primeşte câte un sărut cu gust de ceapă, dar asta doar după terminarea salatei.

− Ce mai e p-acas'? întreabă Guştere.

− Ce să fie?! răspunde ta-so (Numele lui nu e important. Să ne concentrăm pe salată şi militari). E la fel... Sărăcie, datorii, cu mă-ta nu mă mai înțeleg deloc. Dar cred că ți-a spus şi ea treaba asta.

− Ddda... A... A venit şi ea la mine. Ce ai în plasa aia? Salată ai?

− Nu e. La noi la țară nu s-au copt roşiile. Nu ştii că se coc mai târziu?... Ce?! Voiai să-ți cumpăr d-alea injectate de la turci?! Te ia cufureala imediat de la ălea.

− Dar ce ai aci? continuă Guştere trăgând plasa spre el.

− Vezi şi tu!

Guştere retrăi senzația de Kinder Surprise căutând în plasă. Nu găsi mare lucru. O bară de salam de vară, brânză sărată, pâine, suc acidulat, două banane, un tricou şi trei pachete de țigări *între-şi-între*. Îşi aprinse o țigară şi îi ceru foc lu' ăl bătrân. Nu prea mai fuma, dar o vizită trebuie celebrată într-un fel.

− E... E rău aici! Dacă nu mă muți de aici îmi bag AKM-ul în gură şi pa!

Cred că a vrut să spună *pac*. Nu mai conta. Disperarea se citea uşor în ochii lui împăienjeniți.

− Ai numai căcat în capul ăla! Semeni cu mă-ta! replică ta-so, aprizându-şi şi el o țigară.

Eu nu comentam nimic. Nu era treaba mea. Eu venisem aici cu un scop bine definit şi nu mă abăteam de la el. Ta-so îi adusese țigări, ceva haleală şi îi reconfirmase că acasă lucrurile erau nasoale. Nici nu puteau să fie altfel. Guştere fusese conceput la beție. Probabil că toată generația anilor de Brifcor fusese concepută aşa. Poate că unii fuseseră concepuți în frig, alții în încercări nereuşite de a imita poziții din filmele cu Ciciolina. Însă, totul e clar. Guştere fusese conceput la beție în poziția *ca omu' pe femeie*. Eu venisem ca să-i mai povestesc despre vagabonțeală. Venisem să-i spun cine pe cine a mai bătut, şi ce curve mai apăruseră prin cartier.

După o tăcere scurtă, ta-so se prinse că noi vrem să vorbim d-ale noastre.

− Mă duc să vorbesc cu Scurtu! Am dat bani grei să nimereşti la bine şi tot nu eşti mulțumit. Aşa e în armată! Nu vrei să-ți dea ăştia şi curve şi băutură?!

Scurtu era un maior pipernicit şi bețiv cu care ăl bătrân se ştia de nu ştiu unde. Rămăseserăm doar noi. Atmosfera era una obişnuită. Puțea a transpirație şi se mânca salată de roşii.

− E rău aicea, bă! zise Guştere descumpănit. Mânca-ți-aş pana ta, de n-am băgat muncă de m-am îmbolnăvit! Am băgat muncă la greu. Mă usturā buba asta de pe gât de-mi vine să urlu. Ieri a murit o vacă... Şi... Şi seara ne-au băgat-o la ciorbă. Moaa! Ce mă ustură asta!

Mă roagă să-i suflu un pic pe bubă. Îi suflu. Muşte grase ne dau ocol, atrase probabil mirosul de transpirație militărească şi de resturile de pe mese.

− Ia zi! Ce mai e prin cartier? Ai mai pârlit şi tu ceva?!

− Am mai prins câte ceva... Subțireandru... Nu mai e ce era. S-a împuțit treaba. Țigănie mare. Au venit ciorile peste noi. Au maşini, au bani, şi ştii bine cum sunt țărăncile: dai cu banu' şi pun botu'!

− Mda... E.. E de belea! Bă, ştii ce cred eu? îmi mărturiseşte el Cred că ăsta bătrânu' a vorbit cu Scurtu să mă belească mai rău. În loc să mă bage pe sectoare liniştite, ăştia m-au luat la munci. Dar las' că dacă văd se nasoleşte treabă, mă dau bolnav... Fac eu ceva!

Bromura, futaiul milităresc şi munca la câmp îl cam dovediseră pe Guştere. Se zvonea că a doua zi vor fi scoşi din nou la cules de porumb. Stagiul în unitățile militare româneşti e ca un scăldat într-un butoi cu testosteron sovietic. Dacă ai mamă sau soră e mai mult decât sigur că ele au fost regulate verbal în fiecare găurică de zeci de mii ori. Despre soră nu sunt foarte sigur, dar o mamă, fie ea şi moartă, trebuie să aibă toți. Nici morții nu au scăpat de regulat, cu predilecție cei *ai mă-tii*. Din armată unii se întorc bărbați, iar altora li se ațâță fărâma de sodomie pe care – fie că ne place sau nu – o avem cu toții în noi. După câteva luni de privit la cururi proaspăt spălate de țărani tineri şi sănătoşi parcă ți se face scârbă de femei. Totuşi, nu cred că e cazul lui Guştere. El e pizdar convins. Dacă ar fi să-i născocesc o poreclă cred că

Pizdaru ar fi cea mai potrivită. Motivul e chiar în una din replicile lui de civil: *Am rupt-o! Am dat în ea ca-n Bosnia*.

– Ăl bătrân e pus pe mine, ce să mai încolo şi-ncoace... Treaba lui!

– Tre' să te codeşti şi tu! îl îmbărbătai eu. În armată tre' să ştii să te codeşti! Te faci că munceşti şi te gândeşti la AMR...

Era un sfat nefolositor pentru că toți recruții veneau cu gândul la codeală. Dar la harneala pe care Guştere o avea în el, putea să reuşească. Parcă era un personaj din *Infractorul*. Cu toate că multe erau pure invenții, revista asta porcoasă a format generația noastră. Îmi tot imaginam cum o fi arătând copilul pe care o lărgitură l-a făcut cu un cal. Cică mânca iarbă şi se căca pe unde apuca. Baliverne!!! Totuşi, mă fascinau. Guştere mi-a povestit odată cum ta-so a venit beat acasă şi s-a apucat să caute un post de ştiri la Sirius-ul lor alb-negru. De beat ce era nu a nimerit butonul 5. S-a chinuit vreo juma' de oră. De atunci ta-so s-a ales cu porecla *Cinci*.

La porumb e ca la topitorie. Rândurile sunt kilometrice şi 100 de inşi stau pe câte un rând în bătaia arşiței. Din cei 100 de militari doi piloşi se ocupă de apă. Adică merg printre rânduri şi te invită să bei dintr-un polonic ruginit. Ai dreptul doar la unul singur ca să ajungă la toți. După o oră, apa devine boalcă. După trei, devine ceai de câmp. Cine nu e rudă cu dromaderul nu scapă. Pişarea nu te ia că te pişi prin piele. Rahatul îți clocoteşte în maț. Ici-colo mai leşină câte un bleg. Te rogi la Dumnezeu, deşi l-ai cam bălăcărit ca la uşa cortului, să nu pice vreun vecin de rând, că altfel ai pus-o şi tre' să culegi şi rândul lui. Dacă ai noroc să fii vecin de rând cu vreun cunoscut, timpul trece mai repede. Mai vorbeşti despre filme, despre viață şi, inevitabil, despre curve. Dacă te dezbraci e şi mai rău. Soarele te pârleşte ca pe porc. Mai bine stai în suc propriu şi aştepți să faci râme la subraț.

Trecuse ceva vreme şi Cinci nu mai apărea. Ba da. Uite-l că vine! Guştere parcă aştepta ceva de la el.

– Cică nu ai tras în jug! concluzionă ironic Cinci. Nu eşti tu obişnuit. Mâine cică vă ia la porumbi. Tu eşti trecut la G.S.-uri. Ai scăpat!…

Guştere mă priveşte concluziv. *Vezi, b-bă! Am belit-o pe Coana Ursoaica.* Mda. Urmau zile grele. Cinci îl scăpase de porumb şi îl băgase la veceuri. Deci, dăduse dintr-un căcat în alt căcat. Totuşi, este mai bine la căcăstoare. Cu toate că mirosul de cloramină te învineţeşte, ai intimitate şi poţi să o iei un pic la mână sau poţi purta o conversaţie cu TINE, cel care se oglindeşte în apa limpede din closet.

Umilinţa cea mai mare este la duşuri. După cum se ştie, mărimea chiar contează. Nu e bine să o ai nici mică, nici strâmbă şi nici prea mare. Termenul de *prea mică* nu este acceptat. Penisul e precum castravetele pentru murături. Nimănui – fie el/ea hetero sau gay – nu-i plac ăia mari, cu seminţe. Aia sunt deja dovleci. Toţi vor cornişon. Pe militari îi paşte curiozitatea în curu' gol. Toţi şi-o compară pe-a lor cu a celorlaţi. Cei cu EA mică spun despre înzestraţi că o au *de neam prost,* iar dotaţii spun despre ceilaţi că au *cioc de undiţă*. Iluzia optică funcţionează şi la această măsurătoare falică. Cei slabi şi cei raşi sunt avantajaţi. Guştere o avea de bandit, de infractor. Un adevărat model de dildo Real Big Boss sau Jumping Jaguar, cu vene încâlcite. Când rămânea fără chiloţi se putea spune că *a ieşit cu calul la arat*.

– De permisie ai vorbit?! întrebă Guştere nerăbdător.

– Dea... Am vorbit, răspunse Cinci. Cică îţi dă.

Cinci minţea. Îl căutase pe maiorul Scurtu, dar nu-l găsise. Avea şi Cinci destulă şcoală de golan în el. Harneala era singurul lucru pe care Guştere îl moştenise de la ta-so.

A fost ultima mea întâlnire cu el ca soldat. Nu am mai avut multe tangenţe nici ca tovarăşi. Poate că nu a fost scris în stele ca Guştere să devină militar. Poate că destinul lui măreţ este să moară eroic cu datorii la C.A.R., intoxicat cu propriile băşini ca în bancurile irakiene despre Fusein.

Paradoxal, Guştere nu a murit împuşcat, ci a murit golăneşte. A murit electrocutat încercând să fure un transformator mare, de la o fosta fermă de porci. Probabil că ar fi scăpat dacă ar fi fost băgat la timp în nisip, dar dracu ştie'. Poate cauza morții ar fi că *semăna cu mă-sa*. Oricum, acum am rămas singurul care ştie cele mai tari poante golăneşti din câte există: *Şoareceobolanul şi vulpele* şi *Şarpele cu cinci picioare şi maimuța agățătoare*.

Va veni şi vremea lor... Pe onoarea mea de militar!

Paşaportul de aur

Ţiganii mâncau cu repeziciune ca şi când ar fi fost ultima lor masă. Cioflăielile, râgâielile şi scrâşniturile din dinți se succedau şi se întretăiau într-o muzică balaurească a mațelor. Faraonii îşi făceau loc cu coatele ca să ajungă la blidul dorit, opriți doar de burdihanele, care se propteau în masă. În toate paharele pluteau firimituri mai mici sau mai mari. Era o competiție balcanică de putori şi mirosuri grele, ce ar fi trebuit să se miroase între ele, ca să deranjeze pe cineva. Din când în când, câte un garoi sau o garoaică mai scăpa câte o fâsâită cu puțin sonor la eliberare. Unii îşi semnalizau băşina printr-un rânjet mustăcit, etalându-şi scurt dinții din metal.

– Eu dacă nu cioflăi nu mă satur! se făleşte Brătăşanu, un țigan gras cu cămaşa desfăcută.

– *Dicta praleo*! Să moară famelia mea dacă nu ne ducem toți la balamuc! se înfoaie de lângă el, Grădina, femeia lui, comparabilă cu el în osânză şi urâțenie. Să-mi moară mie nepotul meu, Ionuțu, dacă nu e de rău cu Ceauşăscu asta!

– Taci, fă! Vrei să ne bagi la puşcărie? se răsti bărbatul cu gura plină.

Cu toate că îşi băuse propria greutate, cuvântul „puşcărie" potoli avântul țigăncii.

– Păi şi aurul?! continuă ea cu privirea în farfurie.

– *Has mo belengheru*! Nu vezi că e gorobeții cu ochii pe noi?!

Treburile erau bine puse la punct. În lumea țiganilor din Recaş exista un singur cântar, o singură măsurătoare: şapte kile de argint pe un kil de aur. Miza era una singură: fuga în Germania.

Singura poartă vestică era o înțelegere între Petar Stambolici, succesorul lui Tito, şi Ceauşescu sau între Ceauşescu şi Stambolici, ca să par puțin atins de patriotism. Scopul era unul ceauşist. Ceaşcă îşi trimitea săptămânal milițienii să le dea boxul la garoi: *Căutați-i şi-n cur!!!* Miliția făcea întocmai: îi bătea, punea *şoşoiul* pe ei sau le devasta locuințele. Odată i-a prins uitându-se la video în toiul nopții. Era un film cu Brucele. Toți îl văzuseră de cel puțin cinşpe ori, dar fiindcă fuseseră privați de filme atâta timp, acum se uitau la recuperare. Oricum, era singurul film pe care-l aveau.

– Ce e ăsta, mă?! întrebă un milițian mustăcios.

Se face linişte. Doar Brucele se mai aude. Acum bate la un chinezoi forțos, dar nimeni nu aude. Toți ştiu faza şi şi-o imaginează. Două țigănci bătrâne se uitau şi ele la *Bruzlea*. Niciuna nu ştia să citească. Totuşi, la filmele indiene de la cinema nu era nevoie de citit. Mai prindeau frânturi din vechea limbă mamă şi dezlegau şirul nesfârşit al pupăturilor şi alergăturilor în jurul copacilor.

Bătaia începe. Nu se împarte nimic. Sunt unii care dau şi unii care iau. Niciun țigan nu poate să riposteze. *Dacă dai în milițian, am belit-o cu toții!*

– Ce v-am spus eu, măăă?!!! se răsteşte Bebe mustăciosul. După zece noaptea să nu vă mai strângeți în grupuri mari!!! V-am spus, ce dreacu'! Aseară s-a spart apartamentul unui maior… Cine dreacu' să fure?! Voi! Să stârpim ciorile, că ne distrug porumbul şi culturile!!! Valericăăă! Ia dă-te-n coa'! Ia-le, bă, video-ul ăsta!

Nimeni nu comentează. Brucele încă bate. Bate bine. Doar smulgerea bananei din aparat sau întreruperea curentul electric îl poate opri. Miliția pleacă. Brucele părăseşte şi el mahalaua cu tot cu video-ul care-l adăpostea. Nimeni nu are somn. Blestemele şi înjurăturile țigăneşti curg şiroi înspre Ceauşescu şi înspre milițieni. Indiferent de vârstă sau sex, toți garoii îşi bagă şi îşi scot în toate găurile lor, ale mamelor lor, ale rudelor

vii şi ale morților. S-a dus cu şmecheria! Trebuie *să ne dăm în cur şi-n cap* şi să facem rost de aurul ăla şi să fugim în Nemția. La nemți e bine!

Treaba cu paşaportul era un plan ceauşist foarte ingenios pentru că oricâtă bătaie ar fi luat, garoii nu ar fi spus niciodată unde şi-au ascuns aurul. Putea să-i mănânce puşcăria şi păduchii că *nici d-ai dreacu' nu spuneau*! Astfel, prin cumpărarea paşaportului, Ceauşescu le lua şi aurul şi scăpa RSR-ul de țigănet. Genial!!! *Şi aşa îi trimitem, Nicule, în Germania Federală*! Cică aşa i-ar fi sugerat Leana din Petreşti lui Ceaşcă într-o noapte, făcându-i apoi un beliş pe furiş, să-i zică lumea *hoața*.

Colonelului Nuță, cel mai *baro* milițian al Timişului, i se promisese o parte din captură chiar de către Tovarăşul însuşi. Avea, deci, cam cinci la sută din tot aurul care ajungea la stat, dar se înfrupta şi din şpaga țigănească. Sârbii primeau şi ei ceva aur românesc pentru a-i lăsa pe țigani *facă o călătorie turistică în afară*, după ce ajungeau pe teritoriu iugoslav. Oricum, toată *şpârla* era ca Stambolici să nu-i repatrieze.

Țiganii îşi doreau migrația din toate celulele. Aveau o dorință de antilopă Gnu în ei. Prin toamna lui '85 nu mai găseai nicio lingură de argint prin Timiş, Arad sau Caraş-Severin. Aur nici atât. Se furau verighete, se tăiau inelare, se spărgeau consignații, se extrăgeau dinți de cadavre. Febra era mare. Țigăncile focoase erau trimise prin sate. *Stăteau o dată* pentru o pasăre de curte. Mai multe păsări deveneau covor turcesc. Covorul devenea prilej de negoț prin alte județe mai bogate. Departe de ochiul bărbatului, țigăncile se crăceau pe găini cu gâtul gol, curcani, rațe şi boboci de gâscă. Escroacele prăduiau tot ce era de preț de prin casele de *stătuți.* Suportau orice: găligani mucioşi, moşi libidinoşi şi şchiopi care abia o sculau, văduvi bețivi care voiau să le-o înfigă doar la *ochiul maro*, ciobani dotați care şi-o crescuseră cu zăr, puşcăriaşi cu bile confecționate din coadă de periuță de dinți şi cur de şampanie sau cu urechi de şobolan pe membru, ingineri agronomi care şi-o

înnădeau cu păr de cal, puştani precoci, învățători de sat cu bube dulci pe față şi popi bărboşi şi destrăbălați care le priveau cum se pişă.

Era mai rău dacă se întorceau fără aur sau argint. De supărare, țiganul era în stare să-i cauterizeze gaura femeii sale cu un cuțit încins. Un paşaport sârbesc costa trei kile de aur. Pentru cele trei kile *câte intra în ea, chiar dacă Marea Neagră înconjura şi tot nu ajungea...* Multe rămâneau gravide şi trebuiau să se dreagă repede, adică ca să lepede carnea din ele până nu se închegau oasele în ea. Altele veneau bătute, deşelate sau cu bube la fofoloancă. Câteva, mai norocoase, se întorceau satisfăcute şi mai grase decât au plecat. Unele nu se mai întorceau deloc. Ori erau moarte sau căzuseră la pârnaie ori dăduseră de un *carbasan* mai mare.

Mulți țărani se fereau să le pună poalele în cap ca să nu se pişe lame după aceea. Nu se încumetau la nicio gaură. Pericolul blenoragiei te pândea peste tot. La oraş, însă, treaba stătea puțin altfel. Militarii în termen îşi dădeau pierdute cruciulițele şi lănțicurile de la gât pentru *a băga carne în carne*. Sculamentul se înmulțea simțitor, iar tetraciclina se cam epuizase de prin farmacii.

Bărbații nu stăteau nici ei cu mâinile în sân. Unii jefuiau biserici. Alții, temându-se de răzbunarea Bărbosului din ceruri, scobeau doar puțin sfeşnicele aurite pe interior cu o unealtă de giuvaergiu, cât să nu se vadă. Dar Bărbosu' nu menaja pe nimeni. Îi lovea cu răzbunări religioase. Unora le mureau câte un puradel din te miri ce boală uşoară şi trecătoare ale copilăriei sau cădeau ei înşişi la puşcărie grea. Costorarii alunecau de pe casele pe care băteau tablă galvanizată, lăieții se sluțeau în focul din vatră făcând la cazane, dar frica de *Ceauşescu* era cea mai agonizantă. Ceaşcă era mai al dreacu' decât oricine şi de aceea trebuiau să fugă. *Ciauşăscu ne ia auru' şî ne bagă în făbrici şî uzâne, fără țâgări şî fără pâine!*

PASAPORT

Raiul nemțesc la care ei visau nu putea fi verificat sută la sută dacă era un rai sau nu. Cei care obținuseră primele pașapoarte spuneau că *e bine, bă! Am înviat aici, să moară familia mea!*

Mulți băgau în ele. Până să ceară azil la nemți, mâncaseră bătăi sore cu moartea pe drumul până acolo. Vorba circula din țigan în țigan, indiferent de țară. Nemții le povesteau austriecilor, austriecii la gabori şi sârbi, sârbi la români. *E vis!!! Hai acia!*

Kilele de aur şi argint începeau să se strângă. Maldăre de tacâmuri, foițe, ghiuluri, cocoşei sau toarte. Toată țigănia era poleită cu aur şi trențe rupte. Singurul pericol era furăciunea de la unul la altul. Toți se fereau de toți. Cei care aveau televizoare pe lămpi nu-i mai primeau în casă, la desene, pe copiii celor care nu aveau. *E stricat, praleo!* Intrase râca în ei.

Se face tranzacția. Nuță eliberează paşapoartele, Ceaşcă e fericit, Stambolici mulțumit. Pentru unii garoi, e pentru prima dată când se văd într-o poză. Mai toți semnează cu deştiul. Râd unii de alții privindu-şi fețele.

– *Ciocarika barda!* Ce moacă ai, să-nnebunesc! *Şokerii şopârla!* Zici că eşti Sandokan din filme! Ciarles Bronson, să-nnebunesc!

– Să moară mă-ta! Tu zici că eşti Ol Şateran[8]!

Plecarea e aproape. Obiceiul țigănesc consta într-o mare masă de adio, ca o pomană, de parcă ar fi plecat la moarte.

Toți sunt cu gândul la paşapoartele din gardilop. Stau bine unde stau. Halitul continuă. Țigăncile au gătit trei zile pentru masa asta. Jumătate din zburătoarele pregătite sunt ciordite. Au furat chiar şi două găini mari, de carne, de la grădina zoologică din Timişoara. De bătrâne ce erau, nici nu au fiert bine. Cu toate că au îmbătat fiecare pasăre, ca să aibă carnea fragedă, cine nimereşte ceva din găinile astea, s-a rupt la măsele. Până acum nimeni n-a făcut nazuri. Poate că s-au şi mâncat deja.

[8] **Old Shutterhand** – personaj din *Winetou*, al lui Karl May, un film de aventuri foarte apreciat în acei ani.

– Ce facem, domnu’ Bebe? Mai stăm mult după ei? îşi întreabă un miliţian nedumerit superiorul.

– Stăm, bă! Stăm ce dreacu’ să facem… Ăştia se-mbată şi face scandal. Nu ştii cum e ţiganu’?! Mă duc să trag o pişare. Stai cu geana pe ei!

Bebe Bucur caută un loc mai ferit. Originea lui sătească îl îndrumă instinctiv să se golească după casă. Îşi desface cureaua pe ghicite, căci nu o poate vedea din cauză că stă pitită la umbra burţii sale. Deşi nu e ruşinos din fire, Bebe îşi eliberează jetul pe casă, ca să nu se audă. În felul ăsta nici nu se stropeşte pe pantaloni. E uşurat. Şi-o scutură şmechereşte şi trage o băşină scurtă, dar zgomotoasă. Mirosul ei nu-l deranjează, că doar e a lui. Oricum, în jur e o împuţiciune de nedescris. Căcaţii proaspeţi sau vechi cuceriseră deja zona. În euforia pişării Bebe i-a spart capul unuia.

– Pfuu! Băga-mi-aş!

Îşi şterge pantoful de un smoc de iarbă. La câţiva metri de el apare o ţigancă adusă la loc ferit tot de o vezică umflată. Miliţianul o priveşte mirat. *Ce face asta, mă?!* Ţiganca nu are ruşine. Ştie că Bebe o vede şi se crăceşte mai înadins ca să se asigure că acesta îi vede *podoaba*. Bebe se uită insistent. Nu prea ai ocazia să fii şi ginecolog şi miliţian în fiecare zi. Îşi aranjează puţin cureaua şi pleacă, nu înainte de a verifica dacă i-a mai rămas vreo dâră de rahat pe talpa pantofului. *E binişor!*

Mâncarea e pe terminate. Ţiganii se străduiesc să dea gata şi băutura.

– Dar ce are gorobeţii de nu ma’ pleacă? îl întreabă Grădina pe bărbatu-său.

– Aşteaptă să le dăm ceva! răspunde Brătăşanu, ştergându-şi gura cu mâneca hainei, după ce dăduse pe gât un voleu de ţuică.

– De hârca lor să le fie! îl acompaniază ţiganca.

Misticismul s-a născut probabil atunci când primul aurar şi-a oglindit făţăul într-o foiţă de metal preţios bine şlefuită.

Pentru aurul de paşaport țiganii nu făcuseră farmece. Era aur de tocmeală. Nu faci farmece pe aur de tocmeală. Dospiseră însă nişte descântece vechi pentru o placă ce imita foarte fidel paşaportul pe care ei îl primiseră. Era făcut numai din aur blestemat provenit din dinții smulşi de la morți, fiert apoi în pişat de fată mare.

Bebe îşi primeşte *recunoştința*.

– Frumos lucrat, bă! Îmi place! O să ajungă la tovarăşu' comandant. Uite! Scrie chiar şi *Republica Socialistă România* pe el.

– Nuuu! sar țiganii contrariați. E pentru matale. Noi avem respect pentru mata!

Bebe Bucur pleacă mulțumit. Palma lui – un cântar neomologat, dar precis – îi spune că placa de aur are cel puțin 140-150 de grame. Nu se-nşeală. *Hmm! Dacă mă dă Valerică în gât?! Nu mă dă că îl am la mână, ce dreacu!?!*

– Lasă, bă, că oricum se punea ploaia! Îi raportăm mâine lu' tovarăşu' comandant şi se va bucura că-i dăm asta! O fi şi dumnealui om… Nu o mai trecem în raport, ce dreacu'!

Lăcomia auriferă l-a ros pe Bebe până la os. Nu s-a bucurat prea multă vreme de aur. A suferit un atac de cord într-un bazin termal din Herculane. La autopsie s-a stabilit că dacă nu-i plesnea inima, îl căpătuiau sigur alte boli, în cel mult un an şi jumătate. Cert e că Bebe a fost fericitul posesor al unui paşaport de aur spre iad.

Deh! Cu Bărbosu' mai e cum mai e, dar cu blestemul țigănesc nu te joci, mânca-ți-aş!

Golful psihic

Măria alerga pe malul Dunării. Îi plăcea să alerge ca o apucată vara pe ploaie. *Sunt Maria lu' Tănase...* Nu-i venea să creadă ce a ajuns. Mare artistă. Mare spioancă. Mare curvă de lux. Ea cu sânii ei pisiceşti şi cu bulanele ei butucănoase. *Trebuie să trag aer în piept şi să mă păstrez a dracu'*. Cel mai surprinzător compliment l-a primit de la un ţigan bătrân, care a venit pe jos de la Nehoiu la Bucureşti ca să o vadă în carne şi oase. I-a spus cu lacrimi în ochi:

– Fata mea! De când te-am auzit la difuzor nu mai am linişte. E o vorbă la noi ţiganii…Tu eşti d-a noastră, nu?! întreabă ţiganul ca să se asigure.

– Sunt! Cum să nu fiu, unchiule? răspunde ea mândră.

– Fata mea... Ai nişte coaie-n gât, de nu s-a mai pomenit!

Mai pe româneşte asta înseamnă că avea o voce divină. Măriei i s-au arcuit sprâncenele, şi aşa arcuite, şi i-au dat lacrimile.

Măria era ceea ce acum s-ar numi o femeie sătulă. Avusese tot felul de amanţi de lux: evrei şcoliţi, mici de statură, al căror păr brun parcă fugea de pe scalp şi creştea tot mai abundent în urechile lor clăpăuge, bolşevici pistruiaţi care mai mult o muşcau decât o regulau, englezi rânjiţi care beau până ce alcoolul le ţâşnea pe rect cu tot cu cheaguri de sânge, nemţi specializaţi în tehnica limbii, miniştri care o puneau să-i calce cu tălpile pe spinare, capi ai serviciilor speciale româneşti care o îmbătau şi o iubeau apoi în cada plină cu lapte proaspăt de vacă. Măriei îi plăcea la nebunie să soarbă smântâna de la suprafaţă.

Îşi visa deseori moartea. Nu voia să moară pe scenă. Voia să moară într-o salină prăbuşită, ca peste zeci de ani trupul ei să

rămână păstrat aproape intact în saramură. Nu renunțase la farmece. De două ori pe an fugea în curul gol prin cimitir, împlinind un oarecare ritual.

Avusese toate soiurile de bărbați, în afară de unul. Nu încălecase niciun legionar. Crescuse în ea o ură neînchipuită pentru orice cămaşă verde. Totuşi, trebuia să o facă şi p-asta din pricina neliniştii care o încerca. Regimul roşu stârpise sau alungase tot ceea ce era, simpatiza sau aducea mai pe departe cu vreun legionar. Nu prea se mai găsea cineva care să împlinească palmaresul falic al Coanei Tănase. Se auzise că o mână de simişti rătăciți mai rezistau prin munți.

Îşi adora bărbatul. Îl înşela frecvent, dar Sache era singurul pe care-l iubea. Îl iubea cu patimă cu tot cu negii care-l năpădiseră. Îi culegea rostopască tânără şi îi ungea fiecare verucă în parte. El nu o prea băga în seamă. Îşi vedea liniştit de pariurile şi de ogarii lui. Sache se pricepea la câini. Le prevedea viteza după mărimea testiculelor. *Ăsta micu' are vână în el, taie aieru' bine de tot! Nu vezi ce bijuterii are sub cârma dosului?!*

Sache nu fusese bun pentru legiune. Era o lepră. Pariurile îl cam băgaseră la datorii, însă, ştia că Măria nu-l lasă când îl roade buza şi îi vine de joc. *Tre' să-mi dea!!!*

– De ce e Sache al meu posomorât?! îl întreabă ea cu o vocea răguşită, după o noapte albă de cântat.

– De florile mărului! răspunde el, arându-şi terenul pentru o mare cultură de milogeală. Am visat un cal. Am o inspirație pe cai azi. Cică se făcea că un pur-sânge arab Lewis…

– Nu prea mai am, Sache! Nu mai merge! Comuniştii vor să-ți frângi plămânii şi beregata doar de dragul partidului! răspunde ea descumpănită.

– Ete, na! Tu ştii că eu când visez cevaaa… Pai ce dreacu'!!! Afacerile nu mai merg! Dar e ceva cu calu' ăsta. Doar acu' şi gata! Să fiu al dreacu' dacă mai cer!

Măria se ridică cu greu din pat, cască prelung, încercând să-şi alunge oboseala care-i îngreuna pleoapele. Bagă mâna

într-un sertar şi scoate un ştramp găurit, plin cu sute mototolite. Sache cunoştea ascunzătoarea. Cuprins de înverşunarea pariurilor el dădea atacuri periodice. *Al dreacu' om!...*

– Ia-i pe toți! Ia-i şi pierde-i şi p-ăştia! spuse Măria aruncându-i flegmatic ciorapul.

Sache nu se ruşinează. Goleşte pe pat toate sutarele româneşti sau în valută, le netezeşte cât poate şi suflă cu grijă firele pubiene rătăcite printre ghemotoace. Erau banii de fofoloancă, banii care nu se împart cu orchestra.

Măria îl iubea şi-i dădea de fiecare dată. De obicei, la chiloți se bagă hârtii mai vechi, pentru a evita tăieturile. Totuşi, cu francii nu era de glumit. Francu' taie cel mai rău.

Iubea Dunărea şi înjurăturile deocheate cu care îşi mai resuscita cântările. Îi plăcea să întărâte ostaşii în termen de câte ori cânta pentru vreun comandament. Au fost şi cazuri în care câțiva aprinşi s-au împuşcat din cauza ei.

Moartea o căuta peste tot. A căutat-o chiar şi la Calafat când a sărit beată în Dunăre. Ori de câte ori vedea un cal frumos la o trăsură, nu se lăsa până nu-l păştea. De multe trebuia să-l cumpere sau să se drăcuie cu vizitiul pentru nebunia ei. Câțiva care n-au recunoscut-o i-au mai tras şi câte un bici pe spinare.

Sovieticii nu prea mai aveau drag de ea. Cineva o dăduse în gât cum că ar purta poza lui Codreanu în portvizit. Totuşi, puternicii R.P.R.-ului o aveau la inimă şi veneau deseori să o asculte.

– Doamnăăă! Iar e balamuc! îi spune agitat un țigan din orchestră. Este toți aicea! Şi d-ăia gradați şi d-ăia la costum…

Ea zâmbeşte viclean. Ştie să le ridice moralul oamenilor de partid, atunci când dorea. E un fel de fetiş al ei. *Au venit tovarăşii la pescuit la baltă şi eu ca de obicei, trebuie să mă piş în apă ca să le-o tulbur.*

Glasul ei îi frige pe toți la pipotă. Le place. Le e drag că sunt comunişti. Le e drag de carnet. Eugen Cristescu e singurul care nu aplaudă. O doreşte şi vrea să-i semnalizeze acest aspect prin indiferență. Subtilitatea a venit la pachet cu funcția sa. De

fapt, subtilitatea e principala lui calitate. Vulpoiul ştia să fie subtil chiar dacă era cuprins de cufureală într-un veceu țărănesc de blăni. Acum se preface că îşi curăță mănuşile scumpe de piele. Când mănuşile nu-l mai atrag trece la paharul de whiskey, pe care-l roteşte în joacă. Deşi a cam băut, frustrarea interioară şi nervii l-au scutit de mahmureală. Nu-i mai convine nici zgomotul din jur. Ar plasa cu plăcere o flegmă cu muci în paharul tovarăşului *sovietic* din stânga sa, dar nu are ce face. Îi are pe cap. Să te pui acum cu ruşii e sinucidere.

– Evghenii?! îl strigă rusul nerăbdător. Da' frumos mai cântă fata asta! Ceva pe ruseşte o şti?

– Ştie, ştie! răspunde Cristescu, încercând să pară plictisit.

Când vii de la țară ai tot atâta talent câți mărăcini în talpă. Măria zâmbeşte până iese din vizorul scenei. O tuse măgărească, izvorâtă din străfundul plămânilor ei bolnavi, o face să respire greu. Tovarăşii cer un bis. Nu o mai interesează. *Dă-i în pula calului pe toți!* Cântarea de partid a secătuit-o. *Tusea asta e semn de boală grea. S-a cam rupt ața puiului.* Intră în cameră şi se priveşte în oglindă. Pare mai urâtă ca niciodată.

Cioc! Cioc! *Iar ăştia cu flori!*

– Daaa! Intră! spune ea răguşită.

Cristescu intră grațios. Nu are flori, dar e stăpân pe farmecul lui. E liniştit. A tras pe hol cele câteva fâsâite care-l chinuiau. O sărută încet pe umăr, foarte aproape de gât.

– Mi-e greu, Eugene! se plânge ea. Să mor de nu mi-e greu! Trăim în comunismul ăsta toxic… Cred că nici tot laptele din lume nu ar lecui otrava asta de partid.

Eugen tace. Transpirația de recital amestecată cu tusea îi dă Măriei un miros de fiere. Spionul o suportă. E miros trecător de artistă bolnavă. Îl ştie de la altele.

– Hai cu mine! o îndeamnă spionul.

– Unde?

– În Calea Lactee, pe strada Lujerului. E singurul loc curat şi nebolşevizat. Şi ştiu că-ți place...

Măria era obişnuită să se plimbe în maşinile Siguranţei. Pe bancheta din spate se deflorau fete şi se ştrangulau oameni. Nimic surprinzător. Ştia că Eugen era curvar şi călărea şi alte artiste, dar faptul că se crăcea la el o ferea de serviciile sovietice, care se chinuiau să o caute prin casă, dar şi pe la cur. Nu avea nevoie de pretexte. Pentru curvele de talia ei doar funcţia corditorului şi facilităţile oferite de acesta erau diferite. În rest, scula era sculă şi bărbaţii semănau toţi între ei. În acei ani, iubirea era doar un simplu sentiment de coafeză, un element poetic folosit în poezii şi cântece pentru a căuta şi găsi explicaţii pentru fapte inexplicabile.

Ştia că Eugen încerca să o însărcineze cu o misiune externă. La nivelul ăsta, pactele se semnează doar *băgând chinezul la maimuţă*.

Măria şi Eugen se cufundară în bazinul plin cu lapte. Nu era prima oară când aveau astfel de escapade şi nu erau singurii suspuşi care o făceau. Maria se scufunda bucuroasă ca un copil şi încerca să-l bage şi pe bărbat la fund. Pletele i se încleiau de smântână şi laptele i se prelingea pe părul negru şi bogat. Nu se sfia să se bese sau să-şi dea drumul la pişare. Bărbatul îi răspundea şi el cu aceeaşi monedă, mai zgomotoasă şi mai mirositoare.

– Ăsta e lapte de tată! îi spune Cristescu râzând. Dă-mi să gust şi lapte de mamă!

Măria zâmbi, se cufundă un pic apoi ieşi fără zâmbet şi se apropie de el. Bărbatul îi cuprinse sânii mici în mâini, încercând un ritual erotic de mulgere. Îşi înfipse gura în sfârcul stâng şi începu să tragă nesăţios din el. Artista se schimonosi nu de excitare, ci de gâdilat. Printre săruturi împinse şi atingeri pubiene, spionul îi povesti despre misiunea turcească.

Acceptă misiunea. În schimb, ea îi ceru să facă dispărut dosarul cu locul în care fusese îngropat Codreanu. Avusese într-adevăr o pasiune pentru Căpitan, dar faptul că legionarii îi distruseseră discurile şi înregistrările o înnebunise şi o încărcase cu o ură cumplită.

*

– Coane Sachelarie! Trezeşte-te, coane!

Sache e de neclintit. Băutura şi supărarea pariurilor l-au înțepenit într-un somn profund pe canapea.

După lungi stăruințe, deschise totuşi ochii.

– Ce e, măi? Ce dreacu' ai? A dat benga în tine?

– A murit, răspunde servitorul cu voce tremurândă, chinuit să scoată povară veştii din suflet.

– Cine, mă? Cine?!

– Doamna Maria…

Sache râde. Vestea nu îl şochează.

– Păi a mai murit de câteva ori… Ce zi e azi?

– Joi, răspunde băiatul surprins la culme.

– Nup. Hai cântă la altă masă că n-am schimbat. Ea nu moare joia. Du-te că mi-e somn! Sunt bolnav, ce mama dracului!

Sache avea dreptate. Murise miercuri la 23:40. Ştia el ce ştia…

Bordelul din saramură

Doamna Penelopia nu mai ştie câţi amanţi a avut la lumina becului. A încetat de multă vreme să le mai ţină socoteala. În amor nu mai faci diferenţa între zi şi noapte, între soare şi neon, între masă şi pat.

Îşi aminteşte cu plăcere de ultimul bordel în care a lucrat pentru satisfacerea nevoilor patriei. Sunt absolut sigur că e genul de bunică pe care orice nepoţel şi-ar dori-o. Imaginaţi-vă ce poveşti perverse, dar folositoare ar spune ea la gura sobei.

Orice altă femeie se poate lăuda că a trecut prin comunism. La doamna P. lucrurile stau puţin altfel: comunismul – în starea lui erectă – a trecut prin ea.

O dată sau de două ori pe săptămână, tovarăşa Penelopia Corniciuc se dezbrăca de halatul ei de secretară de combinat şi cobora în gaura de munte de la Coştiui. Salina, care era în recondiţionare, devenise un loc al caznelor plăcute, un loc al împlinirii fanteziilor bărbaţilor de partid cu alte femei, ale căror guri nu le pupau proprii copii. Mânaţi de şliţ, mai marii judeţului lucrau din greu la îmbunătăţirea condiţiilor din interior şi exterior, respectiv ale căilor de acces.

Salina liniştea orice bărbat cordace. Mirosul ei de peşte parfumat te lua de nas încă de la intrare şi îţi confirma că aici poţi băga mâţanul la gaură. De altfel, sarea făcea bine şi la păsărică. Curvele, nu multe la număr, erau recrutate din rândul femeilor muncii. Cine le alegea, nu ştiu. De obicei curvele se aleg singure. O dată pe lună un doctor libidinos, dar priceput, le controla şi le învăţa cum să se dreagă cu piatră vânătă şi alte leacuri din popor.

Indiferent dacă erai pionier, găligan onanist sau tovarăş în toată regula nu puteai să nu simți ceva peştesc în aer. Mai mult ca sigur că acest loc fusese un bordel din epoca fierului sau a bronzului şi acum îşi reintrase în drepturi. Dacă judecăm biblic, Dumnezeu, Însuşi, a umplut acest găuroi muntos cu sare, asemenea Sodomei şi Gomorei.

Pentru tânăra Penelopia, niciun drum la Coştiui nu era uşor. Trebuia să se pregătească mental, dar şi fizic pentru că nu putea şti cât sau ce o să intre în ea. Ştia că avea treabă să primească o delegație din Cehoslovacia. Tovarăşii îi primeau pe cehi cu acte şi băutură, ea trebuia să le ofere căldură. Cele mai frumoase clipe erau, însă, cele româneşti. Tovarăşii autohtoni trebuiau primiți şi ei. De multe ori lucrurile degenerau. Ea devenea un confident pentru peceriştii care se spărgeau la băutură. Rezolva din fofoloancă şi priviri, atât probleme casnice cât şi de județ.

Juca table, țintar şi ping-pong cu tovarăşii. Juca goală puşcă. Poate din pricepere sau pentru că le distrăgea atenția cu diverse scheme corporale, îi mai şi bătea. Îşi cunoştea bine organismul. Cu mică sforțare îşi putea mişca după caz urechea dreaptă sau sânul stâng şi chiar putea să facă o mică schemă din vulvă.

Nu-i plăcea să doarmă în salină. Visa urât. Visa muncitori şi militari morți, care îşi dăduseră duhul pentru această lucrare subterană. Se trezea tot timpul cu gura uscată.

Bârfa de serviciu o ajunsese până la urmă şi mai toți oamenii muncii se chinuiau să-i ridice fusta. Totuşi, curvele de partid sunt ca femelele alfa ale unei haite. Doar masculii alfa le-o pot înfige pe *Jipata*.

– Mare haimana, Penelopia asta! Cam bagă botul la smântână…

– Ai vrea şi tu, ce dreacu'!... Mie-mi spui?!

Pălăvrăgeală femeiască de linie. Din când în când, eterna domnişoară P. trebuia să mai treacă şi printr-un chiuretaj.

– Frumoasă lucrare de zeiță ai aici, între degetul mare de la piciorul drept şi cel de la stângul! exultă doctorul analizând vaginul fetei Eşti bună de planşă medicală. Nu e problemă aşa mare! Scăpăm repede de ea. Zici că te-au apucat vărsăturile şi usturimile?!

– Da, confirmă ea.

– Partidul ocroteşte femeile muncii. Cum şi voi stați capre şi el vă stă la dispoziție ori de câte ori problema se îngroaşă. Ai o mică inflamație… Ba nu! Două…

Penelopiei îi veni atunci în minte Slătcaru, secretarul de la Constanța, căruia nu i-o putuse scula de nicio culoare, nici cu manevra Otto, nici cu Helmuth. Supărat că nu îi merge caricioplanul, tovarăşul se răzbună pe ea regulând-o forțat cu piciorul lui de lemn. *Na, fă, să te saturi!*

– Hai, nu mai fă pe supărata, că nu ți-am făcut altă gaură! replică el mulțumit că-şi potolise nebunia.

Penelopia ştia că Slătcaru suferă de complexul bucății de lemn care-i întregea ciotul piciorului. Alte curve fuseseră nevoite să-i lingă bucata de mobilă sau să-i facă celebra frecție la piciorul de lemn. Ei, însă, îi venea să-i pună sare pe ciotul lui blestemat şi să-l lase în agonia propriei saramuri. Totuşi, secretarul venea mai rar decât alții şi plătea bine, adică dădea tot ce avea prin portofel şi buzunare.

– Hmm! Cred că trebuie să te linişteşti o perioadă şi să-ți odihneşti şi jderul, că o să dai în altele! o sfătui doctorul.

Adevărul era că aproape întreg partidul o avea mică. În afară de ieşirile nebuneşti ale lui Slătcaru sau de burțile, balele şi putoarea de brigadier silvic a unora, nimic nu deranja curvetul din salină.

De obicei, Penelepia făcea tot tacâmul. Lângă un limbric de partid somnul de după nu era tocmai plăcut, indiferent dacă acesta era comunist român sau comunist străin. Diferențele erau mici, apucăturile aceleaşi. În somn, ruşii sforăiau şi fâsâiau ruseşte, iar românii orcăneau şi băşeau româneşte.

Dar, după cum se ştie, Dumnezeu pedepseşte curvetul, homalăii şi toate apucăturile sexuale contra naturii prin dragoste neîmpărtăşită. Penelopia căzu pradă unui ingineraş de proiect care se ocupa de găuroiul de sare. Pentru tânărul cu ochi sclipicioşi de păpuşă, Penelopia era doar o bucată. Din spiritul de frondă specific târfetului, Penelopia se comporta un pic cam entuziast la primul schimb sexual de fluide.

– Cum e, Mugurele, cu aia? Ceva, ceva?! îl întreabă Jenel Mironică, zis Maț, colegul lui de lucru.

– Merge treaba. Țâță de mâță! Dau în ea ca surdu-n clopot! răspunde el fălos.

Golan din fire, Mugurel îşi dregea vigoarea cu un pahar de bere rece în care punea coarne pisate de rădaşcă şi nasicorn. Efectele se simțeau PE, sau – mai bine zis – ÎN Penelopia. Femeia era fericită.

– Mugurele, să crăpe fierea-n mine dacă nu te iubesc! Tu mă iubeşti pe mine? îl întreabă tânăra tulburată.

– Ce-ai, fă?! Te-a apucat bâțu'? sare el nedumerit.

– Ce zici dacă o să-ți fac un bebet? întrebă ea, zâmbindu-i sub barbă, în timp ce îi tachina penisul ca o pisicuță răzgâiată. Țin să te anunț, în calitatea ta de futălău de baltă, că nu mi-a venit ciclul.

– Ete fleoşc! replică el sictirit. Te duci şi dai juncul afară, ce dreacu'! De căcaturi îmi arde mie acum?!... Iubirea e sentiment de coafeză care pune bigudiuri şi ascultă Mirabela Dauer.

Mugurel era mândru de el. O dovedise. Pusese mai multă sare pe rana ei sufletească decât dacă s-ar fi prăbuşit întreaga salină peste ea. Dăduse în ea până la usturime. Penelopia nu mai reprezenta niciun element de atracție pentru el. Gândul lui din sliț se îndrepta acum spre Viorela, Sarmiza sau alte curve de partid, cărora voia să le-o pitule între fese.

– Ia zi, bă, Maț! Ai intabulat şi tu ceva p-aici sau terminăm lucrarea asta sărată şi tu tot cu boaşele cât pumnu'?

– M-am dat, bă, pe lângă Viorica aia. O ştii?! …căprioara aia cu nasul ăla de zici că e cap de furtun. M-am uzmit ceva că e cam înaltă şi mai era şi un boşorog de la partid pe combinație cu ea.

– Şi cum e? îl repede Mugurel.

– Hmm! Nu e cine ştie ce. Faci elicopteru' în ea. Eu pe Sarmiza aia aş vrea să o bat puțin pe buric cu sticla de Pepsi. Cică se dă pe brazdă doar cu ruşii. Curvele au poreclit-o Svetlana Sarsfutinskaia...

– Pe bune că e țeapănă. Eu i-aş zice mai degrabă Suscraceskaia Pisdorova. Pun pariu că îi intru în grații.

– Băăă! Cu asta o-ncurci! îl avertiză Maț. Ăştea-s curviştine pentru scule de partid. Dacă se sparge vreuna mai sus că noi facem pe lichenii pe aici, belim belengheru' rău de tot!

– Da, bă! O s-o cam luăm şi la mână că nu mai merge vrejeala. Ni s-a urcat pizda la cap. Dar ne dăm pe băutură că sticla nu are gură să spună!

Bine gândit. Văzând că Mugurel nu o mai frecventează, Penelopia i-a pus o vorbă bună unde trebuie. Rezultatul?! *O sulă-n cur şi bani de drum* adică detaşare ca muncitor III la Steagul Roşu, secția Sudură. Deh! Ce înnoadă fofoloanca, nici Papa de la Roma nu desface.

Bordelul din salină şi-a menținut scopul ascuns şi calitatea până în '87, atunci când nouă încăperi s-au prăbuşit peste ghinioniştii zilei. Au murit şi străini şi români şi curve. Pentru că se cam uscase *jos*, Penelopia nu mai era solicitată. Ultima gagicăreală a avut-o la sfârşitul lui august '84. Deşi îşi păstrase trăsăturile frumoase, nu mai dădea randamentul de care anii '80 aveau nevoie. Partidul cerea carne proaspătă şi multă imaginație în pat. Pasiunea nu mai era suficientă. Orice gaură cu păr trebuia exploatată la maximum. Puzderia de filme porno pe VHS, care intrase pe ascuns în țară, adusese tehnici nemțeşti şi olandeze, iar fanteziile carnale autohtone atinseseră cosmosul.

*

O mulțime de cruci din țeavă de doi țoli stau liniştite lângă salina de la Coştiui. Multe au nume româneşti, iar şapte au litere chirilice. O dată pe an, în sâmbăta morților, Penelopia şi Viorica vin să-şi plângă fostele colege şi să-şi amintească de plăcerile tinereții. Majoritatea femeilor care muriseră aici fuseseră târfe de salină.

– Cum îți mai merge, fată? o întreabă Viorica.

– Ca de obicei. Tot cu ăla care are tentativa aia de restaurant. Trag şi eu pe el cât se poate, ce dreacu' să fac... E un băşinos! E d-ăla care-şi depunea icrele doar în veceu până să dea de mine.

– Fată, tot perversă ai rămas! o complimentă Viorica râzând.

– Deh, fată! Timpurile curului! Nimic nu mai merge…

Pe lângă lumânări, femeile desfac şi pun cu grijă de falus câte un prezervativ aromat, pe fiecare bonț de cruce.

– Ce facem, fată?! Punem la toate? întreabă Viorica nedumerită.

– Da, fată! Că nu mai ştii care a fost curvă şi care a fost la tratament… De exemplu, pe Nicoleta Mielu, asta, nici n-o ştiu!... Uite! Avea 23 de ani, săraca! Îi pun unul de piersică, să-i fie-n casă! Oricum, în patru-cinci zile le rupe ploaia ori le zboară vântul…

*

Noi puțoii, care stăm acum şi spargem semințe la un whist şi bârfim la scara blocului, ca nişte oameni din conserva de fasole, nu ne imaginăm că babeta care trece cu sacul negru de gunoi pe lângă noi a fost cea mai sărată curvă a plaiului mioritic. Niciun bărbat nu se mai uită acum la fundul ei teşit. Nu-i dăm sărumâna că trebuie să ne respectăm golănia, dar o fixăm un pic şi ne oprim din râgâieli şi povestit faze din filme de buleală. Momentul de reculegere vagabonțească e cât se poate de scurt.

Babuşca Penelopia Corniciuc îşi vede liniştită de tabieturile şi pisicile ei puturoase şi nu uită să ne împroaşte cu

drăcuituri seci de la geamul bucătăriei. *Fir-ați ai dreacu' de pulărăi bătrâni, că mi-ați mâncat sufletul!* Când pleacă la plimbare, baba e tare ferchezuită. Îşi ascunde gălbeneala tenului mânjindu-şi circular obrajii cu ruj roşu. Îşi cumpără doar necesarul zilnic ca să aibă şi alte motive de ieşeală pentru alte zile. Curva e curvă până la ultima suflare. Dovada vie sunt moşuleții spilcuiți care o frecventează chiar şi acum, când sânii ei lăsați pot fi înnodați cu uşurință într-un nod cu fundă.

Azi Corniciuca nu mai e. Judecând după scripturi cred că a plecat într-un loc mult mai sărat decât bordelul tinereților ei. Sper ca Doamne-Doamne să țină cont de faptul că ea şi-a vândut doar trupul şi nu sufletul, pentru partid şi republică, şi că şi-a iubit cu patimă, atât aproapele cât şi departele. Noi ce am făcut oare pentru țară?! *O lampă tristă.*

În locul răposatei s-au mutat nişte rude care au o fată *mamă, mamă*… O să-i vină şi ei rândul la o porție de salam cu barbă. Nu plecăm niciunde. Suntem cu geana pe ea.

Maradona şi Madonna

Doar marfarele ungureşti, lungi şi pline de grafitti, aduceau gara la viață. O dată pe zi mai trecea şi *accelăratu'*. Lui Petre Pişteanu, zis Zmoaie, trenurile îi țineau loc de ceas. Meciul pierdut al României îl cam posomorâse. Îi băgase în mă-sa pe fotbalişti, de la un cap la altul. Doar pe Dănuț Lupu îl cruțase. Lupu le dă numai craci ălora. A vrut să spargă aparatul, dar e Gloria 4 şi e bun. Cârâie un pic, dar e bun. *Să fiu al dreacu' dacă mai ascult vreun meci! Sunt proşti, dă-i în moaşă-sa pe gheață!* Marfarul trece. Liniştea îşi reintră din nou în drepturi. Câteodată e atât de linişte încât are impresia că a surzit. Bălmăjeşte ceva ca să-i confirme că încă aude. *Pac-î! Tciuu! Fua!* Azi noapte iar a dormit iepureşte. Şalele îl chinuie rău de zici că cineva l-a bătut cu blana. Picioarele îi put de parcă ar fi făcut râme în pantofi, iar pantalonii îi sclipesc în cur de la atâta stat pe scaun. *Mă coace liniştea asta!!!* Dă drumul la Glorie. Şipoteanca bagă ceva mieros de la malul mării. Zmoaie se drege cu o eugenie. E cam tare, dar o toacă repede. Îşi scoate o scamă transpirată din buric şi o analizează. Mai e un car de vreme până la accelerat. Se gândeşte la nevastă-sa. *M-a pus dreacu' să mă-nsor!* De când e cu el, Iuliana şi-a dublat curul. Parcă îl deranjează şi moaca ei. S-a-ngrăşat rău şi zici că are un rât porcin. Nici nu-i mai vine să o pupe. *E o zdupiță. O să crape borhotul în ea!*

Viața de impiegat de mişcare nu e grea, dar nici frumoasă nu e. Zmoaie e impiegat-câine, adică iese cu paleta verde să salute trenurile. Gara Vlădila e mică, dar colcăie de răutăți. Cu Bocai de la bilete, nici nu vorbeşte. S-au certat acum o lună la şeptică pentru că *Bocai e căcănar şi bagă în ele*, iar Zmoaie l-a

înjurat de morți. În afară de Bocai casierul, de Cinteză şi Teacă, care sunt schimburile lui, şi de Postavu, (bineînțeles!!!) şeful de gară, nu mai e niciun sapiens pe peron. Cinci bărbați şi o fântână adâncă, cu apă rece.

Cinteză e mare curvar. O trage pe Gela, o jupuită care paşte câteva capre cărora le mănâncă laptele cu mămăligă dumicată şi le-a împrumutat mirosul. Odată l-a rugat şi pe Zmoaie să o îmbulineze, dar i-a venit silă.

– Du-te, bă, cu lipănita asta d-aici! Nu vezi că are deştele lipite la picioare?! Cintezicăăă!!! Ți-am zis, bă, să nu o mai aduci aici că ai împuțit biroul! Pute numai a capră, ce mama dreacu'!!!

– Nu o mai jigni, bă! replică Cinteză râzând. Are şi ea sentimente! Hai, fă, deşucheato! Ai şi tu sentiment în tine, fă?!

Gela rânjea fasolea. Pentru ea asta echivala cu o declarație de dragoste la nivel de lăstăriş.

Cinteză cataloga femeile după bot, cur şi bulane. *Ia uite, bă, ce plisc are aia! Cre'că ți-o joacă între gâlci… Ia, uită-te, bă, la caprina astalaltă ce cur d-ăla din picior are! Zici că e broscărină pe lac. Atârnă chiloțina pe ea. Moaaa! Uită-te, la jivina asta ce pulpă de negresă are, mânca-ți-aş pana ta de corb!!! Pfuaa! Zici că e cal de munte. E țeapănă să-nnebunesc! E bună să jucăm Lapte-Gros cu ea! E puternică. Mută mobila singurică.*

În schimb, Teacă le avea rău de tot cu băutura. Sorbea tot ce prindea. În afară putoarea de brânză acră adusă de Cinteză, Zmoaie trebuia să îndure şi duhoarea de butoi lui Teacă, care saluta trenurile cu şlițul desfăcut. De vreo câteva ori acceleratul l-a prins borând pe peron. *La cât de bou e, o să-l taie trenu' până la urmă.* Doar Zmoaie şi Postavu erau cât de cât normali.

Gela era darnică. Le împărțise sculament celor trei vicioşi ai gării. Îl dăduse cu dragă inimă. Altceva nu prea avea de dat.

– Ne-a înveninat asta! se plânge Cinteză. Pfuu! Îmi vine să mi-o tai!!! Dă-i cu tetraciclină că nu mai ține vrăjeală!

Pentru Zmoaie, acasă nu era tocmai acasă. Mâncare caldă nu-l prea aştepta, iar ochiurile nu erau făcute cu zeamă cum îi plac lui. Deşi divinitatea îl înzestrase ciobăneşte, sexul era o muncă anevoioasă şi deloc surprinzătoare pentru că Iuliana stătea întinsă şi îşi mişca doar capul încolo şi-ncoace, ca o foaie de caiet în bătaia curentului. O luase de gura lumii, a cărei portavoce era gura țăcănitoare a mă-sii. *Când îți ouă găina la tine în curte, e oul tău, mămică!* Oul se transformase în Sorin, un copil mămos cu limba crăpată de la prea multe dulciuri. Zmoaie se retrăsese în meciurile Sportului şi Corvinului şi în calea ferată. Nici la femei nu-i prea fugea gândul. Se mulțumea cu casetele cu Cicciolina şi Moana. Unguroaica şi italianca sunt, de altfel, primele femei pentru care micul Sorin a căzut în păcatul uitatului pe gaura cheii. Dezbrăcăturile pe care le vedea prin găurice îi luaseră gândul de la Maradona, idolul său. Nici nu s-a mai sinchisit să sară gardul cu sârmă ghimpată al lui Nea Hariclian pentru a-şi recupera mingea, cum făcea de obicei. Când ai filme porno, mingea şi abțibildurile devin rahat în ploaie.

Chiar dacă filmele se vedeau prost, cele două casete erau la mare căutare în oraş. Se vorbea pe şustache despre ele. *Cum fac, bă, Petrică, şi eu rost de caseta aia cu Ciociolina, ca să vădă şi ochiu' meu un pic de cardeală?* După ele se multiplicaseră alte sute de casete, care se vedeau şi mai prost. *Apăsă, bă, pe TRACKING, că e numai dungi!!!* Zmoaie le văzuse de enşpe mii de ori. Erau singurul lui refugiu. Micul său voyeurist ajunsese, însă, să le viseze. Erau primele lui evenimente sexuale (experiențe era prea mult spus); primele lucruri care îl făcuseră să-l uite pe Maradona şi să nu se mai gândească la desene animate şi *ca-u-boi-pec-ai*. Caietele lui şcolăreşti erau pline cu desene obscene din pix care o imitau pe Illona Staller. Sorin semnaliza vaginul cu o mâzgălitură rotunjită sub buricul personajului. De obicei, Cicciolina îi ieşea mult mai bine pe caietul de matematică decât pe dictando.

*

Gela rămăsese borțoasă. Autorul era necunoscut, dar sigur atins cândva de blenoragie. Fata îl alesese pe Cinteză drept tată pentru că purta costum şi i se părea deosebit în comparație cu alți nemernici care gâfâiseră peste ea. Sau poate că îi plăcuseră eugeniile cu care o ademenise spre tarap. Cine ştie…

– Ce e, fă?! Vii cu sângele târâş la mine! Du-te tare, că n-am mărunt! o uşchează Cinteză. N-auzi, fă?! Eşti surdă?! Roiu' că te plesnesc!

Timpul trece, leafa merge. Trenurile şuieră şi trec nepăsătoare răscolind vata hidrofilă şi hârtia igienică căzută din veceuri pe traverse. Locomotivele alungă toată câinăraia, pisicimea, muscăraia şi țânțărimea aciuată pe terasament. Trece acceleratul. Abia a scăpat de o restricție. Bagă tare ca să recupereze. Mecanicul Nicu ascultă muzică furajeră la aparat şi cască. Cabina e înțesată de băşinile lui bătrâneşti. Îl mănâncă urechea dreaptă. *M-a tras curentul.* Se scarpină. Unghia de la degetul mic al mâinii drepte e special crescută pentru a-l scăpa de clei. Se şterge de o perdeluță vişinie. Salută gara cu un şuierat lung şi îl înjură zâmbind pe Zmoaie, care a ieşit cu paleta pe peron. Între ceferişti înjurătura ține loc de salut. Până acum, Nicu a omorât douăzeci şi şase de oameni cu locomotiva. Trei ca ajutor şi restul ca mecanic-şef. La cai, vaci, câini şi căprioare nici nu le mai ştie numărul. Dădea în ele cu o sută şi ceva la oră. Nici nu voia şi nici nu avea cum să le evite. Din cei douăzeci şi şase, nu ştie câte au fost sinucideri. De unde să ştie el ce au ei în cap. *Ceasu' rău!* Câțiva au fost bețivani îngălbeniți cărora nici nu s-a sinchisit să le afle numele. *Nu ai ce căuta pe calea ferată!* De un singur caz îşi aduce aminte cu părere de rău. A agățat o fată de şcoală când gara la Lehliu cu douăzeci la oră. I-a simțit chiar şi oasele trosnind sub locomotivă. Prea târziu. O măcinase. *Avea un ghizdănel roşu cu Mickey Mouse. Era de-o seamă cu Petronela mea, sărăcuța! Chiar nu am avut ce să fac, fir-ar al dreacu' de necaz!*

La marginea căii ferate, o tută se chinuie să fete. Caprele Gelei pasc liniştite la pălămidă şi moreață în timp de ea se forțează să scoată carnea vie afară. Îl scoate mort printre cheaguri bolborosite. În voinicia ei ciobănească se ridică şi ajunge până acasă unde se goleşte de sânge şi de viață, chircită în şira de paie. Nu e primul individ din familia ciobanului Copoiu care capotează. Doar de morți violente au avut parte alde Copoiu: spânzurați, tăieri de glandă pe la zdup, pari în cap, tăiat de beregată, buzunare la burtă. Dar capul de om cere alt cap de om. Legea ciobănească. Primul vizat: Cinteză.

Vestea îl prinde pe Copoiu lovit de vermut. *Ce miliție, bă!?! Mă cac pe ea de miliție! Ştiam eu că se ține cuăia de pe la gară. Îl dejghin! Dă săcurea-ncoa!* Ciobanul atacă gara ca un mujic răsculat. În disperare, Copoiu lovea clădirea gării ca pe om. Lovea cu ambele capete ale securii, fără să țină cont că dă cu tăişul sau cu cealaltă parte.

– Ieşi afar', belitule!

Într-un moment de luciditate ciobanul nimeri un geam mic. Îl luă la topor, curăță marginile cât de cât şi încercă să intre prin el, dar degeaba. Se taie un pic la mâna stângă. Alcoolul şi dorința de a-i face o gaură în devlă lui Cinteză îl face indiferent la durere.

Cinteză caută disperat ceva pentru spart țeste. Nu găseşte nimic care să te facă knock-out din prima. Pune mâna pe un scaun de lemn. *Nu e bun. Se rupe.* Impiegatul nu e prea mare smardoi, dar când dai de frică, dai mai bine. Scoate un briceag chinezesc din geantă. Îi desface mai multe tăişuri şi îşi improvizează un box. *Gataaa… Îi jdrelesc mutra.*

Copoiu se năpusteşte asupra uşii cu grilaj. Nicio treabă. Îi dă un topor, două, şi e culcată. Impiegatul simte mirosul morții venind din hol. Frica îl învăluie. Panica se instalează. Strânge bine briceagul şi e croit să taie carnea adversarului până la os. Se gândeşte să fugă şmechereşte pe lângă el. Asta şi face. Îi înfige briceagul în piept, îi dă un pic de brânci cu umărul şi se

duce glonț pe câmp. Copoiu uită de rană şi de secure şi îl urmăreşte să-i dea bucata. Cinteză nu mai poate. Nămolul de brazdă l-a obosit şi încetinit. Splina stă să crape. Îl junghie de moarte. *Huu! Nu mai pooot! Îhî-îhî-hîîî! Mă opresc şi o dăm parte-n parte. Ori eu, ori el… Huu! Să moară mama…* Simte că ciobanul e aproape. Nu stă de tactici. *Îl iau de coaie.* Nu reuşeşte. O bastârcă ciobănească îl doboară. *Na, fii al dreacu'!* E răpus. Încearcă să-i bage gheara în ochean şi să muşte. Prinde un pic de carne cu dinții, dar mai mult flaner. Nimic. Parcă muşcă din cauciuc. Îşi simte obrazul lipit de pământ. Ultimul pumn îl vede cu scântei. *Ouaa! Mama mea!* E inconştient. Copoiu continuă să dea. Îi mai dă câteva apoi renunță. Se uită gâfâind în zare. Nici dreacu'. E cinci dimineața. Negură. Îl cară pe calea ferată. *Na, belitule să nu se mai aleagă nimic din tine!* Două marfare trec peste el. Îl fac ferfeniță. Deh... Aşa se moare din amor.

*

Teacă îşi băuse greutatea. Era topit. Nu-l mai interesau trenurile sau telefoanele. Nu-l mai interesa nimic. Gara se-nvârtea cu el ca lanțul tineretului. Nu mai ştia de capul lui. Era disperat de viață. Nu era genul care să borască încărcătura. O ținea în el ca să-şi păstreze mahmureala o perioadă mai lungă.

– Iar ai băut, bă? îl ceartă Postavu. Nu te mai saturi, mâncați-aş sufletu'!... Drojdier curat!

– Nu sunt beat, dom' Şef! Am io aşa o supărare…

– Ce supărare ai, Teacă?! Te superi cam des de la un timp de vreme! îl tot tachinează şeful de gară.

– Supărarea prostului! Na! Sunteți mulțumit, dom' Şef?!

– Bine, bă! Prieteni prieteni, da' aici e treaba cu siguranța circulației… Ochii mari şi urechile ciulite! Dea?!

Postavu pleacă. Bea şi el, dar bea moderat. Bea ca omu'. Nu avea vicii, însă avea o slăbiciune pentru ochiul maro. Şi pentru dat şi pentru luat. Nici el nu ştia ce-l lovise. Să fie oare de la clismele pe care le făcea periodic pentru a se feri de

cancerul de colon?! Mai mult ca sigur. Nu era homalău, dar devenise obsedat de aceste clisme care-i masau prostata şi-i confereau o plăcere nebănuită. Greul căzuse pe Marcela, nevastă-sa. De nevoie, femeia devenise campioană la viermuit sfincteri cu degetul mic. *Hai, bă, Relule! Iar vrei să mă pângăreşti?!* Relu o depresuriza şi el anatomic, tot pe la spate. *Nebunie pe felie!*

Pe Teacă îl năpădiseră pandaliile. Îi era mai rău decât oricând. *Mi-e răuuu! Auu, ce se-nvârte gara cu mine!!!* Băuse țuică coclită şi COLOREAZ-O de bufet. Mai mult ca sigur, vreun panacotist îi plasase şi scrum în pahar când plecase la pişare. Stomacul gol şi amestecătura i-a închis fabrica din căpşor. *Tre'ie să ies la tren… Sig… Buaaah* (adio cur, mă cac pe gură!). Nu mai are ce venin să basculeze afară, dar se tot căzneşte. *Siguranțaa… Sigur… Circulației… Buahh! Fuu… Nu ma' pot-îîî!* Dicleşte ciutura pe marginea fântânii. Nu e multă apă, dar pentru el e mană cerească. Remediul cu ciutura dă greş. Nu are vlagă să-şi mai scoată una. Încearcă, dar degeaba. Şina îl trage spre ea. E un miraj ceferistic. Fie că e sabie, bisturiu, obuz, şină de tren sau lamă de ras, oțelul e menit să caute întâlnirea cu sângele. Gara cere cap de om. Sunt câteva cruci pe margine, dar mai e loc pentru destule. Traversele de lemn sunt ornamentate cu măruntaie de pisicime şi câinăret, care seamănă izbitor cu miezul de lubeniță împrăştiat pe asfalt. Parcă sunt şi câteva pene. Cioară sau guguştiuc. Teacă scapă rapid. Trenul nu-l iartă. Se transformă şi el într-o rămăşiță de lubeniță babană. Mecanicul încearcă să frâneze. Prea târziu. Nu e Nicu. E un mecanic tânăr. E primul lui om ca mecanic şef. Decesul îl marchează, dar se va învăța. *Nu ai ce căuta pe calea ferată!* Poate doar moartea… O găseşti sigur pe şină. Încearcă.

– Vrei să vină cineva să te schimbe, Paule?!

– D-daa…

Paulică nu mai are glas. Ar spune ceva, dar nu poate. Se uită în gol de-a lungul şinei. *Hoo, Doamneee! De ce mie?!*

Obrajii îi ard, dar culmea că e palid. Are ochii roşii ca un iepure albinos de casă. Îşi simte capul greu. Priveşte spre singurul lucru colorat din cabină: un poster de almanah cu Madonna. E din afară. E hârtie sclipicioasă. Nu ştia cine e gagica, dar o lipise acolo cu aracet. Foaia se cam înnegrise, dar se vedea că e o femeie bucălată şi straşnică. Îi ținea de urât la drum lung. Îşi mai clătea ochii.

Somnul de noapte îi vine greu. Visează momentul: ochii Madonnei, şocul corpului de impiegat, frână, BAU! Vocile îi răscolesc visul. Îl vede pe Teacă. *M-ai tăiat, dă-te-n gura mă-tii! Puteai să frânezi, criminalule! Era un bețivan. De ce atâta tam-tam?! Cine e şi Teacă ăsta! Nu e bine să zic de morți, dar nu era nici lindicu' principesei… Un drojdier căcăcios. Ce dacă era ceferist?! Ho, bă, că se-ntâmplă! Ce dreacu'?!? ...că doar n-a dat peste Margareta Pîslaru! Nu vă mai căcați pe voi că miroase!!!*

Vine dimineața. Somn neodihnitor. Cearcăne. Junghiuri. Gât înțepenit. Paul se simte ca şi cum ar fi fumat prima țigare pe ascuns. Se simte inițiat în ceva imoral. E un sentiment ambiguu. *Am omorât, dar nu sunt criminal.* Apa are acelaşi gust. Totul e la fel… Doar că e un pic ciudat. *Las' că trece, că e vremea rece!*

*

Comunismul se revoluționează şi trece odată cu timpul. Trec cinşpe ani ş-un pic. Cu ajutorul şinelor şi viciilor altora, Zmoaie a ajuns şef de gară. E nefericit: răspunderea nu e mare, dar toți îl fut la icre. Are părul alb şi stă mai mult nebărbierit. Sorinel e încurcat cu una săracă şi a dracului care zici că *n-are nici paişpe kile*. El a divorțat prea târziu ca să-şi mai refacă viața şi n-are cine să-i calce cămăşile şi pantalonii. Mănâncă mai mult răcituri. Se uită la cracii navetistelor de liceu şi plânge. Bulanul tânăr îi aduce aminte de tinerețe. Ar mânca fript un bulănaş de pițipoancă. Crucile de fier ale lui Cintezică şi Teacă sunt mărturia unui trecut neînsemnat, anemic şi idiot.

Numele lor nici nu se mai disting bine. Le-a cam mâncat rugina. *Poate că mâine va fi mai bine. Sper-ma-ta-dar-speri-degeaba!* Mecanicul Paul nu mai are remuşcări. Îşi aduce aminte vag de toată treaba. O mai povesteşte la vreo băută. De atunci a mai lovit vreo douăzeci de oameni. *Dă-i dreacu'! Nu ai ce căuta pe calea ferată!*

– Am nimerit-o, dom' Şef! Hai că e 1-0 pentru România! îl strigă un impiegat tânăr. V-am spus eu că le-o dăm, fir-ar casa lor a dreacu'!...

Zmoaie îşi revine din visare.

– Cine a dat, bă, gol?! Ăă?

Basm cu securişti

Viaţa asta e ca un tren personal: vine şi pleacă în acelaşi hal. Fiecare om îşi alege drumul în viaţă. Unii aleg să fie instrumentele divinăţilor bune sau rele, alţii aleg să fie simple scule pe bascule.

Velicu a locuit în ţigănie de când se ştie. Costorar pur sânge: intrigant, băgăcios şi cu papagal. Faima de bătăuş şi-a făcut-o repede. Îi plăcea să dea la cârnă şi la bărbie. Dacă nu te dobora cu o bastârcă la chip, te căuta pe la boşogi. Ţin minte că l-am văzut pe Velicu la baie, la canal. Venise cu două bulănoase după el. Bune rău! Îmi muşcam buzele după ele. Nu erau ciori. Aveau pielea albă ca lapte. Nici ţiganilor nu le plac alea negre tuci. El era plin de tatuaje făcute prin pârnaie: sirene, nume de femei, pumnale, dragoni, cranii, litere chinezeşti.

Se zvonea că e tare în injector şi că avea vreo zece biloase cu care jdrelea orice vagaboantă. O drugă de porumb în toată regula.

– Ce sunt astea aşa?! Nu fac cu d-astea!

– Taci, fă, şi lucrează acolo!

În bătaie îl ajuta mult şi fizicul impresionant. Avea alonjă bună şi putea să-ţi dea carabe şi de la distanţă. Era iute în lovituri. Cine se gândea să se apuce cu el fără să aibă un cuţit sau vreun arac era victimă sigură. Te punea-n cur din prima. Fuga sau ieşirea subtilă din peisaj erau alegeri foarte inteligente. Dacă erai orgolios riscai să fii stricat în bătaie. Se călise în bătăi prin discotecile de sat. *Ce, bă, eşti şmecher?! JAP, la mutră!* Îşi alegea acoliţii dintre cei pe care îi bătuse şi pe care îi găsise foarte rezistenţi. *Ho, bă, gata! I-ajunge! Hoo! Buzilă, ascultă-ncoa! Eşti tare pe pumn… Nu vreau să te*

sluțesc. Bagă-te cu mine pe combinație şi te fac zmeu' oraşului, să-nnebunesc!

Velicu devenise tatăl firmelor de pază. Adică o formă legală de taxă de protecție. Cine refuza lua câte un cataroi în geam până se sătura de comerț. Îți trimitea pietroiul dintr-un taxi sau punea pe câte un țigănuş agil să ți-o dea, dacă magazinul era băgat printre blocuri, pe coricoteu.

Mulți puternici ai județului îi căutau serviciile bătăioase, dar Velicu fusese deja acontat. Devenise omul de acțiune al lui Sorin Zamfireț, loctiitorul SECU Mehedinți. De câte ori i se scula – şi, ce-i drept, i se scula cam des – Zamfireț deconspira câte un june de teren şi îl dădea în primire lui Velicu. *Sistemul nu este pentru oricine. Eu te sfătuiesc să ieşi. Lasă pe alții. Eşti băiat deştept. Sunt destule firme care plătesc mai bine decât S.R.I.-ul. Nu ai risc, nu ai nimic. Stai la bine. Ce credeai tu?!? Că aici l-ați agățat pe Dumnezeu de picior?! Avem statut de militari şi suntem la cheremul politicienilor.* Ăsta era singurul sfat blând pe care îl primeau agenții luați în colimator. Foarte puțini cedau. Puțini de tot. *E clar că mă vor trimite în misiune. E un test, nu are cum să fie altceva. Vor să mă încerce. Aşa e sistemul. Un test perpetuu.*

Urmarea e de film americănesc. Gealații intrau în casa ofițerului, îl băteau ca pe câine, răscoleau tot şi se pişau – la propriu – şi pe el şi pe nevastă-sa. Dar cefele late nu te scuturau din prima. Întâi ți-o spuneau *cu frumosul.*

– De ce vrei tu să te caci în sus, mă, Dobre? De ce, nu stai tu cuminte şi fix şi vii să faci pe interesantul cu noi?

Agentul înțelege aluzia, dar evită răspunsul.

– Eu zic să te bagi la coteț şi să mănânci sticlă… Dă-te la fund! Ți-o spun ca la copilul meu… Ne-am înțeles?!

Deja nu mai era de joacă. Însă Jamesică Bondică de Grădiştea şi Băneasa nu crede în amenințări şi se afundă şi mai rău în rahatul pufos al anchetelor țigăneşti.

E cinci dimineața. Uşa se deschide fără mare greutate. Mirosul de țigan borât pătrunde în casa agentului. El şi ea dorm

duşi. A fost un futai pe cinste aseară: şase poziţii şi trei terminări. O tragere tipică de împăcare. *Nu mai eşti bărbatul pe care-l ştiam. Te-ai schimbat. Mă neglijezi. Eşti superficial. Te simt rece. Mă sperie gândul că mă înşeli. (Apoi) NU VREAU SĂ NE MAI CERTĂM NICIODATĂ.* În cealaltă cameră e un băieţel. E Rareş – băieţelul lor născut prematur, ţinut în uter cu tratament scump. Velicu îi priveşte ca pe nişte cadavre. Aprinde lumina lovind întrerupătorul cu podul palmei.

– Scularea, bă! E ora Colgate! zice ţiganul râzând.

Securistul şi nevastă-sa sunt nelămuriţi. Încă îşi şterg jumările de la ochi. Locotenentul Dobre recunoaşte vreo două feţe.

– Ce vreţi?! întreabă el speriat.

– Să-ţi zic?!... Să nu-ţi zic?!... Ai cam belit-o, fraiere! Ţi-am zis să te potoleşti, şi tu, NIMICA... Ete na, că intrarăm şi peste tine în casă!

Dobre şi nevastă-sa o încasează grav. Se lasă cu cheaguri, dinţi scoşi şi tunsoare Fanta cu ciobul.

*

Anii ’90 erau ani agitaţi şi marcaţi de schimbări bruşte de atitudini şi decizii. Ce spuneai azi, mâine nu prea mai era valabil. În ţigănet dăduse boala Germaniei şi Franţei. *Plec în Nemţia că acolo e dă bine. Cer azil şi aia e. Îmi dă ăia tot.* Cerşetoria ridica palatele cărămidă cu cărămidă, însă prostituţia era cea mai productivă. Ţigăncile tinere corupeau liceene curviştine, fete de ţară de prin internate de liceu sau căministe tunse Bros, de la casa de copii. La început le rodau pe calapoadele golanilor şi moşilor perverşi din Drobeta, care frecventau restaurantele de pe malul Dunării. *Hai, fă, că e bine! Mă trag şi eu cu tine. Ne frecăm amândouă, ce dreacu’! Are grijă văru-mio de noi! Îi cunoaşte ăla pă toţi.*

Pentru munca sa de pedepsitor, interlopul Velicu căpătase liber la cămătărie şi făcut măgării în cazinou. Pentru el judecătorii şi procurorii erau un preput tăiat. *Nu e problemă. Îi fac tanti pe toţi. Dacă mă enervez, îi fac femei.* Pentru o sumă nu

foarte mare, oamenii lui ajungeau să te jecmănească. Dacă era vorba de ban gros, Velicu intra imediat pe fir. *Îți dau, fratela! Ştiu că eşti serios!* Nevoia te silea să-i faci acte de mână pentru casă sau maşină. *Nenea! Vezi că e rău să fii om?! Io am fost om cu tine. M-ai chemat să-ți dau şi acum te-ntorci pe dos?! Du-te la bancă, dacă nu-ți convine! D-aia e bancă! Îți dă banca… Nu discut d-astea!*

În ziua când trebuia să-i înapoiezi caşcavalu' nu-l găseai acasă. De fapt, nu-l găseai timp de câteva săptămâni. Niciun cunoscut nu te punea în legătură cu el. Puteai să şi dormi la poarta țiganului că tot îl durea la bască. Ajungeai să te milogeşti de pirandele din curte. *Nu ştiu io, domne! El ştie cu afacerile! E treabă dă bărbați! E plecat să ia două maşini de fier vechi de la Roman! Nuştu când vine!* Mulți se omorau când rămâneau fără case. Cine făcea prostia de a merge la Poliție o belea rău de tot: degete şi urechi tăiate, umilințe, drăcii, păr albit într-o singură noapte. Niciun avocat nu se băga. Şi chiar dacă se arunca vreun neştiutor, până la urmă tot pierdea procesul. Mafia țigănească e clădită pe FePeNe: FRICĂ, PROSTIE, NAIVITATE.

Cazinourile erau cea mai bună formă de spălare a banilor. Totul mergea ca pe roate. Velicu nu prea juca, iar dacă se băga

la joc, o făcea la şmen. Nu spărgea mai mult de câteva milioane. În majoritatea timpului făcea pe şoimul sau îşi vedea liniştit de femei şi de pahar. Timpul petrecut aici nu era unul pierdut. Îi împrumuta pe împătimiţii jocurilor de noroc, cerându-le douăzeci la sută din eventualul câştig. Dacă nu câştigau, dobânda era de cincizeci la sută.

Treburile se complicau. Bătăile erau floare la ureche pe lângă noile treburi care se cereau rezolvate DE SUS. Acum era solicitat la lucruri greucene. Veneau campaniile electorale şi banii trebuiau scoşi şi din căcat. Zamfireţ era omul democraţilor şi trebuia să cotizeze. *Sorine! Te ştiu băiat serios! Ai rezultate… Sunteţi judeţ de graniţă. Vrei nu vrei, banii trec pe aici şi ies şi intră pe uşa ta.*

Aşadar, Velicu trebuia să intermedieze nişte furăciuni de arme pentru sârbi. *Sârbii sunt ai dreacu'. Tre'ie lucrat cu cap cu ăştia... Iese şi banu', dar e şi risc de îngăureală.* Ştia el ce ştia. În Serbia fusese înţepat pentru prima oară. Se întâmpla acum cinci ani. Un mălău îi barase pumnul, iar un pricăjit urecheat, pe nume Raşa, îi băgase o baionetă de Kalaş în piciorul drept. *Oaaaa!* Durere groaznică. Nu prea cunoscuse frica. Era un sentiment nou pentru el. De atunci, babardeala căpătase o nouă însemnătate.

Autorităţile sârbe mirosiseră de mult treaba cu armele şi l-au pitulat un pic. În puşcărie i-a fost puţin greu. Îl băgaseră într-o celulă mare laolaltă cu scandalagii cu pedepse mici, care erau peste măsură de tupeişti şi făceau gât din orice. Nu era nevoie să înveţe sârbeasca. Mai ştia ceva, dar limbajul mardelii îi era suficient. E universal. *Dacă cineva vrea să mi-o dea, îl cipcesc imediat.* Prima şi singura bătaie din arest a avut-o cu Szoltan, un ungurian chelios din Garda Maghiară.

– Nu-mi plac ciorile! îl avertizează cheliosul. Rasă de căcat pansat. Văd că eşti destul de închegat. Nu vreau s-o dau cu tine, dar nu-mi mai sta în cale că schimb foaia şi te crestez!

– Zău, mă! îi răspunde Velicu în sictir. Stai să mă piş şi vorbim dup-aia!

Conflictul e iminent. Ceilalți deținuți se dau deoparte. Szoltan scoate o țepuşă de la ciorap şi o piteşte subtil între degetele mânii stângi. Îşi strânge pumnul drept. *Îi dau de sare.* E atât de încordat încât metacarpienele par să-i străpungă pielea mâinii. Vine lângă țigan. *Nu-i dau perversă că mă taxează camera şi pe mine. Trebuie să-l tupănesc pe bune. Cum se-ntoarce, JAP la casa sufletului!*

– Gata, bă, pişolcea?! Ți-ai pişat frica?

Velicu se gândeşte. Nu prea a priceput toată sârbeasca, dar ştie că e rost de o bătută. Are şi el o lamă. *Nu am timp să-l zgârii. E prea sigur pe el. Poate că sar şi căcănarii pentru el... Încerc să-l fac din clanță.*

– De câte ori tre'ie să trag apa ca să dispari?! Mă dau tăiat, dacă te potoleşti… Nu caut scandal, dar îți spun că ne batem până la terminare dacă mai faci vreun pas.

Bătaia începe. Nu e loc de picioare. Sunt băieți vânjoşi, nu balerine. Totul se rezumă la trântă şi bastârci din fundul curții. Szoltan îi înfige țepuşa în umăr şi apoi îi dă la burtă ca să-i ia respirația. Velicu îi bagă capul în piept, îl împinge şi îi caută boaşele. *L-am prins. Ouă răscoapte te fac, bă!* E gata. Strânge cât poate. Îl simte moale pe chelios. Îşi palmează lama şi îi desface obrazul stâng din upercut. Îi simte măsele în timp ce-l taie de jos în sus. Sângele sare ca din țâşnitoare. Intervin despărțitorii şi gardienii. Se iau măsuri: izolare pentru Velicu, unşpe copci pe fâțău pentru Szoltan.

Velicu se întoarce din pârnaie. Nu e prea schimbat. A cam slăbit, dar are două bile în plus. Se dă chef mare în țigănie: manelari cunoscuți, friptane, curvet blând şi zbănțos, maşini ciordite. Nu stă mult la vorbă. Pune ochii pe o zdreanță mică cu râs sughițat şi o ia deoparte să-i dea un număr două, ca să-şi revină. Nimeni nu-l critică. Nici nu ar avea tupeu s-o facă.

Lasă-l, mânca-ți-aş, că e venit şi el din puşcărie! O şi arde pe mititică, dar o şi bate *că e figurantă rău.*

Toată țigănia caută să-l pupe-n cur: dedicații peste dedicații, oferte de combinații, cuțitaşi dispuşi să ia glanda oricui pentru el.

*

Securiştii sunt ca nişte grădinari leneşi care-şi lasă uneltele în ploaie, la ruginit. Doar cei mai abili au grijă de ele. Sunt foarte puțini şi se tot împuținează. Unealta te ajută, dar te şi răneşte sau omoară, după caz. Uneltele securistice sunt formate din *acționişti* şi *turnători.* Turnătorii pot fi utili sau inutili.

Velicu era *acționist*. Devenise cam periculos. Avea gura mare şi era prea pasional în îndeplinirea sarcinilor. *Domnu' colonel! Nu ne trebuie oameni de sentiment. Zona asta nu te lasă nici să respiri. Avem nevoie oameni de ordin – oameni care tac şi fac. Scapă de el că ăsta e genul care te mângâie cu o mână şi te loveşte cu cealaltă. E im-pre-vi-zi-bil.*

Când vine vorba recunoştință, Sorin Zamfireț avea o memorie de peştişor auriu. *Niciun țigan nu e de neînlocuit.* Fiscul frânsese profitul de la cazinouri, interpolul prindea săgețile externe ale clanurilor cu ajutorul informațiilor venite din țară, iar puțoii din țigănie începuseră să dea din plisc la Velicu şi să-i conteste supremația.

– Zală, nu te băga pe felie cu rumânca asta că e nepoata lu' Velicu!

– Şi d-aia nu mai pot io de frica lui! Dacă cățaua nu ridică coada, nici dulăul nu o miroase la cur!

Din Velicu nu s-au ales prea multe. L-au recunoscut după tatuaje. Maşina lui a fost încălecată de un tir într-o curbă pe lângă Olăneşti. Presa vuieşte. Oraşul scapă momentan de teroare, iar procurorii îi îngroaşă dosarul cu cât mai multe infracțiuni *că oricum e mort.*

Dumnezeu nu are servicii de spionaj şi nu stă să înțeleagă ACȚIUNILE noastre PATRIOTICE. Nu peste multă vreme,

Zamfireț a crăpat de inimă, la băi. Se zvonește că avea o capră tânără de două decade ș-un pic. O culesese dintr-un centru comercial când se uita după un covor de lână și o păcălise că o școlarizează pentru sistem. *Un lux carnal care se iartă.* Ca să-i stingă fierbințeala fetei, securistul băga în el Viagra, Venicon și alte stimulente puternice. *Sunt cam periculoase pastilele, dar după ce bagi albăstrela în tine e garantat că-ți stă par! Nu contează că simți sau nu. E ca fagul pe coasta dealului.* Când l-a găsit camerista, era deja dus și judecat pe lumea cealaltă. Avea gura deschisă și ochi dați peste cap, dar belengherul îi rămăsese sculat. Măcar a rămas TARE pe poziții.

ȘAMÎNCĂLECATPEOȘAȘIVAMSPUSPOVESTEAȘA!

Cuprins

Postmodern şi frust, fără inhibiţii şi mereu la coborând, la urcând pe funia de mătase vopsită cu sânge, a cuvântului nud, ca în proza lui Moravia, manevrând, uneori sadic, voluptatea dialogului plin, suculent, cu argouri la zi, Liviu Andrei ştie să creeze, din absurd şi real, o lume hedonistă. Este însă un joc literar pe cât de riscant, pe atât de provocator. Riscant, pentru că un cititor cuminte, învăţat la şcoala pudibonderiilor de pension, s-ar putea să se sperie frumos de curajul, peste limite, al unui prozator insolit şi insolent. Provocator, pentru că, într-adevăr, fiziologia sexului, explozia scatologică, surpriza ludică, bulversarea manierismului şi a manierelor, ştiinţa fixării narative pe scene care se reţin, amorul pur, senzual, nefardat, grosolan, bulevardier şi pe de-a-ntregul trupesc, aruncarea la coş a resentimentului, reticenţei şi apatenţa mizericordiei de cocoterie caragielească, toate acestea şi multe alte inovaţii picante îţi fură lectura. Prozatorul are plăcerea, ca şi când ar mesteca un zâmbet în colţul gurii pe o bucăţică de chewing-gum, îmbibată de salive romantice (paradisul devine *paraidis*, de la parai, „bani" în limbajul găşcarilor de cartier sau de oraşe postdecembriste; colosul din Rhodos, nimic altceva decât „coios", adică viril, etc.), să strecoare balcanic, nastratinesc, câte un enunţ apodictic, bun de pus în buzunarul memoriei şi de folosit la vreo ocazie de boemă. De pildă: „Când ai patru pisici în casă se cheamă că locuieşti într-un felinar."

Proza lui Liviu Andrei mă trimite cu gândul la Ulysse al lui Joyce. Cee ce nu e puţin pentru un prozator tânăr, în care chiar cred.

AURELIAN ZISU

ISBN 978-606-562-129-9